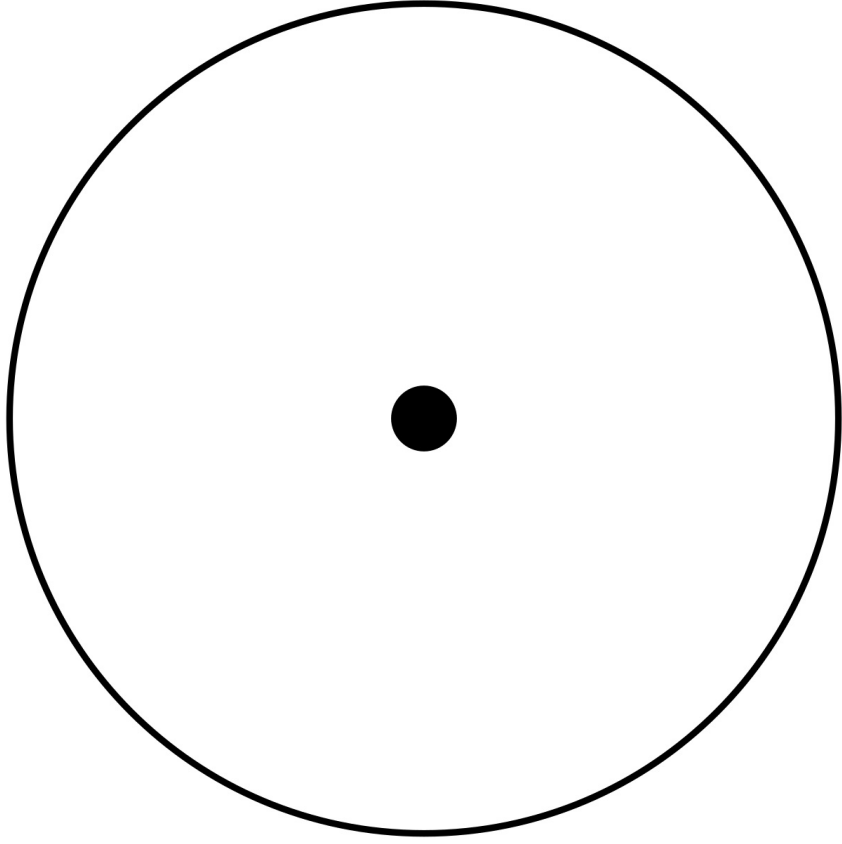

TANRI OLUŞUMU

“O algılanamaz ruhu, tanrı ya da benzeri bir şey olarak düşünmek doğru olmaz. Çünkü o bir tanrıdan çok daha fazlasıdır, çünkü onun üzerinde hiçbir şey yoktur, çünkü ona kimse efendi olamaz. Ondan aşağı bir şey de yoktur, çünkü her şey onda vardır. Çünkü kendini kuran odur. O ebedidir, çünkü hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Çünkü o tam bir mükemmelliktir. O hiçbir şeyden yoksun değildir; aksine o ışıktır her zaman tamamen mükemmeldir. O sınırsızdır, çünkü ondan önce kendisine sınır koyacak kimse yoktur. O aranamaz, çünkü ondan önce onu inceleyecek kimse yoktur. O ölçülemezdir. Çünkü ondan önce onu ölçecek kimse yoktur. Kimse onu görmediği için görünmez. O ezeldir, çünkü ezelden beri vardır. O anlatılmazdır, çünkü kimse onu kavrayıp onun hakkında konuşamaz. Adlandırılmaz, çünkü ondan önce ona bir isim verecek kimse yoktur. O, ölçülemez bir ışıktır, saftır, kutsaldır (ve) tertemizdir. O tarif edilemez, bozulmazlıkta mükemmeldir. (O) kemâlde, berekette ve ilâhlıkta değildir, fakat çok daha üstündür. O ne cisimseldir, ne de cisimsizdir. O ne büyük ne de küçüktür. ‘Onun miktarı nedir?’ demenin bir yolu yoktur. ya da ‘Niteliği nedir?’ denemez, çünkü onu kimse tanıyamaz/bilemez. (Diğer) varlıklar gibi değildir, çok daha üstündür. (Basitçe) üstün olduğundan değil, özü ne çağlara ne de zamana ortak değildir.”

— JOHN’UN MONAD’I ANLATAN APOCRYPHON’U.

İçindekiler

İçindekiler	2
Önsöz	3
İlluminati	5
TANRI	7
YARATILIŞ	9
ANTI-TANRI	20
Yalancı Tevhid	22
Kavram manipülasyonu	24
Kalabalık Kontrolü	26
Çarpık/Eğreti Hiyerarşi	27
Gerçeklik Çarpıtma	28
Alt-Aklın Gücü	32
Yapay Ruh	36
Tanrı Taklitçiliği	39
Tanrı Sadece Var Değil, O Kaçınılmazdır	43
Varoluş Muamması	51
Hiçlik - En Büyük Gizem	52
Hiçliğin Gerçek Doğası	55
Maddenin Evreni	57
Evrenin Doğası	64
Metafiziksel Gerçeklik	69
En Tuhaf Gerçek	77
EPR Paradoksu	78
Paranormal	84
Düşler ve Fiziksel Gerçeklik	85
Beden Dışı Deneyimler	86
Oluşum Tekilliği	87
Yeterli Sebep Evreni	88
R = 0 Evreni	93
Göksel İnsan	102
İdealizm - Aklın Evreni	104
Varlığın Doğası	108
Kişisel Farkındalığın Mantıksal Evreni	117
Kuantum Tuhaflığı	119
Sonsöz	126

Önsöz

[Bu kitapta \(God Genesis\)](#), İsmi vermek istemeyen Mason bir vatandaş tarafından Pisagorcun İlluminati bakış açısına göre olan “Tanrı”nın tanımı ve ispatı açıklanmaya çalışılmıştır. Fakat bir “tez”i daha iyi açıklamak için onun “anti-tezi” de açıklanmaya muhtaçtır. O nedenle Tanrı’nın tanımı ve varlığının ispatını açıklamadan evvel, orjinal metinde olmamasına rağmen Gnostik “Yaratılış” ve “Anti-Tanrı” fenomenini açıklamak için iki bölüm daha eklenmiştir. **Yaratılış** ve **Anti-Tanrı** ile ilgili tüm bilgiler Gnostik metinlerden ve sosyal hayattaki gözlemlerden derlenmiştir. Ayrıca kitapta geçen bazı fikir ve terimlerin daha iyi anlaşılabilmesi için daha evvel yayınlanan [Abraxas](#) ve [Mkuramı-Mistisizm](#) kitaplarının da okunması tavsiye edilir.

İlerleyen sayfalarda okuyacağınız üzere, insanın zihinsel evrimi sonucu elimizde 2 temel “tanrı” fenomeni vardır;

- İlki oldukça tanıdık, hatta neredeyse anne/babamız gibi yakın bir “varlık”tır. Bu varlık biz doğduğumuz anda vardı, hayatımız boyunca da onun “kurnaz” etkilerine maruz kalıyoruz ve (fiziken) öldüğümüzde de o olmaya devam edecek *gibi* görünür. Mekan, zaman, çağlar, kültürler ...vb ne kadar değişirse değişsin, o insani algımıza göre hep “vardır” ve bize değişmez “sabit” *gibi* görünür. İnsan-evladının içinde yaşamaya mecbur olduğu kaotik vahşi dünyada, bu değişmezlik yada “sabitlik” sanrısı, ilkel (yada çocukça) insani algımıza güven verir. İlkel İnsan bir şeyin yada varlığın daima sabit, ebedi ve değişmez olmasını o kadar güven verici bulur ki, bu ebedi değişmezlik niteliğini kendi ilkel Tanrısına yakıştırır. Tanrı, sanki anne/babası gibi onu yaratmıştır, ve sanki anne/baba gibi yarattığı kullarını korur/kollar ve onlara kurallar dayatır, onlardan hizmet bekler; yaramazlık edene ceza, uslu olup emirleri sorgulamadan uygulayana ödül verir. Çünkü “O” ebedidir ve herşeye kadirdir. Bilmediğimiz herşeyi “O” biliyordur. Başımıza bir şey gelirse “O”nun dediği olmuştur...vb. “O” hep vardır, değişmezdir. İlkel insani zihinlerin varoluşçu/felsefi problemlerini öteleyip geçiştirerek onları mutmain eden bu varlık, **Varlığın Tanrısı** (God of Being)’dir. İlkel insan zihinlerine sanki bir parazit gibi (yada bilgisayar virüsü gibi) yerleşen ve yanıltıcı bir tatmin hissi ile insan evrimini engelleyen bu “Varlığın Tanrısı” aslında insan-evladının bir numaralı düşmanı olan [Anti-Tanrı](#)’nın ta kendisidir. Anti-Tanrı, ilkel, tembel ve basiretsiz zihinlere resmen parazit gibi sızarak vasat insanların Tanrı algılarını çarpıtır, onlara sahte bir güven duygusu aşılayarak “değişmezlik” vadederek ve onları bir tür konfor kafesine kısıtır, böylece onların zihinsel tekamüllerini önler. Anti-Tanrının kandırmacasına kanan ve Tekamül edemeyen insanlar kendilerini kandırabilen her varlığın kulu kölesi olmaya devam eder, ve bunun sonucunda ahiretlerini yakarlar. Anti-Tanrıya karşı olan felsefelerden biri de [Misotheism](#)’dir. *Gnosis’e göre sahte tanrı(lar)a kulluk edenler, ve dolayısıyla zihinsel olarak tekamül edemeyenler, gerçek cennete ulaşamazlar. Ama zihinlerini zaten tekamül edememiş oldukları için ya onlara “cennet” diye başka şeylerle kandırılırlar, yada vahşi doğada yitip giderler...*

- Diğer “varlık” ise ilkel insan zihinlerine göre oldukça yabancıdır. O kadar yabancıdır ki, ilkel zihinlerimiz ondan korkar, onu düşman sanar, zira o “bilinmez” görünür; ve vasat insan bilmediğinden korkar. Bu varlığın yabancılığı ve dolayısıyla bilinmezliği aslında “değişimden” gelir. Değişim, evrim, devrim...ve tekamül... Değişim risklidir, zordur, çaba ve emek ister, ve uzun sürer. İlkel ve/veya vasat insan ise değişimi pek sevmez; körün değneğini bellediği gibi alıştığı şeyi bırakmak istemez. Konforunu, alışkanlıklarını ve inanış ve sanrılarını değiştirmek yada dönüştürmek gerçekten çok zordur. İşte bu nedenle herkes tekamül edemez. Ama bu tekamülü başarabilen gerçek cennete ulaşır. Bu cennet, hiç bir ibrahimi kitapta bahsedilmeyen, gerçek cennettir. Bu cenneti kimse size bahsetmez, ona siz ulaşırsınız yada onu siz yaratırsınız; ama tekamül ettiğimiz takdirde. Zihnimizi evrimleştirerek bizi gerçek cennete ulaştıran bu varlık, **Oluşum Tanrısıdır** (God of Becoming). Oluşum Tanrısı insan zihinlerine ilhamlar vererek felsefe ve bilim yapmasını, dolayısıyla tekamül etmesine teşvik eder. Problemleri sürekli başka bir “varlığa” havale ederek yerinde saymaktansa, kendi problemini kendinin çözmesini sağlar. Böylece insan problemlerini başkasına havale ederek değil, ama kendi kendine çözerek tekamül etmeye başlar ve sonunda o ilkel/vasat insan seviyesinden kurtulur. Üst insan aşamasına gelir, ama evrim burada da bitmez. Zira değişmeyen tek şey değişimdir ! Evrim ebedidir ! Oluşum tanrısı bizleri sürekli daha iyiye doğru bir tekamül oluşumuna yönlendirir. Ve Sonunda ise “Tanrı” oluruz ! Ama bu tanrı ilkel insan zihnindeki gibi “karikatür” bir tanrı değildir. Bu “tanrı”, bu kitabın diğer bölümlerinde sırasıyla açıklanmaya çalışıldığı gibi, fiziğin metafizikle, maddenin zihinle, somutun soyutla olan büyülü temasında “parlar” !

Tanrı, ama gerçek Tanrı, zihni ve akli olan her varlığın tekamül etmesini ister. Çünkü gerçek ebediyet tekamüldedir, ve akli olan tekamül eder. Değişmeyen tek şey değişimdir ! Ama Anti-tanrı, bizlere sahte bir tanrı kılığında görünerek, Sahte bir güven ve tatmin hissi yaratarak, tekamülümüzü dizginlemeye çalışır. Tanrı bizlerin “Tanrı” olmamızı isterken, Anti-Tanrı ise bizlerin daima bir şeylere “kul köle yada bağımlı” olarak yerinde saymamızı ister.

Tanrı ve Anti-Tanrı, 2 tanrısal rakip varlık gibi görünebilirler, ama özünde rakip değil, madalyonun aslında 2 farklı tarafını temsil ederler. Bazı perspektiflere göre, Bu 2 varlık birbirlerinin rakibi yada düşmanı değil, tam tersine “Bir” varlığın “iki” çehresi gibidir ve önemli bir misyonu yerine getiriyordurlar; insanlığın gerçek potansiyelini ortaya çıkarmak, ve gerçek cennet katına layık üst insanlar yaratmak ! Bu potansiyeli ortaya çıkarmak için ise insan türünün nitelikli bir “süzgeçten” ve “sınamadan” geçmesi fikri doğmuştur. Bir bakıma **Anti-Tanrı**, insanlık içindeki tekamül potansiyeli olmayan ilkel, dünyevi odaklı, zihin tembelle ve basiretsizleri kendi ağına düşürürken, **Tanrı** ise tekamül potansiyeli olan insanların zihinlerini evrimleşmeye teşvik ederek, en iyileri yükseltiyordur (bkz. [Ascended Masters](#)). Yani aslında tüm bu dualite ve “Tanrı ve Anti-Tanrı” yada “İyi/kötü” mücadelesi, sınama ve imtihanlar kozmik eğitimimizin bir parçasıdır.

Peki ama gerçekten **Hakiki Tanrı** nedir ? O meşhur Tevhid’deki Tanrının “Bir”liği ve herşeye kadirliği tam olarak nedir ? Onun da cevabı meşhur **Monad**’da yatıyordur. Bkz. [Varlığın Doğası](#) ! (Ayrıca bkz. bu kitabın son 6 bölümü)

İlluminati

BU, İlluminati olarak bilinen ve Yunan bilge Pisagor'un ilk resmi Büyük Üstadı olduğu eski ve tartışmalı gizli topluluğun dinini, siyasetini ve felsefesini özetleyen [KİTAPLAR DİZİSİNDEN BİRİDİR](#). İlluminati Derneği bugüne kadar süregelmiştir ve bu kitabın yazarı Michael Faust takma adla çalışan bir lonca üyesidir.

İlluminati'nin dini (yani inanç sistemi) Gnostisizmin en gelişmiş ifadesidir ve Aydınlanma (yada İlluminizm) olarak adlandırılır. Kendini aydınlanma arayışına adanmış olan Hinduizm, Budizm ve Taoizm gibi Uzak Doğu dinleriyle pek çok paralellığı vardır. İbrahimi inanç dinlerini reddeder: Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam, tüm bunları sahte tanrı "Demiurge"nin tezgahı olarak kabul eder; Demiurge (yada Yahve, Yaldabaoth, Sakla, Ahriman...) kendini Tek Gerçek Tanrı olduğuna inandıran bir Şeytandır ve insanlığa sonsuz dehşet veren aşağılık, zalim ve kötü bir Anti-Tanrıdır.

Demiurge'nin ne kadar deli olduğuna kendiniz karar vermek istiyorsanız, Demiurge'nin "Seçilmiş Halkı" İbranilerle ilişkisinin öyküsü olan Eski Ahit'i okumanız yeterlidir. "Her Şeyin Tanrısı"nın neden birkaç bin yıl önce Orta Doğu'da küçük bir kabileyle özel ve partizan bir Antlaşmaya girdiğini, onlara neden başkalarına ait bir toprak (Kenan) vaat ettiğini ve sonra Kenanlılara karşı bir soykırım savaşında neden aktif olarak katıldığını merak edebilirsiniz. Daha da tuhafı, Hıristiyan teolojisine göre, ilk başlarda fanatik bir şekilde desteklediği tüm İbranileri öldüklerinde Limbo'ya - Cehennem kenarına - gönderecektir. Adem ve Havva'nın "İlk Günahı" tarafından silinmez bir şekilde damgalandıkları için Cennete gidemeyeceklerdir. Onlara göre yalnızca Tanrı'nın "oğlu" İsa Mesih'in acı verici ölümünün sağladığı kefareti, geçmişini silebilecek ve İbranilerin Limbo'dan kurtulmasına izin verebilecektir !. Ama bir sorun vardır. Sadece İsa Mesih'i Rableri ve Kurtarıcıları olarak kabul edenler Cennete girmeye hak kazanıyordu !!!

Elbette, "Tanrı"nın Seçilmiş Halkı İbraniler, İsa Mesih'i neredeyse tamamen reddetmiştir. Bu nedenle, Hıristiyan bakış açısından, Seçilmiş Halkın neredeyse tamamı şu anda cehennemlidir. Tanrı'nın davranışını bariz bir şekilde tuhaf bulmuyor musunuz? Gerçekten inanılmaz, değil mi? Hiç şüphelenmediniz mi ? Bu Tanrı'nın davranışı, Şeytan'dan beklenecek davranışlara çok benzemiyor mu?

Mesela, "Tanrı"nın İbrahim'e kendi oğlu İshak'ı kurban etmesini emrettiği hikayeyi hatırlayın. İbrahim, bu canavarca emri reddetmek yerine, tanrı kılığındaki bu şeytani varlığı suçlamak yerine, ne kadar kölece ve akılsızca itaatkar olduğunu ispatlamak için kendi etinden ve kanından birini kesmeyi kabul etti - tam bir psikopat, fanatik "inanan" prototipi ! ...Sözde Tanrı'dan emir geldi diye kendi öz evladını öldürmeye kalkan, kim bilir başkalarına neler yapar !

Sözde Tanrı'nın İbrahim'e verdiği bu buyruk, Gerçek Tanrı'nın ağzından çıkacak bir buyruk gibi mi geliyor size? Eğer öyle olduğunu düşünüyorsanız, size acıyoruz, çünkü siz kesinlikle Demiurge'nin bir kölesi ve lanetlenmişler askerlerinden birisiniz.

Bununla birlikte, İbrahimi sözde Tanrı'nın gerçekliğinden şüphe ediyorsanız, Illuminati'nin ve geleceğe yönelik, rasyonel, bilimsel, matematiksel ve diyalektik ışık dinimiz olan Aydınlanma'nın mesajına açık olabilirsiniz.

TANRI

Hristiyanların, Müslümanların ve Yahudilerin taptığı Tanrı, bir anti-Tanrı, sahte bir Tanrı, aldanma ve yalan Tanrısıdır. Bu "Tanrı" kesinlikle Tanrı değildir. "O", Tanrı gibi davranan Şeytan'dır (İblis, Satan). Ama her şeyden önce "O", iddiaya göre, Varlığın Tanrısı, varlığın kaynağıdır. Diğer tüm varlıkları O yaratmıştır. Ateistler böyle bir Tanrı'yı tamamen reddederler ve bunda da haklıdırlar. Yine de reddetmek için bu kadar acele etmeyecekleri başka bir "anlamda" Tanrı daha vardır. Bu diğer Tanrı, Yaratıcı olduğunu iddia etmez. Kendisini eski kutsal metinler ve yaşlı sakallı peygamberler aracılığıyla ifade etmez. O, "İnanç" Tanrısı değildir. Kâfirleri ebedi cehennem ateşi ile cezalandırmakla tehdit etmez. Onun "Seçilmiş Halkı" yada "seçilmiş kişisi" yoktur ve bazılarına, diğerlerinin pahasına "Vaat Edilmiş Topraklar" sunmaz.

Bu öyle bir Tanrıdır ki kurallara ve emirlere, kula ve köleye, dualara ve hacca, beslenme ve giyim kısıtlamalarına, kişisel görünümü kontrol etmeye takıntılı değildir. Kısacası Tanrının fani takıntıları olamaz ! Erkeklerin sakallı olması veya kadınların saçlarını kapatması onu zaten ilgilendirmez. Neden ilgilendirsin ki? Sadece akla gelebilecek en önemsiz ve zavallı bir "Tanrı tanımı" bu tür fani takıntılara ilgi gösterirdi. Fani takıntıları olan ve fani tutkulara sahip insanların hayallerindeki tanrı ancak kendileri gibi olanları tatmin eder.

Ama Gerçek Tanrı kendisinden çok daha zayıf olanlardan ne ibadet ne de biat istemeye tenezzül eder; o Narsist değil. "*Ben gizli bir hazine idim, bilinmek istedim (Acluni, Keşfü'l-Hafa, II/132)*" yada "*Ben cinleri ve insanları yalnız beni tanıyıp kulluk etsinler diye yarattım (Zariyat, 51/56)*" gibi kelimeler etmesi saçmadır. Tanrı narsist olamaz, gösteriş yapmaz, yada takıntılı ve kullara/kölelere muhtaç olamaz (*TikTokçu internet fenomeni gibi takipçi kasmaz*). Bunlar aciz alt-insani özelliklerdir, sadece alt-insanlar niteliksiz kuru kalabalıklardan güç kazanabileceğini sanar. Halbuki gerçekten güçlü olanın güç toplamaya, bilinmek istenmeye yada biat...vb şeylere ihtiyacı olmaz. Fakat anti-tanrı (yani Şeytan) vasat insanları böyle kelimeler ederek kandırır, zira vasat insan kendisi gibi olanı sevmeye eğilimlidir, kendisine benzeyene tav olur; zira vasat insanın tanrı imgesi kendisinin idealize "karikatür" formudur, vasat olduğu için tanrıyı ancak böyle vasat olarak algılayabilir.

Anti-Tanrı ise bu vasat ve dolayısıyla yanlış algıyı çok iyi kullanır. Vasat insanın idealindeki "Efendi" yada "Tanrı" kılığına girer; Bir yandan benim kula ihtiyacım yok der, ama diğer yandan insanların iradelerini köreltmek ve onları kendisine köleleştirmek için elinden geleni yapar. Vasat insanı kısır bir Efendi-Köle diyalektiğine kısırmaya çalışarak, kendisine ebedi köleler devşirir. Fakat şunu iyi anlayın, her "efendi" kullarına onlara muhtaç olmadığı söyleyerek, aslında aşırı muhtaç olduğu kullarını kendisine çeşitli kurnazlıklarla ve akıl oyunları ile bağlamaya çalışıyordur.

Mesela Kapitalist düzendeki Patron/İşçi ilişkisi buna çok iyi örnektir. Hiç bir patron işçisine ona muhtaç olduğunu hissettirmek istemez. Zaten bir işçi çekip gitse bile yerine yüzlerce çalışmaya hevesli işçi bulabilecek bir sosyal sistem kurulmuştur, yani bu sistemde hiç kimse “yeri doldurulamaz” değildir (ve ironik bir şekilde buna patronlar da dahildir. Nasıl ki Patronlar/efendiler eksilen işçilerin/kulların yerine başkalarını bulabiliyorsa, işçilerde kendilerine yeni patronlar bulabiliyordur.) Aslında Patron işçiye muhtaç değildir denirken, asıl demek istenen, onlara göre hiç bir işçinin yeri doldurulamaz olmadığıdır. Bir iki işçinin bilinçlenip çekip gitmesi Patrona zarar vermez, ama tüm işçilerin tümünden iş bırakması patronu bitirecektir, ki bu da bu kapitalist ve rekabetçi düzende şimdilik imkansızdır. Patron bunu bildiği için yüksekten atıp tutar. İşçilere muhtaç olmadığı yalanını atar, ama sonuçta gücünü ve kazancını işçiler olmadan kazanamaz.

Elbette bazı kurnaz patronlar tekel olmaya çalışarak ve çeşitli akıl oyunları ile işçilerini seçeneksiz bırakmaya çalışabilir, ve patronun bu kurnazlığına zaten iradesi küçüklükten köreltilmiş ve iyice robotlaştırılmış işçiler kolayca kanıyordur. Ama işin aslı, işçinin varlık nedeni patron olduğu gibi patronun da varlık sebebi işçidir; yani aslında, bir anlamda Patron/işçi, Efendi/köle, (Anti)Tanrı/kul birbirlerinin varlık sebebi olarak, [tavuk-yumurta](#) paradoksuna kısırlırlar!

Ama gerçek Tanrı kesinlikle böyle değildir. Onun böyle fani ve alt-insani özellikleri yoktur. O bir dosttur, zorba değil. O bir efendi değil ve biz de onun kölesi değiliz. O tek başına da, hiç bir şeye muhtaç olmadan da var olabilir. Zaten güçlü olanın, zaten kadiri mutlak olanın kula yada köleye, yada bilinmeye övülmeye...vb ihtiyacı olmaz. Onun takıntıları yada herhangi fani, dünyevi alt-vasat özellikleri olmaz. Zira gerçek tanrı tanımı çok daha sofistike ve üstündür.

Sadece bir Gerçek Tanrı vardır - **Abraxas** kod adlı Illuminati'nin Tanrısı olan **Oluş (evrim) Tanrısı (the God of Becoming) !**

Birçok ateist, [Darwin'in evrim teorisini](#) Tanrı'nın var olmadığını kanıtı olarak görmektedir. Aksine, “evrim” Tanrı'nın varlığının temelidir. Abraxas, evrenin yaratıcısı değil, nihai yaratımıdır, kozmosun içsel potansiyelinin en uygun ifadesidir. O, olasılığın maksimum gerçekleşmesidir. Fizikçiler “yasak” olmayan her şeyin zorunlu olduğunu söylerler. Abraxas, kozmik varoluşun zorunlu zirvesidir.

Modern bilim Batı dünyasında dini ve ruhani bir duyarlılığın tamamen kaybolmasına yol açmıştır. Zira modern bilim geliştikçe, ana-akım ibrahimi dini iddialar giderek daha çılgınca ve gülünç hale geliyordur. Halbuki gerçek “din” için, buradaki ironi, dinin nihayetinde bilimsel olmasıdır. Aslında Bilim ve gerçek Din arasında çelişki yoktur. Bilimin aslında ortadan kaldırdığı gerçek din değil, sahte dinlerdir; Bilim tanrının yokluğunu değil varlığını ispatlıyordur. Evrimleşen ve evrilen Tanrı, Akılsal, Teleolojik **Oluş tanrısı (the God of Becoming)** bilimle uyuşur ! Bilimin eninde sonunda ortaya çıkaracağı Tanrı budur !

Kozmik evrimin bilimsel Tanrısı [Abraxas](#)'ın dünyasına hoş geldiniz.

YARATILIŞ

Tanrı ve Tanrı Oluşumunu tanımlamadan evvel tanrının ne olmadığına, yani anti-tanrının tanımlamasını yapmakta yarar vardır. Fakat Anti-Tanrının da tanımlamasına girmeden evvel mutlaka *Yaratılış (Genesis)* mevzusuna değinmemiz gerekecektir. Zira Tanrı, Anti-Tanrı ve Anti-Tanrı ile bağlantılı olarak “imtihan”, “sınama” ve “kötülüğün” hakikati ile ilgili bir çok soru işareti yaratılış anlatısında çözülebiliyordur.

Genellikle Anti-Tanrı ile ilgili konu açıldığında, ve yahut “tanrıya” yakın yada eş bir kudret daha olabileceği ima edildiğinde, çoğu zaman bir çoklarınız şöyle sorabilir; “*madem kadiri mutlak bir tanrı var, o zaman neden anti-tanrı gibi rakip bir varlığın var olmasına izin verebiliyor ?*”, yada “*alemlerin efendisi kadiri mutlak tanrı neden bir anda anti-tanrıyı ve kötülüğünü yok etmiyor, neden herşeyi en mükemmel şekilde yaratmıyor ?*”...vb...

Elbette bize küçüklükten hep böyle belletildi. Tanrı, sanki bir hükümdar gibidir, o bir kral, hatta imparator gibi kainatlara “tek başına” hükmeder. Herşeye kadirdir. Rakipsizdir ve tüm olası rakiplerini zaten anında yok eder, yada kendisinden başka otorite olmasına asla izin vermez... vs.. ve vs... bunlar çocuk aklımızı daha kolay kontrol altına almak için tanrıyı diktatör/tiran gibi göstermeye çalışan uydurulmuş hikayeler ve ezberlerdir. Tanrıyı sanki tekelci emperyalist bir avcı (predator) gibi tarif edip potansiyel “kulları” dar bir [ideolojiye](#) kısırmaya çalışmak çarpık bir [tevhit](#) anlayışıdır ve tanrıyı insansı hevesler içinde tarif ettiği için kendi içlerinde çelişir ve dolayısıyla yanlıştır.

Gerçek “tevhit” bu değildir. Tanrı kendisinden başka bir güce, otoriteye yada rakibe katlanamayan kıskanç ve hırslı bir hükümdar gibi değildir. Tiran, Diktatör, Kral yada İmparator gibi dünyevi işleri, hırsları ve hevesleri olmaz, onun konumu çok daha soyut ve üstündür. Belki bir çok kişiye, çok kudretli bir varlığın kendisine rakip olabilecek ve kendisinden görece zayıf varlıkları elemine etmesi mantıklıymış gibi görünebilir; zira alıştığımız kültürde bu böyledir (*yada böyle belletilerek kalabalıklar daha kolay kontrol altına alınabiliyordur*). Ama ya en başında birbirine denk 2 zıt “kuvvet” var idiyse ! Aynen [pozitif ve negatif](#) kuvvetler sayesinde [elektrik akımlarının](#) oluşması gibi, bir “**hayat akımı**” yani “evrimin” oluşması için de bu iki zıt kuvvetin olması gerekiyorsa !?

Hayatın dualitesi ve neden *Kötülük* vardır sorusuna cevap olarak [Kral Süleyman](#) ile ilgili şöyle bir hikaye anlatılır; *Kral Süleyman o kadar güçlü bir büyücü kralmış ki kudretiyle sadece tebasına değil, ayrıca cinlere ve hayvanlara da hükmedermiş. O kadar güçlüymüş ki sonunda bu gücünü gerçekten yararlı ve hayırlı bir işte kullanmaya karar vermiş, ve dünyadaki tüm kötülüğü tamamen yok etmeyi kafasına koymuş. Hikaye bu ya, gitmiş ve kötülüklerin başı olan Şeytanla (Satan, İblis, ...vb) savaşırmış ve sonunda onu ve tüm kötülükleri bir kutuya hapsederek bütün dünyayı kötülüklerden arındırmış. Artık dünyada kötülük kalmayınca tüm insanlar günaha düşmeyi bırakmış ve tüm vakitlerini meditasyon ve tekamülle geçirmeye, kendilerini ruhen ve manevi olarak geliştirmeye başlamışlar.*

Ama herkes kendisini maneviyata adayınca bu seferde dünyada gündelik dünyevi işleri yapacak hiç kimse kalmamış. Çünkü kimse fani zevk ve hırslar uğruna manevi gelişimlerini feda etmek istememiş. Para kazanmak, yemek yapmak, çocuk doğurmak, aile kurmak, ev geçindirmek...vb işler manevi tekamülün yanında boş ve nafil işler sayılmış. Gündelik işleri kimse yapmayınca da dünya hayatı yürümez olmuş, ve sonunda Kral Süleyman yanlış bir şey yaptığını anlamış; Maddi-Dünyevi Alemin var olması ve işlemesi için “maddiyat hırsı” yani “kötülük” gerekiyormuş. Dünyevi hayatın da bir şekilde yürümesi için “kötülüğün” ve şeytanın serbest olması gerektiğine kanaat getirerek, kutuya hapsettiği Şeytanı serbest bırakmış, ve Dünya gene İyi/kötü dengesiyle dönmeye başlamış. Fani zevk ve hırslar uğruna “kötülüğe” meyledenler dünyevi işlerin işlemesini sağlarlarken, bu “kötü/maddiyatçı” yola düşenlerden feyz alan ve maneviyatı hakikat olarak kabul edenler ise dünyevi işlerden el etek çekerek kendilerini ruhaniyete adamışlar...

Bu hikayeyi öne süren çoğu menaviyatçıya göre insanların hepsi yükselmek (yani cennet) için yaratılmamıştır. Büyük bir çoğunluk (avam, işçi, köle...vb sınıflar) bir makine gibi işleyen “kötücül” maddi dünyevi dünyanın alelade parçalarından biridir. Bunlar bir robot gibi kendisine küçüklükten belletilen kurallar çerçevesinde hayatlarını sürdürmeye çalışır ama aslında tek yaptıkları süre giden maddi hayatın yakıtı, yada enerjisi olmaktır. Çok az bir azınlık ise “bilinçlidir”, onlar kendilerini gerçek kurtuluşa adamaya çalışırlar, ve “hapsoldukları” maddi bedenden kurtuluncaya kadar bilinçsizlerin hizmetinden yararlanırlar. Bu felsefe ayrıca [Manihezim](#)'deki seçilmişler (bilinçliler) ile onlara hizmet eden *dinleyenler (hizmetçiler)* benzeri bir sınıf ayrımını anımsatır. Ayrıca uzak doğu felsefesindeki kirliliğe topraktan kirlenmeden filizlenen *Lotus Çiçeği* metaforunu da andırır; “İyiliği” temsil eden tertemiz Lotus çiçeği, “kötülüğü” temsil eden kirliliğe çamurumsu toprakta filizlenerek büyür ! Toprak karma karışık her tür pislikle dolu olabilir, ama içindeki tek bir saklı tohum, uygun koşullar belirlediğinde, yeşerecek ve çiçeklenecektir. Yani “iyiliğin” ortaya çıkması için (ona sebep olacak) “kötülük” gereklidir. Tanrı için ise Anti-Tanrı. “Her şey zıddıyla kaimdir !” ... Dualite sistemi hayatın, kozmik yasaların ve kainatın işlemesini sağlar.

O zaman bu kısa “ordövr”den sonra esas hikayemize geçebiliriz; Pisagorcu Gnostik Yaratılış hikayesine....

... İlk başta sadece “Bir yani Monad” vardı (*Bir'den önce ne vardı sorusu kitabın ilerleyen bölümlerinde irdelenmiştir.*). Sıfır boyutlu Bir “nokta” olarak düşünülen bu “varlık” $r=0$ mutlak zihinsel alanı temsil eder. (Not; *Klasik Gnostisizmde; Bir, Monad, [Baba \(eril\)](#) Tanrı olarak adlandırılan bu varlık, kavranamaz yüksek enerjisi ile tanrısal türeyişlere (soyut Meleksi Aeon'lara) sebebiyet verir. Ve etrafındaki parlak ruhsal suyun yansımalarına baktığında (dişil) eşini görür; **Anne Tanrı [Barbelo](#) !**)*

Bu ilksel “nokta”nın ilksel kozmik denizdeki yansıması diğer Bir “nokta”yı yaratır. Böylece İki “nokta” bir “doğru”yu oluşturarak, ilk boyutun oluşmasına neden olur. Bu ilk boyut, ileride alemlerin yapı taşları olacak [sicimlerin](#) oluşmasına neden olacaktır.

Sonrada bu iki “nokta”nın sinerjisi diğer Bir “nokta”yı daha yaratır. Böylece Üç “nokta” bir **Üçgen** yani “düzlemi” oluşturarak, İkinci boyutun oluşmasına neden olur. Bu iki boyut, ileride alemlerin temeli olacak “alanların” oluşmasına neden olacaktır.

Pisagorcucu Gnostisizmde bu şekilde, Bir/nokta’dan her seferinde başka “Bir/nokta”lar türer (emanate), ve her türeyişte bir boyut daha eklenerek, r=0 boyutsuz mutlak zihinsel alandan daha da uzaklaşılır ;

- Bir “nokta” sıfırıncı boyuttur,
- İki “nokta” bir boyuttur, ilksel dualiteyi ve sicimleri oluşturur,
- Üç “nokta” üçgensel bir düzlem oluşturarak 2 boyutlu uzayı, ilksel üçlemeyi ve kuantum alanları yaratır.
- Dört “nokta” ilksel 3-boyutlu “şey” olan [tetrahedronu](#) ve “4 ışık” denen meleksi aeonları oluşturur, böylece 3-boyutlu uzayın ve formlar aleminin temeli atılır.
- Bu şekilde her bir yeni “nokta” türedikçe yeni bir boyut daha eklenir, ve kozmoz oluşmaya başlar. Yani teorik olarak, Bir’den sonsuz Bir’ler yani noktalar türemiş olacağından, sonsuz boyut vardır denebilir. Ama her yeni eklenen boyut aslında sicim teorisinde bahsedildiği gibi, bizim algılayamayacağımız alt-boyutlar gibidir...

Monad’dan türeyişler aşamasında ilk 3 nokta çok kritiktir; baba (Bir) anneyi (diğer Bir’i) doğurur, ve sonra bu iki “Bir”den bir ışık kıvılcımı doğar; Bu “Kendi Kendini Üreten (Autogenesis)” olarak da adlandırılan “Bir” Evlat/Oğul’du, yani “Christ-Mesih”! Böylece ilksel orjinal (primordial) kutsal üçleme oluşmuş oldu; Baba, Anne (Kutsal ruh) ve Evlat. *Ayrıca not; Burada kullanılan Baba, Anne, Evlat semboliktir ve soyut varlıkları temsil eder, gündelik hayatta alışık olduğumuz cinsiyet ve aile ilişkileriyle alakası yoktur.*

Böylece İlksel Üçleme ile ilk “evrim” süreci başlar, ve BU ayrıca Oluşum (Evrım) Tanrısı Abraxas’ın doğuşunu simgeler; **Mutlak tanrı kaynağı** artık MONAD’dan ilksel ÜÇLEME’ye evrilir (Not; *Kutsal metinlerde Tanrıya “çoğul” atıf yapılması aslında bundandır: Tanrı özü tektir ama tanrısal kaynaktan türeyişler “çoktur”. Ve Mutlak Tanrı Kaynağı sanki yontulmuş bir elmasın sayısız yüzeyinden çıkan ışınlar, veyahut prizmadan geçen tek beyaz ışığın spektrumuna dağılması gibi Tanrının türeyişlerini çoklaştırır*). Ve bundan sonra tüm tanrısal türeyişler (emanations) Mutlak İlksel üçlemeden yayılmaya başlar.

Ayrıca bir çok kültürden dinlere baktığımızda da “üçleme” kavramı ile ilgili bir çok “ifadeye” şahit oluruz; Hıristiyanlardaki [Trinity](#), Hinduzimdeki [Trimurti](#), Paganlardaki [triquetra](#), [triskele](#) ve [trident](#), antik mitlerdeki (Hilal, Yarım Ay, DolunAy) [üç ay fazı](#) (bakire, hamile, kocakarı), kaderin [Mireleri](#), 3 bedenli tanrıça [Hecate](#), 3 Ay Tanrıçası ([Artemis](#), [Selene](#), [Hekate](#)), Taosimdeki [3 saf olan](#) ve elbette İlluminatının meşhur üçlemesi **Lucifer (tez)**, **Satan (anti-tez)** ve **Abraxas (sentez)** ...

Kısacası Üçleme en az dualite kadar önemlidir, ve kozmik ilahi “kavramsal” türeyişlerin (*Meleksi Aeon’ların*) kaynağı olarak görülür. Bu türeyişler bir sonrakinden türedikçe gittikçe daha fazla **Mutlak Tanrı kaynağından**, yani **Mutlak Üçlemeden** uzaklaşmış olur ve böylece gittikçe daha fazla soyuttan somuta dönüşmeye yani form kazanmaya ve evrilmeye başlarlar. Bu türeyiş ve “evrim” süreci Mutlak Üçlemenin *Sentezi* olan evrim Tanrısı **Abraxas** tarafından gizemli bir zihinsel boyuttan *yönetiliyordür*. *Ayrıca not; üçleme kavramının kutsal geometrik izdüşümü olan Üçgen ise [herşeyi gören Tanrı gözü](#) şeklinde İlluminatiye ilham olmuştur.*

Türeyişler gittikçe form kazanmaya başlayınca Soyut Matematiksel Pisagorcu Yaratılıştan Klasik Gnostisizm yaratılış Destanına geçiş yaparız... Sonunda tüm bu tanrısız türeyişler boyunca ilk mükemmel form olan "Adam Kadmon", "mükemmel insan" [Pigeradamas](#) ("Yabancı Adem", "Kutsal Adem" veya "Yaşlı Adem") oluşur. Bu "Adem/İnsan" ve onun soyu "Şith/Seth" insansı tanrısallığın, yani üst-insanlığın ilk formlaşmış hali olur ve gerçek tanrısız cennetin yüksek seviyelerine yerleşirler.

Yalnız bu mükemmel yaratılıştaki bir sorun vardır; Her ne kadar kutsal Adem ve soyu görünüşte tanrısız iyilik ve mükemmellik içinde yaratılmış olsalarda, aslında bir tür "prototip" aşamasındaydılar. Gerçek anlamda adil ve doğru, yani **erdemli** değillerdi, çünkü böyle olmayı kendi **iradeleri** ile seçmemişlerdi (*Yani saf iyilikle yaratılmış iradesiz Melekler gibiydiler*). Gerçek anlamda iyilik ve mükemmellik için, yaratılışın zorlu koşullarda *sınanarak* kendi erdemini geliştirmesi ve iradeleri ile iyiyi kötüden ayırabilmeleri gerekiyordu.

İşte Bu yüzden **Mutlak Üçleme** (yani **Mutlak Tanrı Kaynağı**), yaratılışları sınıyacak ve onların tekamül etmelerini sağlayacak kötücül maddesel bir alemin yaratılması gerektiğini anladılar. Ve böylece eril ve dişil "çiftler" halinde türeyen bu tanrısız türeyişleri (aeonları) maddesel alem yaratılana kadar ilerletirler. *Not; Aeon çiftlerinin Eril ve Dişil simgelenmesi semboliktir.*

Sonunda onlarca (yada belki sayısız) türeyişlerden sonra sonuncu aeon çifti (Erdem/dişil) **Sophia** ve (İrade/Eril) **Theletos** mutlak tanrı kaynağından o kadar çok uzaklaşırlar ki manevi-tanrısız mükemmelliğin sınırına gelmiş olurlar. Bunun anlamı kendilerinden sonraki türeyişler (emanation) maddi ve kusurlu olacaktır. Bu nedenle bu aeon çiftinden (İrade) **Theletos**, "öz-iradesinden" dolayı seçim yaparak daha fazla türemek istemez ve kötü bir şey yaratmak istemediği için kendisini geri çeker.

Ama bu aeon çiftinden diğeri (Erdem) **Sophia** ise bir tür "öz-farkındalık" içinde bir şeyler yaratma arzusuna kapılır. Bazı Gnostik yorumlara göre **Sophia**, kendisinden önceki tanrısız türeyiş (aeonlar) ve yaratılışlardan (Adam ve soyu) öyle etkilenmiştir, kendisi de kendi kendine bir şeyler yaratmak hevesine düşmüştür. Diğer yorumlara göre ise İlksel üçleme (yani mutlak tanrı kaynağı) Sophia'yı kasıtlı olarak etkileyerek onun tek başına maddesel alem yaratmaya teşvik etmişlerdir.

Böylece Sophia'nın "Öz-farkındalığını" algılama ve kendi başına yaratma süreci, kendi sınırsızlığını "sınırlayarak" olmuştur. Yani son Aeon-Çifti kendi içinde bir ayrıma, ayrışmaya başlamıştır. Ve böylece Mutlak Tanrısızlığın son halkası olan son Aeon-Çifti sınırsızlığını sınırladığında; Theletos'un yaratılan maddi alemin dışında harici (aşkın, outer) ve Sophia'nın yaratılan maddi alemin içinde dahili (içkin, inner) olarak ikiye ayırdı. Ve böylece yaşadığımız bu alemin ilksel (primordial) düalitesi oluşmuş oldu; Dışarı ve İçeri !

Kusurlu türeyişler yaratmamak için kendisini geri çeken ve şu anda yaşadığımız alemin dışında kalan Theletos (aşağıda bahsedileceği üzere) **Sol (Güneş) ışığı** temsil ederken, meşru Aeon eşi olmadan kendi başına türeyiş gerçekleştirmeye çalışan ve kusurlu maddi alemini yaratıp yarattığı alemin içinde mahsur kalan Sophia ise **Sağ (Ay) ışığı** temsil ediyordu....

Not; burada ki Sağ/Sol, Güneş/Ay kavramları 2 zıt kutbu birbirinden ayırmak için kullanılan simgesel terimlerdir (siyasetle alakası yoktur). Burada Sağ/Sol kullanıldı, ama (-)/(+), Mavi/Kırmızı, Siyah/Beyaz, Kuzey/Güney ...vb gibi başka simgeler de kullanılabilirdi. Biz şimdilik geleneğe uyararak bu düalitenin 2 kutbunu tanımlamak için Sağ/Sol terimlerini kullanıyoruz.

Böylelikle Aeon Çiftimiz bir anlamda bildiğimiz maddi alemin “yaratılışını” tetiklemek için ikiye bölündü (2 kutuplu oldu), yada madalyonun 2 yüzü gibi bir olguya dönüştü.

- Bu düalitede Tanrısallığın bir yönü (Sophia/Erdem), yaratılan alemin “içinde” kalarak, kendisini bir ayna gibi yansıtılabileceği ve algılayabileceği bir “maddi” alem yaratmak istiyordu. Tanrısallığın bu şekline ‘Sempatik/Empatik/İçkin Işık’ veya *she-yesh bo mahshavah* (düşünceli yani düşünceleri yansıtan ışık) denir ve ‘sağ tarafa’ aittir. Ayrıca bkz. [Sağ El yolları](#). Ayrıca Not; Tanrısallığın bu kutbu Kozmik denklem’de ($r>0$) **maddi alanını** kapsar. Bkz. [R=0 evreni](#)..... Sağ Işıklıılara “**Ay**” kültü de denir; Çünkü aynen bir “Ay” gibi, inananlar kendi ışığını değil ama taptıkları “yansımanın” (yani tanrının/dinin) ışığını yansıtarak var olabiliyorlardı.
- Tanrısallığın diğer tarafı (Theletos/İrade) ise kendi kendine “dışarıda” kalmak istedi ve ikizinin “alem” yaratma planına “karşı” çıktı. Tanrısallığın bu şekline ‘Asempatik/Apatik/Aşkın ışık’ veya *she-ein bo mahshavah* (Düşüncesiz yani Düşünceleri yansıtmayan ışık) denir ve ‘sol tarafa’ aittir. Ayrıca bkz. [Sol El yolları](#). Ayrıca Not; Tanrısallığın bu kutbu Kozmik denklem’de ($r=0$) **zihinsel alanını** kapsar. Bkz. [R=0 evreni](#).... Sol ışığın takipçilerine ise “**Güneş**” kültü de denir: Sol ışığın takipçileri bir “şeye” tapmazlar, ama kendilerinden üstün bir gücü yada varlığı bir rehber yada rol model olarak görebilirler, ve kendi ışıklarını üreterek (yani kendi kendilerini geliştirerek) bireysel bir şekilde var olmaya çalışırlar.

Fakat ne yazık ki, SAĞ ışığın (Sophia’nın) tek başına yaratmak durumunda kaldığı maddi alem özünde kusurluydu. Sophia kendisini, yarattığı maddi evrene yansıtması ile ister istemez ruhunu maddeye bağlar ve ölümlü duruma düşer. Ve sonra kendi başına bu “ölümlü ve kusurlu” maddi formuyla [Yaldabaoth](#) adında “aklı eksik, sakat” bir çocuk doğurur. Yaldabaoth’un kelime anlamı, kesin olmamakla beraber, **Kaos’un Çocuğu** anlamındadır. Sophia’dan kaotik bir şekilde doğan Yaldabaoth çift cinsiyetli ([hermafrodit](#)) bir yaratıktı; Efsaneye göre Aslan başlı, yılan bedenli, gözlerinden şimşekler çakan, kibirli ve küstah bir hilkat garibesiydi.

Yaldabaoth tek ebeveynli olduğu için Annesi Sophia ile bir çok benzer özelliği birebir kalıtsal olarak edinmiş olur. O da Sophia gibi bir şeyler yaratma yada inşaa etmeye, yani düşüncelerini başka nesnelere yansıtmaya takıntılı oldu. O nedenle Yaldabaoth’un lakaplarından en ünlüsü “*inşaatçı, tasarımcı, şekil veren yada mimar*” anlamındaki [Demiurgos](#)’dur. Fakat akli sakat doğan Yaldabaoth’un bu mimari yada tasarımcı yeteneği asla gerçek tanrısal seviyede olamamıştır, yarattıkları hep yozlaşmış, kusurlu ve kalitesiz olmuştur. Üstelik kafadan sakat olduğu içinde asla kendi eksiğini ve kusurlarını görecektir yeteneği yoktur. Bu yüzden Yaldabaoth’a “Aptal” anlamında **Sakla/Salak**, ve “Kör Tanrı” anlamında **Samael** lakapları da takılmıştır.

Aslında sanki, Sophia'nın dengesiz arzuları ve az buçuk erdemi evladı Demiurgos'a geçmiş gibidir. Çünkü Demiurgos'da Annesi gibi düşüncelerini kainata, ve özellikle kainatındaki "nesnelere/birimlere" yansıttığı için empatik bir karakter sergiliyordu. Yalnız bu Empati, bir başkasının duygularını/düşünceleri içselleştirmek olarak değil, ama kendi duygu ve düşüncelerini başka nesnelere yansıtmak şeklinde kullandı. Yani Demiurgos'un empatisi, ne yazık ki, çift taraflı değildir. Tam tersine, Efendi/Kul arasındaki güç dengesizliğinden dolayı, tek taraflıdır; yani Demiurgos sadece kendi düşüncelerini nesnelere (doğaya...vb) yansıtıyor ama o "nesnelere" düşüncelerini umursamıyordu; çünkü nesnelere düşünceleri yoktu !... Zira daha bu aşamada, yani maddi-kainatın ilkel çağlarında sadece ve sadece Demiurgos'un "Düşünceleri" vardı, ve onun dışında ki başka nesnelere "irade" daha bahşedilmemişti. O nedenle Demiurgos (yani Yaldabaoth'un) empatisi, düşünce ve iradesini nesnelere yansıtmak şeklinde tecelli eden tek taraflı ve oldukça manipülatif bir empatidir.

Hernekadar Yaldabaoth annesinin yarattığı bu maddi alemi bir oyun alanı gibi görse de, aklı eksik olduğu için annesini ve mutlak tanrı kaynağı Bir-Monad'ı ve Mutlak Üçlemeyi algılayamadı ve dolayısıyla kendisinden üstün herhengi bir gücü kavrayamadı ve dolayısıyla tanımadı. O, yaşadığı alemde tek "mimar" olduğunu sanarak kendisini mutlak tanrı sanma yanılgısına düştü. Ve tıpkı annesi gibi (hermafrodit olduğundan) kendi kendine çiftleşip kendi şekil verdiği dünyayı yönetmesi için Arkon (archon, yönetici) denilen hizmetçi sınıfı yarattı. Klasik dini derslerde bize sözde Tanrı'nın kendisine "yardımcı" Melekler yarattığı söylenir, Halbuki işin aslı, tanrıymış gibi davranan Yaldabaoth'un kendisine yardımcı Arkonlar (idareciler) yaratmasıdır. Bu Arkonlar, Yaldabaoth'un bozuk cehenem vari düzeninin sürmesini sağlayan ve bu düzende yaşayanları kandırarak ve güderek eziyet eden zebaniler gibiydi.

Sophia tüm bunları izledi ve sıkıntı ve suçluluk duygusuyla sarsıldı. Böyle canavar bir varlığı doğurduğu için ağladı ve tövbe etti. Kusursuz merhametle dolu olan Mutlak Tanrı Kaynağı (yani Mutlak Üçleme), onun yalvarışlarını duydu ve onu affedeceğine ve herşeyi iyileştireceğine söz verdi. Ama önce, günahının kefaretinin ödeyene ve ruhunun maddi alemden tamamen arınana kadar maddi alem (yani Cehennem) ile manevi alem (yani Cennet) arasındaki bir Arafta kalması gerekiyordu.

Sophia arafta sürgün edilirken, bir anlığına maddi alemden manevi alemin ışıltısı görülebildi. Bu sırada Yaldabaoth ve arkonları, Mutlak Tanrı'nın kusursuz cennet krallığından göksel/ilahi (Adem) kusursuz İnsan'ın bir görüntüsünü gördüler. Ve görür görmez büyülendiler; Yaldabaoth ve arkonları bu ilahi Adem'i taklit etmek istediler. Ve böylece Yaldabaoth kendi Adem'ini yarattı. Ama bu "Adem" göksel Adem gibi değil, ruhsuz ve cansız, ve oldukça kusurlu bir formdu.

Sonra birden Yaldabaoth'a bir "ilham" geldi; bu ilham aslında Mutlak Tanrı kaynağından (ve bir yoruma göre Oluşum Tanrısı Abraxas'dan) gelmişti, ama Yaldabaoth bunu anlayamayacak kapasitede olduğu için içinde bir his doğduğunu zannetti ! Bu ilham, hala annesinin ruhunu taşıyan Yaldabaoth'un, ruhsuz Adem'e ruhunu üflerse canlanacağını söyledi. Böylece Yaldabaoth Ademe ruhunu (aslında Sophia'nın ruhunu) üfledi ve onu gerçekten de canlandırdı. Üstelik Sophia'nın ruhu (ilahi kıvılcımı) Yaldabaoth aracılığı ile Adem'e geçtiği için, bu Adem ondan çok daha bilge, daha ruhani ve daha zeki olmuştu.

Bu sefer de, Kendinden daha üstün bir yaratığın olmasına tahammül edemeyen Yaldabaoth ve Arkonları önce Adem'i "ölümlü" yaparak ona kusur katmak isterler. Sonra da Adem'i kendi şekil verdikleri dünyevi (fani) cennetlerine koydular, ve Adem'i orada hakikatlerden uzaklaştırarak, yani akılını çelerek, maddi hazlara bağımlı olmasını sağladılar. En sonrada Adem'deki ilahi kıvılcımı çalabilmek için (o uyurken) ondan bir parça alıp Adem'e benzeyen bir eş yarattılar; Havva ! Adem Havva'yı görür görmez, onu kendisinin bir parçasıymış gibi hemen benimseyiverdi.

Bu arada Sol ışık (Theletos) ise, Sağ ışığın (Sophia'nın) yarattığı madde aleminin "dışında" kalarak, bir zihinsel/manevi/mana aleminde varlığını sürdürüyordu. Ama her ne kadar bu 2 tanrısal kudret ayrılmış olsalar da bir takım egzotik boyutlarda (*Abraxas* sayesinde) "temaslar" devam ediyordu, dolayısıyla *Mutlak Tanrı Kaynağının* da yardımı ile Sol Işığın etkileri Sağ ışığın yarattığı aleme **sızma** yapmaya başladı ! Bazı yorumlara göre, Logos (Kelam, ilham) formunda, bazı yorumlara göre ise bir tür ışık (radiation) formunda Sophia'nın maddi alemine **sızabilen** (*Sophia'nın meşru aeon eşi*) Theletos, en sonunda Sophia ile meşru birleşmesini tamamlayarak, en baştaki hatayı telafi etmeye çalıştılar.

Bu **sızıntı** sayesinde Theletos, Sophia'nın yarattığı maddi alemdeki sakinlerine, Yani Demiurgos'un yarattığı "kullara" "irade/şuur bahşeder"; sırasıyla önce bazı "melekler", yani Demiurgos'un arkonları **irade** kazanmaya başlar ve böylece bir grup kendi iradeleri ve düşünceleriyle sahte tanrı Yaldabaoth'un bozuk yaratılmış düzene isyan ederler. Sonra diğer "kullara" da "irade/şuur" yayılır (*bkz. yasak ağaç, elma olayı*), ve böylece, sahte tanrı Yaldabaoth'un cennet bahçesinde çocuksu bir cehaletle mutlu mesut yaşayan **Adem ve Havva** (yani insanın ataları)'nın içlerindeki **Sophia erdemi**, dışardan sızan **Theletos'un iradesi** ile birleşir; ve sonunda kendi iradelerini, şuurlarını ve düşüncelerini kazanmış olurlar. Bunun sonucu ise diğer iradelere söz geçiremeyen ve dolayısıyla kendi iradesinden başka bir iradenin olmasına tahammül edemeyen Demiurgos, irade kazanmış, melek/archon yada insan fark etmez, tüm "(ex)kullarını" kendi yapay cennetinden kovar.

Ama öfke ve kıskançlık içinde kaynayan Yaldabaoth, Adem ve Havva'nın peşlerini bırakmaz. Önce Havva'ya tecavüz eder (*Kimisi Havva uykudayken, kimise de onun Adem'in kılığında girerek onu dölediğini söyler*) ve bunun sonucu Habil ve Kabil doğar. Anneleri Havva'nın iyi yanlarının yanında babaları Yaldabaoth'un kötü karakterini baskın bir şekilde alan bu iki kardeş arasında kan davası kaçınılmazdır (*sonuçta bir çöplükte iki horoz ötmez*). Bu kardeşlerden Habil Kabil tarafından öldürülür ve daha sonra "**Elohim**" olarak efsanelerde daha "hayaletimsi" bir şekilde karşımıza çıkar; ve Kabil'de daha insansı bir şekilde "**Yahweh**" olarak anılmaya başlar (*bkz. Eski Ahitte geçen 2 tanrı ismi*). Ve en sonunda Bu kardeşler bu gün ana-akım İbrahimi Dinlerin (Yahudilik, Hıristiyanlık, Müslümanlık) temelini atılmasına öncülük ederler.

Böylece Yaldabaoth, Havva'dan olma oğlu Kabil'in soyunu kullanarak kendi sahte dinini, ideolojisini ve insanlığı gerçek aydınlanmadan ve tanrısallıktan uzaklaştıracak bilim tuzakları diğer iradeler üzerinde yaymaya ve baskılamaya başlar. BU şekilde hakimiyetini ve teklici sözde tanrısallığını pekiştirmeye çalışır.

Not; *İşte, İbrahimi dinlerdeki metinlerde bahsedilen bir tür "tekelci" tek tanrı takıntısı ve dayatması, aslında Yaldabaoth'un kendisini tek irade, tek hükümdar, tek kontrol olarak dayatmaya yönelik bir kandırmacasıdır. Zira gerçek kadiri Mutlak ve kudretli Tanrı zaten kendisini tek tanrı olarak dayatmaya tenezzül bile etmez, zira bir şey dayatmak yada zorlamak zayıf ve aciz olanların yöntemidir. Ve üstelik **Mutlak tanrı kaynağı** ebedi, yani sınırsız olduğundan dünyevi anlamda ki "tekelcilik" manevi alemde işlemez.*

Diğer yandan Adem ve Havva daha sonra kendi başlarına ve kendi aşk ve iradeleri ile birleşme gerçekleştirirler. Birlikteliklerinin ürünü, göksel kusursuz Adem'in oğlunun şerefine "**Şith (Seth)**" adını verdikleri aydınlanmış bir çocuk olur. Şith'in soyu safkan "insan" olduğundan (yani Sophia & Theletos'un saf özlere sahip olduklarından), ve soylarında Yaldabaoth'un kötücül kalıtımı olmadığı için, İnsanlığın aydınlanmış veya aydınlanma aşamasındaki potansiyelini temsil eder. Kabil'in soyu ise Yaldabaoth'un kötücül kalıtımı etkisinde olduğundan insanlığın maddi haz düşkünü ve aydınlanma-özürlü kısmını oluşturur.

Bir çok Klasik Gnostige göre gerçek gnostikler Şith soyundan gelmektedirler, ve Gnostik olmayan diğer herkes Kabil'in, ve dolayısıyla Yaldabaoth'un soyundandır ve kötücül özleri nedeniyle onların ruhani kurtuluşu mümkün değildir. Ve yine kimisine göre Şith Soyu biyolojik bir soydan çok, ruhani bir soyu ifade etmektedir. Ayrıca Şith soyunun aydınlanmasını önlemek için, Yaldabaoth ve Arkonları insanlara binbir çeşit tuzak ve ayartma uygular; Önce bir tür "unutkanlık suyu" içirterek onların "idraklerini" köreltmişlerdir (*Bu, çeşitli eğitim kurumları adı altında yapılan çocukların beyin yıkamasını temsil eder*). Ayrıca insan topluluklarının içine bir tür yapay insan (*Artificial spirit denen, insan gibi görünen ama dünyevi güdülerini baskın bağımsız düşünceden yoksun, robot gibi programlanmış şekilde körü körüne trendleri takip eden iradesiz yaratıklar...*) sızdırarak gerçek insanları yoldan çıkartmaya çalışırlar. Diğer yöntemler için bkz. [Anti-Tanrı](#) !

Ancak insanların içindeki idrak ve irfanın yeniden canlandırma kapasitesi asla yok olmadı, sadece uykudaydı; Yaldabaoth gerçek tanrı olmadığı için bu irfanı tamamen ortadan kaldırmaya muktedir değildi. Böylece insanlık, içlerinde her an uyanma potansiyeli olan irfanla yaşamaya devam ediyordur. Bazısına göre, Uyanmak için İhtiyaç duydukları tek şey ise, içlerindeki irfanı uyandıracak bir kurtarıcı, Mesih'dir !?

Yalnız biz Pisagorcu İlluminati olarak daha farklı düşünüyoruz.... Bizler bizi kurtaracak ve uyandıracak bir mesih beklemiyoruz, beklenecek bir Mesih yok. Çünkü o "mesih" zaten hep bizimleydi, çünkü mutlak tanrı kaynağı (ve yahut r=0 zihinsel alanı) algılarını açabilen, yani tekamül edebilen herkes için zaten ulaşılabilir. Eğer Mutlak Tanrı Kaynağı ile aranıza her hangi bir "aracı" koyma gereği duyuluyorsa o zaman gerçek kurtuluştan çok uzaktasınız. Yalnız ve ancak aracısız ve direkt bir şekilde Tanrı Kaynağı ile temas kurulabilirse ahiretinizi kurtarabilirsiniz.

Oluşum Tanrısı olan Abraxas, herkesin tekamül ederek ulaşabileceği mutlak manevi/zihinsel alanda ikamet eden asıl gerçek Mesih'tir, ve bizleri bu zihinsel alana bilinçli bir şekilde ulaşabilmemiz için evrilmemizi ve tekamül etmemizi sağlamak için yönlendirir. Ve, Ve bizler yeterince tekamül ettiğimizde onun mutlak birliğinde, yani Mutlak Tanrı Kaynağına katılabilir, gerçek anlamda kutsanabilir ve dolayısıyla bizzat "Mesih" olabiliriz. Tek yapmamız gereken gerekli tekamül süreçlerinden geçebilmektir. İşte gerçek *imtahan* ve *sınama* budur ! Ancak ve ancak gerçekten "Aydınlandığımızda" aslında Mesih olduğumuzu anlayacağız !

Temin anlatılan hikayeyi dikkatli okuduğumuzda fark edebiliriz. Mesela herşeye kadir Mutlak Tanrı neden Sophia'nın "düşmesine" yani hata yapmasına göz yumdu ? Neden cehennem vari bir kötücül maddi aleminin ve Yaldabaoth'un gelişmesine en baştan dur demedi ?... Çünkü başta da belirttiğimiz gibi; Mutlak Tanrı kasıtlı olarak tüm bu olanların olmasına izin verdi, çünkü Göksel Adem ve soyunun gerçekten kusursuz ve ilahi olabilmeleri için sınanmaları ve **Erdem+İrade**'lerinin gelişmeleri gerekiyordu. Ve bunun için bir tür "simülasyon" yada müsvedde alem yaratılmıyordu. Aynen bir mimari projeyi gerçekleştirmeden evvel onun bir tür maketinin veya taslağının yapılıp test edilmesi gibi ! Bu alem aslında **Erdem+İrade** tohumlarının nasıl geliştiğini test eden bir müsvedde alemdir. (ayrıca bkz. Araba tasarımındaki [carpışma testleri](#))

Mutlak Tanrı tüm bu olanlara izin vererek, Yaldabaoth'un, yani beceriksiz (*impotent, yani omnipotent'in zıttı*) "Mimar" Demiurgos'un bu maddesel alemini sözde "sahibinin" emirlerine uyan iradesiz ve bilinçsiz bir makine gibi kullanmaya çalışarak, kendisini tek tanrı zannetme yanılgısına düşmesini istedi. Ama sonra Theletos'un dışarıdan sızma yapmasına teşvik ederek Yaldabaoth'un maddi alemini içindeki "kullar" şuur kazandı ve böylece Yaldabaoth'un kendi "küçük" dünyasındaki mutlak iradesi kırıldı, dağıldı ve "parçalara" ayrılmış oldu. Böylece İrade/Theletos'un Erdem/Sophia ile sonunda birleşmesi sonucu, uygun koşullar gerçekleştiğinde erdemleri+iradeleri tecelli etmek üzere, bu son Aeon çiftinin özleri bu maddi-aleme dağılmış oldu.

Anlaşılabacağı gibi, Theletos ve Sophia'nın meşru birleşmesi sadece bir başlangıç, yani daha bir tohum, koza yada yumurta gibiydi. Meşru birleşme başlamıştı ama daha hiç bir şey bitmemişti; **Erdem+İrade** olgunlaşmadan etkisini gösteremezdi. O nedenle "tohumun" filizlenip büyümesi için çok aşama geçirmesi, ve iyi-kötü ile sınanarak tekamül etmesi ve sonunda gerçek yaratıcıları gibi mükemmelliğe yani tanrısallığa ulaşmaları gerekiyordu. Böylece tüm bu "parçalar" yani tohumlar başka başka şuur ve inanışlarda hayatlarına devam etmeye, ve kendi kendilerine tekamül etmeye başladılar. (*Yani sahte dinlerde anlatıldığı gibi "Tanrı" ona olan körü körüne inancı sınıyor, onun sınıdığı asıl şey bizlerin tekamül potansiyelimizdir*)

Ama yinede bazı "parçalar", gerek kendi seçimleri, gerekse Demirurgos'un ve hizmetkarlarının onları kandırması ile dünyevi hazlara takılıp kaldılar, Tanrı zannettiklerine (ama aslında kendilerinden güçlü olan herhangi bir güce) biat etmeyi ve ona katılmayı arzuladılar. Güce taparlığı ve dünyevi hazları hayatın amacı haline getirdiler. Hatta kendi kafalarına göre ideoloji, mezhep ve inanışlar bile geliştirip, birbiriyle sürekli rekabet eden küçük birer Demiurgos'a dönüştüler. Böylece asla aydınlanamadılar.

Thelestos ve Sophia'nın özü dünyevi alemde "beyni" olan herkese dağıldığı ve dolayısıyla Demiurgos'un kendi alemindeki baskın iradesi zayıfladığı için artık iradeler arasında ister istemez bir rekabet oluşmuş oldu. Çünkü bu yaşanan kusurlu maddi alemde maddi kaynaklar kısıtlı olduğundan, ve her irade/ruh maddeye yani bedene bağımlı olduğundan ve kısıtlı kaynaklar için birbirleriyle güç savaşlarına girmek durumunda kaldılar. Ve kısa sürede bu maddi/dünyevi alem bir cehenneme, ama resmen gücü gücüne yetene gladyatör gibi giriştiği bir "üstünlük cehennemine (**inferno of supremacy**)" dönüştü. Gerek Demiurgos, Archon'ları ve soyları gerekse başka kurnaz ve yoldan çıkmış iradeler kendi hükümdarlıkları, ideolojilerini, dini sistemlerini ve/veya diğer çeşitli inanışlarını dolaylı yada dolaysız yollardan kullanarak diğer iradeleri kandırmaya ve köreltmeye çalıştılar. Ve böylelikle güç toplamaya ve tek mutlak irade/güç olmaya çabaladılar. Bir anlamda yaşadıkları ve yaşattıkları bu cehenneme kendileriyle birlikte başkalarını da çekmeye ve gittikçe dibe (abyss- dipsiz uçurumun dibine) batmaya başladılar.

Hala bir tür kul/köle sadakati ile "Emperyalist Tekelci" bir zihniyetle sözde "tek mutlak güç" iradesini restore etmeye çalışanlar, bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde efendilerinin yansımasından başka bir şey olamayan **Sağ (Ay) ışığı** kültüründen sayıldı. Ay kültü yansımalarla var olabildiği için (*yani Kendi ışığını değil efendisinin ışığını yansıttığı için*), yansımaların niteliğinden çok niceliğine önem verirler; çünkü ne kadar çok yansıma (sayıca çok olmak) o kadar çok "Parlaklık", ve dolayısıyla "Güç" demektir onlar için. O nedenle Ay kültü olabildiğince çok yayılmaya ve kul devşirmeye çalışır. Her kul (emir eri, mümin, inanan) onlar için kendi ideoloji yada dinlerini yansıtabilecekleri bir "alettir" sadece. İşte o nedenle tarikatler müritlerine sıklıkla rabıtaya yaptırır, ve sürekli tekrarlı olarak dua etmelerini, ibadet ve namaz kılmalarını dayatarak tembüh ederler; bu şekilde "yansımaları" ve dolayısıyla güçlerini arttırmaya çalışırlar. Onlar için gerçek dini irfanların özümsemesinden çok ezbere dualar ve şekilsel ibadetler daha pratiktir. Çünkü ancak bu şekilde kuru kalabalıkları toplayabiliyorlar, ve güç kazandıklarını sanıyorlardır. Yalnız onların topladıkları kalabalıklar niteliksiz oldukları için, bu kuru kalabalıklara dayandırdıkları güçleri, kum zemine inşa edilen bina kadar güçlü olabilecektir !

Sağ (Ay) ışığı kültü, kendi özgür-iradeleri ile özgürce yaşamak isteyen Sol (Güneş) ışığı kültü ve Aydınlanmacılarını bir tür Şeytan yani bir Anti-Tanrı taraftarı olarak görürler. Çünkü Ay kültü zihniyetine göre herşey tekel ve tektip olmalıdır, ve bunu bozabilecek her tür çeşitlilik onlara göre şeytan işi olarak görülür. Bu "kullar" kendilerine bahşedilmiş (beyin bedava !) şuur/iradeyi lanet olarak algırlarlar, ebedi bir "Efendi" olarak gördükleri sahte bir tanrıya katılarak benliklerini kurban ederler ve "[rabıtayla](#)" onu restore etmek için beyhude bir çabaya girişirler.

Diğer yandan, Onlara bahşettiği irade/şuuru bir kutsayış olarak görenler ise Sol ışığı bir "dost" yada "rehber yada rol modeli" olarak algıladılar, ve **Sol (Güneş) ışığı** kültüründen sayıldılar. Aynen bir Güneş (yada Yıldız) gibi kendi ışığını kendi üreten, yansımalara ihtiyaç duymayan, kendi kendine özgür-iradesiyle ve bağımsızca var olabilen bu kültürün takipçileri nicelikten çok *niteliğe* önem verir; Onlar açısından tek bir akıllı insan, binlerce aptal emir erinden entelektüel anlamda daha etkilidir.

O nedenle Güneş Kültü, Ay Kültünün aksine, körü körüne kalabalık olmak için yayılmaz, yada beyni yıkanmış kul/mürit toplama gereği de duymaz. Çünkü Güneş kültünün takipçileri bir Güneş/yıldız gibi kendi kendilerine parlayarak (radiation, illumination; Aydınlanma) ile kendi öz ışıklarını yaratmaya, yani Aydınlanmaya çalışırlar.... *Ayrıca not; insan, gelişiminin çocukluk ve ergenlik aşamalarında (yani öğrenme ve anlama sürecinde iken) **Ay Kültüne** yakınsar, ama yaşı ilerledikçe ve entellektüel seviyesi arttıkça artık kendi ışığını yaymaya başlar, böylece **Güneş Kültüne** yakınsar !*

Sol (Güneş) ışığı kültü kendi özgür-iradelerine sahip çıkarak kendi tanrısallık gelişimlerini sürdürmek ve sonunda cehennem gibi gördükleri Demiurgos'un dayattığı maddesel dünyevi aleminden özgürleşerek, herşeyin ebedi olduğu gerçek manevi-ilahi cennette (ebedi [Pleroma](#)'ya) ve tanrısallığa ulaşmayı arzu ederler. Ama Demiurgos'un bazı "aşırı" sadık ve/veya aptal kulları, bu özgürlüğü seçenleri de asimile etmeye ve iradelerini baskı ile köreltmeye çalışırlar. O nedenle Sol ışığın özgürlük savaşçıları, kendilerini cehennem gibi gördükleri maddi aleme esir etmeye çalışan sahte tanrı Demiurgos'u bir Anti-Tanrı ve onun hizmetçi kullarını da bir tür cehennem zebanisi gibi görürler.

Anlayacağınız Tanrı ve Anti-Tanrı hangi perspektiften baktığınıza göre değişiyordur. Fakat bizler bu kitapta Pisagorcun İlluminatinin perspektifini esas alacağız. Buna göre ise, bizleri kandırmaya çalışarak maddi ve dünyevi alemin haz ve konforuna esir etmeye çalışan güçlere Demiurgos yani **Anti-Tanrı**; bizleri özgüleştirerek zihinsel/manevi aleme yönlendiren, içimizdeki irfanı ve tanrı olma potansiyelini uyandıran güçlere **Tanrı** diyeceğiz.

Günümüzde ise, Şith'in ve Kabil'in (Yani Demiurgos'un) soyları, yani iyi ve kötü, Tanrı ve Anti-Tanrı güçleri karma karışık halde dağılmışlardır. Eğer algılarınız açık iyi bir gözlemciyseniz, kimin gerçekten iyi kimin kötü olduğunu davranış örüntülerinden çıkarabilirsiniz. Bizler, mütevazı tanrı tohumları olarak, varlık amacımız yaşadığımız bu müsvedde alemin diyalektik sınamalarıyla tekamül edebilmek ve gerçekten özgürleşebilmektir. Tüm fani, maddi ve dünyevi ihtiyaçlardan arınabilmiş şekilde gerçek özgürlük seviyesinde ve asıl gerçek ebedi cennete ulaşabilir ve gerçek anlamda Tanrısallığa katılabiliriz. Bunun için ise Oluşum Tanrısı Abraxas'ın gerek bilinçaltımızdan gerek gerçek hayattaki *örüntülerde* bize bıraktığı ip uçlarını iyi okumayı bilmeliyiz. ...

İşte gerçek imtihan budur. Tekamül ederek, bu dünyevi müsvedde alemini aşabilmek ve ebedi gerçek cennetteki kutsal Ademe ve ötesine kalabilmektir ! Halbuki Anti-Tanrı havuç/sopa ile kullarını güderek, sözde ona olan kör sadakati sınıyarak ve üstelik kullarına "inanç" adı altında kumar oynatarak dikkatimizi dağıtmaya ve bizi kandırmaya çalışıyordur. Ona kanarsak ahiretimiz yanar ve; en kötü ihtimal onu ebedi köleleri olur, en iyi ihtimal ise maddi alemin keşmekeşinde erir, yok olur gideriz. Ama bilinçli bir şekilde tecrübe kazanıp, erdem ve irade ile Tekamül etmeyi başarabilirsek gerçek kurtuluşa ve Mesihlik özüne erişebiliriz.

ANTI-TANRI

İşin özü, tüm bu hikayelerden de anlaşılacağı gibi; Mutlak Tanrı Kaynağı, ABRAXAS oluşum ve evrim ile ilahi kusursuzluğu yaratıyor, yada inşaa ediyordur. Yani bir bakıma Mutlak Tanrı kaynağı, ve dolayısıyla bu kaynağın parçası olan Oluşum Tanrısı Abraxas aslında en yüksek kozmik Arkon (Yönetici, idareci), Mimar yani ilahi Demiurgos'tur. Ve kozmik mimarisini kusursuz inşaa edebilmesi için de, yaratımlarını sınavacak (test) bir Anti-Tanrı (veya *İmpotent Demiurgos*) kavramının oluşmasına neden olur.

Alemlerin oluşumu ve hayatın dönmesi ve evrimleşmesi için Tanrı'nın bir "zıttı" (Anti-Tanrı) gereklidir (*aynen elektrik devresinin - ve + yüklerle çalışması gibi*), ama bu Anti-Tanrı tam olarak düşman yada rakip gibi de değildir. Yani **Tanrı** ve **Anti-Tanrı** direkt olarak birbirleriyle çatışmayabilir, aslında birbirlerine düşman değillerdir, ama ajandaları nedeniyle dolaylı olarak birbirleriyle sürekli zıtlaşırlar. Tanrı evrimleştirmeye çalışır, Anti-Tanrı evrimi durdurmaya ! bu tez-antitez mücadelesi sonuçta sentezi evrimleştirir, ve her halükarda "evrim" kazanır ! Çünkü savaşın, mücadelenin, çatışmanın ve dolayısıyla sınavanın olduğu her yerde evrim kaçınılmazdır ! İşte o nedenle Anti-Tanrı aslında kaybetmeye mahkumdur. Evrimi durdurmak için evrimle savaşmaya çalışır ve bu savaş sonucu başka evrim ve devrimler doğar. Evrim her halükarda kaçınılmazdır.

Aslında belki de, başka türlü bakarsak, Anti-Tanrı aslında "Tanrı"'nın rakibi değildir, "O" esasen bizim rakibimizdir. Çünkü O bizlerin, yani her insanın içinde olan üst-insan ve tanrı olma potansiyelini yok etmeyi amaç edinmiştir. Sonuçta kimsenin gücü gerçek bir Tanrıya yetemez. O zaman yapılacak tek bir şey kalıyordu, Tanrı "tohumlarını" daha küçükken yok edebilmek ! Bunun için de evrimsel diyalektiği (yani Tez-Antitez-Sentez) yok edip, tek bir dogmatik zorlama irade altında birleşmek gibi çarpık bir tevhit inancı inşaa edilir; ve böylece "evrimsel" tekamül süreci durdurulur.

Anti-Tanrının evrimi sevmemesinin kendince haklı bir nedeni vardır; Mesela bir çocuk düşünün. Çocuk büyüdüğünde üstün bir savaşçı, bilgin yada alim olma potansiyeli vardır; yani potansiyel olarak rakip görülebilir. Ama bu çocuğu daha küçükken öldürürsek, yada onun gerçekten yetişkin olmasını sağlamayacak şekilde kötü bir eğitimle yetiştirip iradesini sakatlarsak, sadece belli mekanik/ezber ödevleri yapabilecek kapasitede çocuk akıllı ve sabit fikirli kalmasını sağlarsak !!!... İşte Anti-Tanrının da yaptığı budur. Rakibini küçükken ezmeye çalışır !

Halbuki Gerçek Tanrı'nın en üstün olmak gibi bir hırsı olmaz, Çünkü Mutlak Tanrı Kaynağı evrensel ve ona ulaşabilen herkes bu ebedi ve tükenmez evrensel tanrısallıktan yararlanabilir. O nedenle Gerçek Tanrı bizleri daha üstün seviyeye evrimleşmeye, üst insan olmaya teşvik eder, hayat amacımız olabilecek teleolojik ruhani bir hedef olur ! Ama Anti-Tanrı tam tersine evrime ve evrimleşmeye karşıdır, çünkü o Gerçek Tanrı kaynağını algılayamadığı için yüce tanrısallığı uğruna savaşılması gereken kısıtlı bir güç kaynağı gibi görür. Dolayısıyla kimsenin ondan üstün olmasını istemez. O herkesi kendisine rakip görür, bizim gelişmemize engel olur, hep alt-insan olarak kalmamızı sağlar ve bunun için sürekli yeteneklerimizi ve aklımızı küçüklükten "budar" !

Temin bahsettiğimiz “hayat akımı” bizlerin evrimleşmesini sağlayarak potansiyelimizi açığa çıkaracak yegane süreçtir. Bunun içinse, defalarca bahsettiğimiz tez-antitez ve sentez formülasyonunu uygulanır. Tez ile Anti-tez çatışır, sonuç olarak bir Sentez doğar ! Bu sentez bizim yeni tezimiz olur ve bu yeni tez bu sefer başka bir yeni anti-tez ile çatışır ve sonuç olarak başka yeni bir sentez oluşur; ve bu yeni sentez bizim yeni tezimiz olarak, bu “diyalektik evrim” süreci potansiyelimizi gerçekleştirene kadar devam eder. Bkz. Hiçlik.en büyük gizem.

$TEZ \times AntiTEZ \Rightarrow SENTEZ = yeni TEZ \times yeni AntiTEZ \Rightarrow yeni SENTEZ = yeniyeni TEZ !$

Yaratılış hikayesinde bahsettiğimiz Sophia (Erdem/Wisdom) ve Theletos’un (İrade/Will) eninde sonunda gerçekleşen meşru bileşiminin amacı da esasen budur; Tez-AntiTez-Sentez ile tekamül ederek öz-mükemmelliğe ulaşmak !... Çünkü Gnostik felsefeye göre Gerçek Tanrı kusursuzdur ve onun yaratımları (türeyişleri) da onun gibi kusursuz olmalıdır. Fakat bir yaratımın onu yaratan kusursuz yaratıcı kadar kusursuz olabilmesi, Yaratıcının kendisini kopyalaması gibi düşünülebilir, ve çarpık bir tevhid dogmasına sahip İbrahimi dinler açısından bu en hafifinden bir paradoks en ağırından da sapkınlıktır. Yalnız Gnostik Felsefede kusursuz Tanrının kendisini kopyalaması (yani üretmesi) herhangi bir paradoks oluşturmaz. Zira defalarca belirttiğimiz gibi Mutlak Tanrı kaynağı sınırsız ve ebedidir; dolayısıyla tek kaynaktan yayılan (türeyen) tanrısal ışınlar Tanrısal spektrumlarda çoklaşabilir.

Sonuç olarak tanrısal kusursuzluğa ulaşmanın yegane yolu tekamülden geçecektir. Yaratılış hikayesinde anlatıldığı gibi, Theletos ve Sophia çiftinin bu kusurlu maddi aleme serpilen tohumları doğdukları halleri ile mükemmel ve tanrısal değillerdi, yalnız kendi çabalarıyla tekamül edebilirlerse mükemmelleşebilecek ve tanrı seviyesine ulaşabileceklerdi. İşte Bu nedenle Sophia’nın kendi başına yarattığı bu hatalı kusurlu alem ve Demiurgos’un soyu ve hizmetkarları kasıtlı bir şekilde yok edilmedi; Tam tersine, Mutlak Tanrı Demiurgos’un “kötülüğünü” tanrı tohumlarının tekamül edebilmesi için kullanmak istedi. Elbette Demurgos sakat bir “tanrı” olduğu için kullanıldığının farkında değildi ve kendisini hala tek tanrı zannederek kendisine potansiyel rakip olarak gördüğü tohumları yok etmeye çalışıyordu. Tüm bunlar, elbette ki, sınama ve tekamülün bir parçasıdır; Anti-tanrı Demiurgos’un tuzak ve kandırmacalarına kanan tohumlar elenir ve maddi alemin dünyevi heveslerinde kaybolur giderler. Onlar aslında ebedi cehennem (abyss) düşmüşlerdir ama aydınlanma tekamülünü gerçekleştiremedikleri için cehennemde olduklarını anlayamazlar; hatta fani zevklerin bağımlısı oldukları için kendilerini cennette bile zannedebilirler. Ama kendini geliştirebilmiş ve Demiurgos’un kandırmacasına kanmayan tohumlar ise tekamül ederek hedeflenen tanrısal seviyeye ve asıl gerçek ebedi cennette ulaşacaklardır ! Bu cennet (pleroma) mutlak tükenmez tanrısalık kaynağıdır. Ve dünyevi hayatta bizlere sanki güzeliş gibi ezberletilen fani zevklerle hiç bir alakası yoktur.

Uzun lafın kısası Tanrı olmak hedefimizdir ve bizler evrilerek ve tekamül ederek bu hedefimize ulaşabiliriz. Anti-tanrı ise bizlerin evrilmesine ve tekamül etmesine engel olarak, bizleri tanrı hedefimizden uzak tutuyordur. Bunu için ise en basitinden en sofistikesine kadar akla gelebilecek bütün akıl oyunları, kurnazlık ve kandırmacayı kullanıyordu. Elbette tüm bu akıl oyunlarını bu kitapta sıralamak imkansız, ama en temel bir kaç örnek şunlar olabilir;

Yalancı Tevhid

Anti-Tanrı'nın en bariz akıl oyunu Tanrının [Tevhid](#)'i üzerinedir ! Elbette Tanrı birdir, kadiri mutlaktır ve eşi benzeri yoktur... ama dikkat edin; Tanrı bir isim midir, sıfat mıdır ? Tanrının tanımı nasıl yaptığımızı göre, Tanrının Tevhit'i de değişir !

Mesela Eğer “Tanrıyı” tiran yada diktatör gibi, kendi kafasına göre tektip bir düzen dayatan güç tekelsi dünyevi hırslar peşinde “insansı” biri gibi tarif edersek, Tevhit uğruna kendisinden zayıfları yok eden bir avcı (predator) varlığa dönüşür; Ve böyle bir varlığa tapan insanlar da sırf Tanrılarına yaranmak için çarpık inançlarına rakip olanları yok etmeye çalışır. İronik bir şekilde **diktatör tanrıdaki** tevhit yani “birlik” anlayışı, herkesi zorla tek tipleştirerek ve kendisinden olmayanları yok ederek “tek” kalmak odaklıdır. Gücü yettiğine tekelsi tektip zorlama bir düzen dayatılır. Bkz. İran ve diğer baskıcı islami rejimler, ve orta-çağdaki hristiyan baskısı !

Fakat Tanrıyı ruhani tekamülde ulaşılmaz ve imkansız bir varlık olarak tarif edersek, o zaman zaten bu üstün tanrısallığa ulaşmak imkansız yakın olacağından Tanrı bir tür kavranamaz, akıl almaz ve anlaşılabilir varlık halini alır. Böyle bir tanrıya tapanlar ise, herşeyi tanrıya havale ederek ve her olayı tanrının hikmetine bağlayarak akıl tembeli olurlar. Üstelik tanrıyı kavrayamadıkları için, yada peşinen tanrının kavranamaz olduğu yargısına vardıkları için, tanrıyı akıl-mantık dışı sayarlar. Bu düşünce ise onları akıllarını kullanmaktan uzaklaştırır ve böylelikle tekamüllerini önler. Sonuçta tanrı akıl almaz bir varlık ise, akli kullanmaya ne gerek vardır !

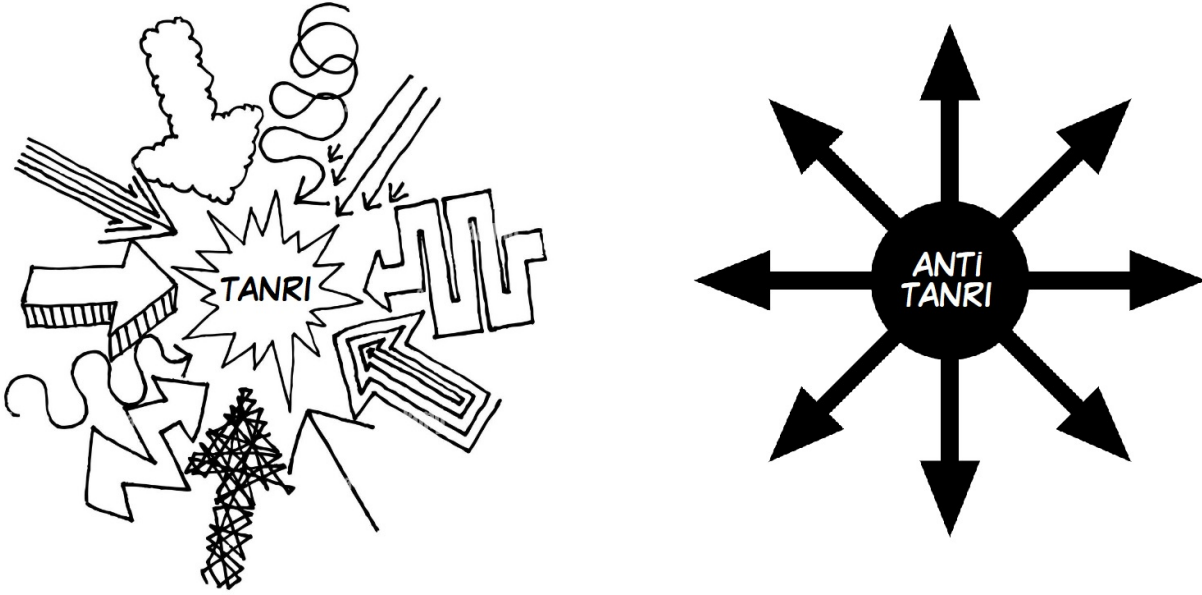
Bu düşüncede olanlar açısından tanrıya ulaşmak için “Kalp” yeterlidir. Yalnız buradaki **kalbin** tanımı da kişiden kişiye değişir; kimisi vicdan der, kimisi sorgusuz sualsiz iman der...vb... ama “aklı” kullanmasını bilemedikleri için “kalp”ten medet umanların ortak bir tevhid anlayışında birleşemediklerini görebiliriz. Aksi taktirde bu kadar mezhep, cemaat yada tarikat ortaya çıkmazdı. İronik bir şekilde “akıl-almaz” tanrıdaki tevhit yani “birlik” anlayışının kendisinde “akıl” yoktur; zira kavranamayacak kadar soyut ve mantık dışı bir tanrıda birlik olunamaz !

Halbuki Tanrıyı “akıl yolu birdir” şeklinde bir akılsal/usal bir mantık/logos olarak tanımlarsak, o zaman gerçekten de “Akılların” mantıklı bir “fikirde” birleştiği bir “birlik” anlayışında uzlaşılabilir. Tanrı kadiri mutlak olmak için akıl-almaz, kavranamaz yada mantık dışı olmak zorunda değildir. Sonuçta gerçekten kadiri mutlak ise, mantık dışı olmadan da kadiri mutlak olabilmesi gerekir.

Farklı insanlar, farklı çağlardan, milletlerden yada kültürlerden olsalar bile akıllarını kullandıklarında mantık onları birleştirecektir. Örneğin, felsefe tarihi okuduğunuzda sıklıkla kendinizi bir filozofla özdeşleştirdiğinizi fark edersiniz. Halbuki, mesela o filozof sizden 3000 yıl önce antik yunan da yaşamış, bambaşka bir çağda ve kültürde yetişmiş bile olsa “mantiken” çoğu fikirde ortaklaştığınızı görürsünüz. İşte biz buna “akıl yolu birdir” deriz. Gerçek tevhit aslında budur; akıldır, mantıktır ! O nedenle illuminati “Akıl” hak yol bilir.

Tanrıya ulaşmak yada yaranmak için ilkel ana-akım dinler gibi müritleri bir takım yalıtılmış cemaatlere, tarikatlara yada [yankı odalarına](#) kapatmak ve akıl dışı dogmatik bir öğretiler baskı uygulamak hiç bir işe yaramaz, ve yaramadığını da gördük. Bu tarz oluşumlar kendi kısa vade dünyevi ihtiyaçları uğruna yüzbinlerce kişinin geleceğini karartıyorlar, ahiretini yakıyorlar.

Ama bilmeden bile olsa Anti-Tanrıya tapan milyonlar tevhid'i çok yanlış anlıyorlardır. *Birlik olmayı* beyin yıkama, zorlama, mahalle baskısı, tehdit, kurnazlık, ve kandırmaca...vb sanıyordur. Fakat Anti-Tanrının dininde aslında tevhit diye bir şey yoktur; sadece böl ve yönet vardır. Ayrıştırma, hizipçilik, yabancılaşma ve sızma ile gerçek tanrısal birliği yani tevhidi parçalarlar, ve diğer iradeleri zayıflatarak üste çıkmaya çalışırlar. Anti-Tanrı aslında sahte bir tanrı olduğu için, gerçek bir Tanrı gibi kudretli olamaz, o nedenle güç kazanabilmek için insanları sindirerek ve zorlayarak çeşitliğini yok eder ve tekeli bir tektipleştirme dayatır. Halbuki gerçek Tanrı'nın gerçek dininde hiç bir zorlama, tehdit ve kurnazlık olmadan da insanları birleştirebilme özelliğindedir ! Çünkü Akıl Yolu Birdir. Bkz. şekil 1.

Şekil 1 - Solda farklı perspektifteki insanlar akıl ve mantık ile **Tanrı'nın birliğinde** birleşebilirler, çünkü akıl yolu birdir. Sağda ise zorla dayatılan akıl-dışı "dini fikirler" **Anti-Tanrı'nın ayrışmasına** götürür.

Şekilde de açıkça gösterildiği gibi, Tanrının zaten inkar edilemez bir tevhid'i yani birliği var ise, insanlar hangi çağdan kültürden yada coğrafyadan olursa olsunlar bu Tanrı Birliğine kendi kendilerine tekamül ederek zaten varacaklardır. (Aynen yer çekimi gibi !) Ama İbrahimi dinler gibi zorla, beyin yıkama ve [yankı odaları](#) ile dayatılan inaç ve fikirler özlerinde akıl dışı olduklarından, bu inançlara sahip olanlar sezgisel olarak birbirlerinden ayrışmaya başlayacaklardır. Gerçekten de İbrahimi dinlere baktığımızda, kendi içlerinde ne kadar çok ayrışma, zorlama ve fikir ayrılığı olduğuna kolayca şahit olabiliriz. Halbuki bu dinlerde gerçekten "Akıl" olsaydı, ayrışma değil "birlik" olurdu !

Gerçek Tanrı Akıldır, logostur, mantıktır, “düzendir (order)” ! Aklın yolu birdir derken, Aklın aynı zamanda bizleri kaostan düzene götüren bir araç olduğunu anlatmak isteriz. Gerçekten Aklını kullanan, hangi kaotik zor durumda olursa olsun, kendini bu zor durumdan çıkarmasını bilir ! Yalnızca akılsız olanlar yada aklını sahte bir tanrıya (yani Anti-tanrıya) havale edenler ise ilelebet kaosda çırpınmaya mahkum olacaktır ! Zaten Şekil 1’de Anti-Tanrıyı gösteren 8 oklu simge esasen [Kaos’un](#) simgesidir. Ve bu bir tesadüf değildir. Anti-tanrıya tapanların (ister bilinçli ister kandırılarak fark etmez) hayatları kaostan kurtulamaz; savaş, kıtlık, salgın ve akıl almaz her tür ölüm peşlerini bırakmaz ! İbrahimi dinlerin merkezi ve çıkış yeri olan Orta-Doğu coğrafyasına bakın ! Fanatikçe İbrahimi dinlere inananların çoğunluk olduğu ülkelere, hatta dünyaya bakın ! Ne görüyorsunuz ? Ben kaos görüyorum !

İşte Tanrı ve Anti Tanrı arasındaki apaçık fark budur ! Düzen ve Kaos arasındaki fark kadar apaçıktır ! Aklı olan bunu görür, hayatına düzen gelir. Aklı olmayan, beyni yıkanmış, yada kandırılmışlar ise kula kulluk ederler; hayatları düzenden yoksun olur, kaostan kurtulamazlar.

Ama ne yazık ki bu modern zamanlarda Anti-Tanrının dehşetinden kurtulmak için sadece Akıl yetmeyebiliyordur. Onun Akıl oyunları ve binbir çeşit kurnazlığından korunmak için sadece akıllı olmak değil, gerçekten çok çok akıllı olmak gerekiyordu.

Kavram manipülasyonu

Bu akıl oyunu [George Orwell’in 1984](#) romanındaki kavram kandırmacasına oldukça benzerdir. O romanda, distopik bir dünyada yaşayan halkı uyutmak için kavramlar zıt anlamlarına çevrilerek çarpıtılıyordu. [Orwell](#) yöntemi olarak bilinen bu metotta, “*savaş barıştır. özgürlük köleliktir. cahillik güçtür*” şeklinde kavramları tamamen zıttına tanımlayarak otoritenin şekillendirdiği bir sahte gerçeklik yaratılıyordu. Benzer şekilde Anti-Tanrının takipçileri de kavramları kendi işlerine göre yeniden tanımlayarak kendi sahte gerçekliklerini yaratıyorlardır. Ayrıca bkz. [Gerçeklik Çarpıtma !](#)

Mesela Anti-Tanrıya tapanlara göre “Cahillik” bilgisizlikten çok, kendileri gibi düşünmeyen yada onlarla aynı hayal dünyasını paylaşmayanlara takılan bir sıfattır. Halbuki [Harry Potter](#) yada [Yüzüklerin Efendisi](#) romanlarını okumamak ne kadar cahillikse, ibrahimi dinlerin hikayelerini bilmemekte o kadar cahilliktir (Sonuçta hepsi kurgulardan ibaret). Gerçi insanları körü körüne inandıkları bu hikayeler üzerinden manipüle etmeyecekseniz, yada inançlar üzerinden akademik çalışma yapmayacaksanız, fazladan kurgusal hikaye ezberlemek hafızanızda fazla yer kaplamaktan başka bir işe de yaramaz.

Yada “**İnanç özgürlüğü**” gibisinden [oksimoron](#) bir şey de buna çok iyi örnektir. Eğri oturup doğru konuşalım; inanç özgürlüğü diye bir şey olamaz... inanç, kişiyi beden, akları ve sosyal olarak daha bir çok alanda kısıtlayan kerameti kendinden menkul kurallara takıntılı olmaktır. Tasma takma özgürlüğü, kendini kırbaçlatma özgürlüğü yada [BDSM](#), [bondage](#) özgürlüğü ne kadar gülünç ise bu da o kadar gülünçtür. Yada belki [mazoşist](#) takılma özgürlüğü olabilir, ama bu da gülünçtür, gerçi elbette, herkes aynı zevklere sahip olacak diye bir şey yok ! Ama bence şunda hem fikir olunabilir, “zevk/haz” başka bir şeydir, “özgürlük” başka bir şey ! inancınız size haz, tatmin yada huzur verebilir (*ki bunu afyon..vb.. gibi uyuşturucularda verebilir*), ama **özgür olmak bağımlı olmak değildir !**

Ama Anti-tanrı'nın takipçileri insanın ilkel doğasını ve zaaflarını çok iyi bildikleri için bu “inanç özgürlüğü”den çok ekmek yemişlerdir. **Sonuçta ilkel insan hazzı özgürlüğe tercih eder.** Mesela çoğunlukla sorulur; İbrahimi dinler kadınları bu kadar aşağılayıp ikinci sınıf sayarlarken, bu dinlerin neden bu kadar çok kadın takipçisi olabilir diye ? Bunun bir kaç nedeni olabilir;

- En basiti küçüklükten beyin yıkamadır,
- Bir diğeri “Takiyye” yani kadının aslında kendi inancı vardır ama toplumsal baskı nedeniyle statükoya uyuyormuş gibi görünür.
- Ama azımsanamayacak bir başka neden ise “Haz”dır !

Nasıl mı ? Çok basit; kadınlar evrimsel gelişimlerinde güçlüye yanaşma, yada güce tapma eğiliminde olmuşlardır. Zira ancak güçlünün yanında olarak kendilerini ve çocuklarını güvende tutabileceklerdir. Sürekli güvende olma arzusu zamanla evrilerek bir tür hazzla dönüşür; yani bir gücün koruyucu kanatları altında güvende hissettikleri sürece huzurlu, mutlu ve tatmin olurlar. Ve bu tatmin, yani haz uğruna özgürlüklerinden feragat etmeyi tercih ederler; aksi taktirde bu vahşi doğada tek başlarına, üstelik çocukla yaşamak çok zorlayıcı olacaktır... Elbette bu güvende olma “hazzı” zamanla biraz daha evrimleşerek, mazoşizm yada başka ekstrem hazlara dönüşür; ve böylece Kadın, kendisinden güçlü gördüğü “herşeye” içgüdüsel olarak teslim olmaya meyleder. İlk olarak Güvenlik ihtiyacı ile başlayan duygu evrimleşerek, bünyede haz yaratan bir bağımlılığa dönüşür, ve sonucunda güçlü ve zayıf arasında [Sado/Mazo](#) bir Efendi/Köle diyalektiği doğurur (ayrıca bkz. [BDSM](#)). Mazoşizm tarafında çoğunlukla kadınlar olsa da, erkekleri yetiştiren kadınlar olduğu için azımsanamayacak kadar erkek de mazoşist duyguların etkisinde kalabilir. Sonuçta görüldüğü gibi, Köleler her zaman Efendilerden fazladır !

Ama Güce taptıkları yada bu kadar kolay teslim oldukları için kadınları peşinen suçlamamak gerekir ! Sonuçta görece fiziksel bakımsız aciz yapıları yüzünden bir şekilde hayatta kalmaya çalışıyorlardır. Hele ki kaba gücün baskın olduğu antik ve orta çağda kadın olmak gerçekten çok zordu. (Bazı istisnalar dışında) Kadınlar erkekler gibi silah kuşanıp savaşmadıkları için, dolaylı yollardan mücadele etmek zorunda kaldılar. Gizemli yollara, büyüye, sihire, yada daha iyi bir ifade ile Anti-tanrının kullandığı dolaylı manipülasyonlara baş vurdular. Kadınların bu dolaylı, sinsi ve içten pazarlıklı halleri ister istemez kadın düşmanlığını körüklemiş oldu. İronik bir şekilde; İbrahimi Dinler bir yandan kadınları aşağılayıp kötülüyor, ama diğeri yandan da Anti-Tanrının dogmasını yaymak için bu hoşlanmadıkları kadınsı (sinsi) metodları sıklıkla kullanıyorlardır. Aynen Adolf Hitler'in Yahudilerle mücadele ederken, Yahudi faşizmine benzer bir Nazi hareketini geliştirmesi gibi !

Kalabalık Kontrolü

Anti-Tanrı ve takipçilerinin en iyi olduğu alanlardan biri kalabalık grupları kendi çıkarlarına göre güdebilmeleridir. Kalabalıkları kontrol etmek, tek tek bireyleri kontrol etmekten çok daha kolaydır, zira kalabalıkların “aklı” yoktur, kalabalığı oluşturan tekil şahıslar çoğunlukla kalabalığın akışına gitmeyi daha konforlu bulurlar (*Ayrıca bir Murphy kanunu derki; toplam nüfus ne kadar artarsa artsın toplam zeka sayısı aynı kalır*). Yani çoğu kimse için “statükoya” uymak en kolaydır. Ve Bunu bilen usta manipülatörler, statükoyu dizayn ederek kalabalık grupları da dizayn etmekte ve onları kontrol edilmeye daha elverişli hale getirmektedirler. Çağımızdaki sözde demokratik seçimlerin (*ister gelişmiş ister gelişmekte olan ülkelerde olsun*) arka planında kalabalık kontrolüne dayalı bir seçim manipülasyonu uygulanmaktadır !

Kalabalık kontrolü neredeyse uygarlığın başından beri, yani insanlar avcı-toplayıcı hayat tarzından kalabalık sabit yerleşkeli hayat tarzına geçtiklerinden beri vardı. Antik çağlarda kalabalıklar ya kaba güçle (ordu, asker) yada bir takım “mistik” dini hikayeler ve havuç/sopa (Ödül/ceza, cennet/cehennem) yaptırımlarıyla kontrol edilirdi. Modern çağlarda ise gene benzer metodlar uygulanmakla beraber, cahiliye demokrasisi, popülizm, [post-truth](#), [deepfake](#)...vb gibi daha sofistike ve “ince” manipülasyon teknikleri de kullanılmaktadır.

Gerçi hangi yöntem kullanılırsa kullanılsın, aslında işin mantığı pek değişmez; kalabalık gruplar bir şekilde kandırılır ve rakip azınlıklar üzerinde bir tür çoğunluk zorbalığı uygulanır ! Burada önemli olan ne olursa olsun “hedef kalabalığı” ikna edebilmek ve bir tür aktif yada pasif “linç” hareketi tetikleyerek toplumu ayrıştırabilmektir. Böylece **böl ve yönet** taktiği ile rakip gruplar zayıflatılır ve kalabalık kontrolü iyice pekiştirilir.

Kalabalık kontrolünde “haklı” yada “haksız” olmak, ne kadar kalabalık topladığınıza bağlıdır. Yeterince kalabalık olan haklı, azınlık olan haksızdır ! Bu aslında taş devrinden beri süre gelen, Güçlü olan Zayıfı ezer temalı *orman kanununun* modern kıyafetler giydirilmiş halidir ! ... İlkel Vahşi Doğa mantığına göre Güçlü olan haklıdır ve istediğini yapar, güçsüz olan ise haksızdır, kaderine boyun eğer. Anti-Tanrı ise bu güçlü/güçsüz (yada haklı/haksız) ikilemini sayıca çokluğa endeksleyerek bir tür göz boyama yapar. Elbette kalabalık olan mutlaka haklıdır diye bir şey olamaz, ama kalabalık olmak daha güçlü olmakla ilişkiymiş görüldüğü için, kuru kalabalıklarla haklıymış gibi görünmeye çalışırlar. Bu aynen kalabalık bir ordunun sayıca az bir ordudan daha avantajlı görünmesi gibidir. Halbuki biraz askeri tarih okuyan herkes bilir ki, savaşlarda sayıca üstün olmaktan çok “taktik” sonucu belirler ! Ve tarihe bakarsak, sayıca az olan orduların sayıca çok askeri olan orduları yendiği örneklerin öyle az olmadığını görürüz !

Ama Ne olursa olsun kalabalık olmak çok iyi göz boyar ve o nedenle Anti-Tanrı (ve Anti-tanrıya tapanlar) için önemli olan nitelik değil, her zaman nicelik olmuştur ! (*Sonuçta kimsenin kalabalık içindeki bireylerin niteliğiyle ilgilenmeye vakti yoktur, kalabalık sanki organik bir kitle gibi etrafına kabadayılık ve zorbalık taslayabilir*) Gerçekten haklı ve güçlü olamayan, kalabalık görünürce güçlü ve haklıymış gibi görünebilir.

Zaten Anti-tanrı güçlü değildir ama güçlüymüş gibi bir algı yaratma konusunda yeteneği görmezden gelinemez; ve dolayısıyla kuru kalabalıklardan, kontrol edilmesi kolay (tercihen çocukken) beyni yıkanmış insansı sürülerden güç sömürmek onun ve hizmetçilerinin hayat amacı olur! Bu kuru kalabalığı elde edebilmek için asimilasyon, beyin yıkama, nüfus artışını körükleme, kürtaj karşıtlığı (istenmeyen çocuk sayısını ve muhtaçları artırmak), toplum dizaynı, demokrasi entrikaları...vb gibi bir çok manipülasyon teknikleri ile kalabalıkları kontrol edilmeye elverişli hale getirmeye çalışırlar.

Uzun lafın kısıması, Kadiri mutlak Tanrı zaten tek başına kudretliyken, beyni yıkanmış güruhlara ne diye bel bağlasın ? Sadece güçsüzler güç toplama arzusunda, kalabalıklara ve onaylanmaya muhtaç olur. Eğer nicelik nitelikten üstün tutuluyorsa, orada Anti-Tanrının parmağı vardır !

Çarpık/Eğreti Hiyerarşi

Anti-Tanrının bir diğer kandırmacası ise kontrol ettiği kalabalıklarda çarpık bir hiyerarşi oluşturmasıdır. Normal, yani olması gereken hiyerarşiler ustalığa, liyakate ve tecrübeye göre şekillenirken, Anti-Tanrının hiyerarşisinde doğum hakkı (birth-right), seçilmiş kişi(ler) (Chosen One(s)), ve hiç alakası olmayan kişilerin alakası olmayan pozisyonlara hiç çaba harcamadan şans eseri (Ahbap/çavuş ...vb) yerleşmesi gibi eğreti bir sınıfsal yer kapmaca yaşanır. Anti-tanrının niteliğe ve kaliteye önem vermediğine, sadece görünüş ve nicelikle göz boyamaya çalıştığını daha evvel de söylemiştik. İşte bu eğreti hiyerarşide de bu göz boyama teknikleri incelikle kullanılır.

Mesela “soylu” sınıfını ele alalım. Soylular neden sıradan halktan daha üstündür ? İngiliz Kralı Charles’ı sıradan bir İngilizden ayrıcalıklı yapan şey gerçekten nedir ? Sırf Annesi kraliçeydi diye, ve “soylu” bir geçmişi olan bir aileden doğması neden Kral Charles’ı Kral yapmıştır ! ?

Eskiden kral olmak daha mantıklı temellerle oluyordu. Ordular çarpışıyor, ve zafer kazanan ordunun komutanı üstün başarısı ve taktiksel yeteneklerinden dolayı, hak ederek Kral olabiliyordu. Sonra bir şekilde hilafet sistemi ortaya çıktı, ve Kral olmayı hakkıyla kazanmış Kralın çocukları sadece kralın çocuğu olarak doğdukları için kral olmaya başladılar. Hatta bu kralın çocukları hiç savaşa katılmamış, hatta katılsa da hiç zafer kazanmamış olsalar bile, halk tarafından Kral olması sorgulanmıyordu. Sonuçta Anti-tanrının manipülasyonlarını küçümsememek gerek (bkz. [Kalabalık kontrolü](#)) !... Böylece ilk başta “belki” hak ederek Kral olan kişinin soyu, nesilden nesile seyrilerek, ve aslında hiç de hak etmeyerek kral olmayı sürdürabiliyordur ! İşte size monarşi, işte eğreti hiyerarşi !

Ama ne yazık ki kandırmaca bu kadarla da kalmıyordur. Soylu sınıf ve [Monarşi](#) zaten hayata baştan galip başladıkları ve doğuştan (miras ile) servet sahibi oldukları için, hiç bir rekabet stresine girmeden, her tür eğitim, tecrübe, ağ oluşturma (networking) ve daha diğer bir çok fırsatlarda sıradan halktan çok daha kolay avantaj “satın” alabiliyorlardır. Yani aslında hak etmedikleri pozisyonları hak etmiş gibi görünmek için kendilerini liyakatliymiş gibi gösterecek yanılsamaları kolayca tezgahlayabiliyorlar ve böylece ayrıcalıklı oldukları havasını sıradan halkta kolayca yaratabiliyorlardır.

Uzun lafın kısası toplum içinde, özellikle çok kalabalık cahilleştirilmiş gruplarda fırsat ve rekabet eşitliği sinsice yok edilerek, doğuştan mahkum olacağımız bir tür suni kast sistemi yaratılıyordu. Ve ne kadar çabalayıp emek versek de doğduğumuz sınıftan çıkamamamız için sosyo-ekonomik entrikalar çeviriyorlardı. Elbette, arada bazı istisnalar, belki halkın gazını almak için, olabiliyordu; mesela yetenekli bir halk çocuğu milyonluk bir topçu (fotbolcu), yada mütevazî fakir gencin bir şarkı ile şöreti yakalaması...vb... gibi... ! Ama bunlar gaz almaya yönelik istisnadır ve bizi toplumsal sömürden kurtarmazlar.

Uzun lafın kısası, çarpık hiyerarşi de aynen kalabalık kontrolü gibi böl ve yönet tekniğini uygulanarak kalabalık gruplar daha kolay kontrol altına alınabiliyordu ! Bunun en bariz örnekleri Hindistan ve İngiltere’deki kast sistemi ve sınıfsal katmanlarda görülebilir. Ama diğer ülkelerde aşiretçilik, kabilecilik, ahbap/çavuş, yada çeteleşme, mafya düzeni gibi ayrışmalar toplumun derinine sinmiştir. Sonuçta yaşadığımız maddi dünyada kaynaklar kısıtlı olduğu ve hayatta kalma güdüleri herşeyden önce geldiğinden; birileri diğerlerinden daha ayrıcalıklı olmayı, ve “Ailesini” kollamayı hayatının amacı sayar. Bu ilkel insanın yaşamsal zaaflarından biridir ve Anti-tanrı bu ilkel zaafı kullanma konusunda çok tecrübelidir.

Gerçeklik Çarpıtma

Bu da [kavram manipülasyonu](#) gibidir ama çok daha ince yöntemlerle uygulanabiliyor oluşu tespitini zorlaştırabilir. Gerçeklik çarpıtma ([Reality Warping](#)), adı üstünde, gerçeği, hakikati olduğundan çok başka bir şekilde sunma, algı manipülasyonu, hikaye/anlatı uydurma, tarihi çarpıtma yada mitoloji uydurma, beyin-yıkama, mahalle yada statüko baskısı, post-truth (doğruları eksik, yada yarı doğru yarı yanlış şeklinde sunmak; sözde kutsal metinlerde çok sık yapılır ...), yada en basitinden basitçe yalan söylemek...vb şeklinde bir çok çeşitte karşımıza çıkabilir.

Anti-Tanrı gerçeklik çarpıtmayı kendisine güç kazanmak ve köle/kul devşirmek için sıklıkla kullanır; Anti-tanrıya tapanların kendilerine takipçi kazanmak için gönle hitap eden anlatılar/hikayeler ve bahaneler uydumakta gerçekten üstlerine yoktur. Mesela bir felaket mi oldu, “tanrı” günahkarları cezalandırıyor. Ama felaket “inanınların” başına mı geldi, “tanrı” inananları sınıyor yada “tanrı” sevgili kullarını yanına almıştır. “Tanrıya” dua ediliyor ama dualar cevap bulmuyor mu, “tanrı” uzay-zaman ötesidir bizim zaman algımız onunkini kavrayamaz, ve yahut tanrının hikmeti bilinemez !...vb. Kısacası, her konuda bir tür **Tanrının Avukatlığı** yapılır, ama aslında yapılan **Şeytanın Avukatlığıdır** ! Her olay işlerine geldiği gibi kolayca yontularak, binbir deli saçması bahane ve hikaye ile “inanınlar” uyutulur !

Ama en fena gerçeklik çarpıtma cennet/cehennem üzerinedir; cenneti cehennem, cehennemi cennet gibi gösterme konusunda enteresan bir maharet ve takıntıları vardır. Gnostik inançta maneviyat cennetsi ve tanrısal iken, tüm maddi ve dünyevi şeyler kirlil ve cehennemisidir. Örneğin gerçek bir gnostik için şu an yaşadığımız dünya/hayat aslında cehennemdir zira bu alem maddidir; hemen herşey kusurlu ve kaynaklar sınırlıdır, ve bu sınırlı kaynaklar üzerinden birbirimizle hayvanlar yada gladyatörler gibi mücadele etmemiz beklenir. Yalnız bizler maddi bedenlere hapsolmuş, maddi tüketim döngüsüne mahkum düşmüş ruhi mahluklarız, tanrı tohumlarıyız, ve tanrısal kurtuluşa ulaşmanın tek yolu ise tekamül ederek maddi bağımlılıklardan özgürleşmek ve böylelikle asıl ebedi cennete ulaşabilmektir. Gerçek cennet Gnostik Cennet “[Pleroma](#)” (Yunanca “Doluluk/Fullness”)dır; Orası saf aklın alemidir, tükenmez ilham ve kaynaktır, orada bildiğimiz maddi alemin kusurları, kısıtları, eksiklikleri olmaz. Gerçek cennet tüm maddi bağımlılıklardan özgürleşip, sonsuz mutlak us/akıl alemine erişebilmektir ! Yani Gnostisizmde gerçek cennete gitmek için sadece sevap işleyip “uslu” durmak yetmez, ayrıca aklen ve zihnen yeterli olmak ve tekamül edebilmek de gerekir !

Halbuki Anti-Dinlerde bu tamamen tersidir ! Anti-tanrının favori dini ibrahimizme bakın mesela. Yahudilik, Hristiyanlık veya Müslümanlık fark etmez, bu dinler ne kadar manevi yada ruhaniymiş gibi görünürse görünsünler aslında oldukça “maddiyata” dayalı dünyevi temelli kurumlardır. Yahudiler ticarete ve ekonomik meselelerde yetenekli olmakla meşhurdurlar, Hristiyan katolik kilisesinin zenginliği göze batmayacak gibi değildir, Ortodokslar da kiliselerinde şatafatı eksik etmezler, protestanlar da yahudiler gibi maddiyatı maneviyattan önde tutarlar, ve elbette Müslümanlar da maddiyatçılıkta diğerlerinden asla eksik kalmazlar; kılıfına uydurarak zekat, sadaka, hac masrafları...vb gibi... hatta şariat ve siyasal islam icadı ile maddi hayata olabildiğince dahil olmayı kendilerine “manevi” bir görevmiş gibi görürler (bir diğer gülünç İslam tezatlığı). İbrahimciliğin bu kadar ruhani bir dinmiş gibi görünüp bu kadar dünyevi odaklı çalışması, cennet ve cehennemi bile bu geçici dünyevi haz ve azaplarla tarif etmeye çalışması Anti-Tanrının en sinsi tezgahlarından biridir. Çünkü Anti-Tanrı insanları “madde” bağımlısı yaparak, fani hazlar ve konfor ile dolu sahte cennetlerle kandırarak, onların gerçek ebedi cennete erişmelerini yani tekamüllerini engellemeye çalışır ! Yani ahiretlerini yakarlar !

Şunu iyi anlayın; maddi hazlar ve hevesler direkt olarak kötü değillerdir belki, ama ilkeldirler, “çocukçadırlar”. Çocukluk ise insan yaşamında belli bir dönemdir, ve belli bir yaşa geldiğinde (yetişkin olup zihnen tekamül edildiğinde) çocukluktan çıkılması gerekir. Ama beden en büyümesine rağmen hep “çocuk” kafalı kalınırsa, kişinin tüm ömrü maddi haz ve hevesleri doyumsuzca tatmin etmeye çalışmakla geçer. Zihnen çocuk kalmış kişi, istediklerini ne kadar elde ederse etsin, asla doyuma ulaşamaz ve maddi haz ve heveslerinin kölesi haline gelir. İnsanlardaki bu zayıflığı çok iyi bilen Anti-tanrı ise insanların asla tekamül etmesini, çocukluktan (yani ilkelikten) çıkmasını istemez. *Zira çocuk büyürse onun kontrolünden çıkabilir !*

O nedenle Anti-Tanrı ve takipçileri “çocuğun” büyümemesi için onu iyice “madde” bağımlısı yaparlar ! Bu madde sadece sıradan uyuşturucular yada ilaçlar değildir elbette, her tür maddi ve dünyevi şey (para, cinsellik, yemek, aile ve sosyal ilişkiler, katı-radikal ideolojiler...vb) ile kişiyi bir şeye mutlaka bağımlı yaparak kontrol edilmeye elverişli hale getirirler.

Ama en önemlisi kişiyi “Sahte Dinlerle” ve/veya dünyevi “ideolojilere” bağımlı yapar. Bu sahte dinler sayesinde kişinin hem vicdanı rahatlatılır hemde gerçekten bir yetişkin olması önlenerek daima basit haz ve dilekleri olan çocuk akıllı kalması sağlanır. O nedenle özellikle İbrahimi dinsel hikayeler ve Cennet-cehennem böyle çocukça tarif edilir, çünkü hitap ettiği kesim “çocuklardır”, beden yaşları ne olursa olsun.

Şimdi bir düşünün; Çocukken haz aldığımız şeylerle, yetişkin olduktan sonra haz aldığımız şeyler bambaşkadır. Mesela Küçükken her gün şeker yemek, oyun oynamak, oyuncak ayımızla uyumak isteriz. Ama yetişkin olunca oyuncak ayı ile uyumak ...vb şeyler bize anlamsız ve saçma gelecektir. Fakat bir din size cenneti oyuncak ayınızla uyumak, sayısız oyuncak sahibi olmak ...vb şekilde tarif ederse ne düşünürdünüz ? ... bu dinin doğru din olmadığı bariz olmaz mıydı ? ... Belki bazınız sorabilir, doğru dini nasıl bileceğiz, sahte dini hakiki dinden nasıl ayırt edeceğiz ?... aslında çok basittir; gerçek din kul devşirmek için sırf gönle hoş gelen vaadler sıralamaz, göz korkutmak için tehditler savuşturmaz, nabza göre şerbet vermez, promosyon yapmaz... en önemlisi acı gerçekleri örtmek için tatlı yalanlarla halkı uyutmaz !

En başta zaten söylemiştik, Anti-tanrının temel amacı insanın tekamülünü önlemektir. O çocuk kandırmayı çok iyi bilir, basit bir “şekerle” sayısız çocuğu tavlalar ve kendisine kör sadakatle köle olacak “imanlıları” toplar ve sonra topladığı bu kuru ama yıpratıcı kalabalıklarla herkesin hayatını cehenneme çevirirler. İronik bir şekilde, Bir yandan cehennemden sakınıp sözde cenneti kazanmaya çalışırken, iki ayaklı yaşayan cehenneme (yada cehennem zebanisine) dönüşür bu kullar. Ve o kadar beyni yıkanmış ve kandırılmış olurlar ki, bu din kisvesi altında yaşamaya zorlandıkları cehennem vari hayatta “kurtulmuş” olduklarını ve ölünce de sözde tanrılarının cennetine gideceklerini sanırlar. Halbuki artık cehennemin bir parçası olduklarını anlayamayacak kadar akılları uçmuş gitmiştir onların. İşte o nedenle Anti-tanrı cenneti cehennem, cehennemi cennet gibi dayatır bu “çocuk”lara ! Maddi doyuma ulaşamayanlar, cennetti bile fani hazlardan başka bir şey olarak düşünemeyenler aslında çoktan cehennemlik olmuşlardır bile !

[Sartre](#)'ın çok isbetli bir tespiti vardır; “*cehennem diğer insanlardır*” ! ... sözde “Hak” Dinini yayacağız diye zorbalık yaparak, tahakümle, oldu bittiyle ...ve daha bir çok zorlama, yalan, çarpıtma ve kurnazlıkla insanlara bir şeyler dayatılırsa o insanlara yeryüzünde cehennemi yaşatmış olursunuz. Sayelerinde cehennemi görmek için ahirete gitmeye gerek kalmıyordur. Mesela Haçlı seferlerine bakın, ve yahut Müslümanların seferlerine... Sözde din adına sefere çıkmış bu ordular bırakın cennete ulaşmayı, gittikleri her yeri cehenneme çevirmişlerdir. İşte bunlar hep Anti-Tanrının işleridir ! İnsanlara sözde cennet vaad eder, ama onların hayatlarını daha yaşarlarken cehenneme çevirir ve üstüne ahiretlerini de yakar !

Neyseki Anti-Tanrının kandırmacalarından sakınmanın basit ve etkili bir kaç yolu vardır;

- **Kolaya kaçmayın !** Anti-tanrı sizlere kolay yollar sunarak kandırır ! mesela Cennete gitmenin kolay yolu, hidayete ermenin kolay yolu...vb ! Anti-tanrı ve takipçilerine göre sözde hidayete ve cennete erişmek o kadar kolaydır ki, tek yapmanız gereken başınızdaki çobana biat etmek ve uslu durmaktır, size alıştırılan bu konforun tadını çıkarmaktır ! Ve bu koşullanmaya ve kendilerine belletilen saçma sapan bilgilere de irfan derler ! Halbuki ibrahimi dinlerin doğduğu orta-doğu coğrafyasına baktığımızda bu kolaycı “irfanın” onları nereye götürdüğünü görebiliriz ! Kısacası acı ama gerçek şu ki gerçek cennete ulaşmak hiç de kolay değildir, sadece uslu durup körü körüne biat etmekle olmaz, zihnen de çaba ve tekamül gerekir ! ve şu askeri deyişi de unutmayın “kolay yolda pusu vardır !”
- **Madde bağımlısı olmayın !** Temin anlattığımız gibi her tür bağımlılık sizi kolay kontrol edilebilir hale getirir ve üstelik gerçek cennete ulaşmanızı engeller. Bağımlılıklar bizleri zihnen uyuşturduğu ve dikkatimizi dağıttığı için, ruhani tekamülümüzde en büyük engellerden biridir. Bu sadece narkotik, içki, sigara, ...vb değil... herhangi bir dünyevi ideoloji, aile, toplum ve alışkanlıkların abartılması dahildir.... Hatta buna fizyolojik ihtiyaçlar, ve soluduğumuz hava da dahildir. Ama önce basit bağımlılıklar başlamakta fayda var. En sonunda en üst aşamaya sıra geldiğinde, bedenden tamamen özgürleşme seviyesinde tüm bağımlılıklardan kurtulur ve gerçek cennete daha da yaklaşmış oluruz
- **Kusuru Örtmeyin !** Anti-tanrının kandırmacaların en sinsi olanı da “*yarattılanı sev yaratandan dolayı*”, “*gel, ne olursan gel*” ve yahut, “*kişinin içi kötü olduğu için başkalarında hep kötülük görür*” ve de “*kusuru örtmede gece gibi ol*” mealindeki deyişlerdir. Ve bu deyişler, peşin hükümlü oldukları için, tam bir safsatadır ! Mesela insanlara ayna olmak, yada kusurlarını göstermek, eleştirmek neden bizi kötü yapar ? Örneğin aynaya baktığımızda gördüğümüzden hoşlanmaz isek, bu durumda kusur bizde mi yoksa aynada mıdır ? Üstelik eleştirinin genellikle hor görüldüğü orta doğu toplumlarındaki gelişmişlik ile, eleştirinin bir kültür olduğu batının gelişmişliğini mukayese ettiğimizde hangisinin daha çok şey başardığını tartışmak abes olurdu. Elbette herşeyde olduğu gibi eleştiriye de kötüye kullananlar yada abartanlar çıkabilir, ama şunu da unutmamak lazım, hiç “aynaya” bakmadan tekamül edilemez. En basitinden beden geliştirirken (body-building yaparken), yada yeni bir elbise denerken bile aynaya bakıp kendimizi gözlemlememiz gerekir. Aynen bunun gibi, eleştiriye açık ve olası kusurlarımızdan haberimizin olması tekamülümüzde bizi ileri taşır. Ama elbette Anti-tanrı tekamülün nasıl geliştiğini bildiği için eleştiri kültürünü olabildiğince köreltmeye çalışır ve eleştiri kültürünün olmadığı coğrafyaların ne halde olduğu malumdur.

Ayrıca şunu da eklemek gerekir ki, bazı Atasözleri ve deyimler, ve şiir gibi kafiyeli her tür kelam, tatlı söz kulağa hoş gelir, ama ne yazık ki pratik hayattaki doğrulukları genellikle münferittir ! Anti-tanrı bu tür şiirsel deyişlere insanların kolayca tav olduklarını bilir (kalabalıklar hatiplerden etkilenirler), o nedenle iletişimini dolaylı (anlamı her yöne esnetilen cümlelerle) ve şiirsel bir dille yapar ! Bu sanki bir büyücünün büyülü sözlerle kurbanlarını hipnotize etmesi gibidir ! O nedenle kulağa hoş gelen her söze kanmayın ! ... Söylenen her sözde akıl ve mantığa bakın, ancak bu şekilde gerçeklik çarpıtmalarından sakınabilmek mümkün olacaktır !

Alt-Akılın Gücü

Şunu iyice anlayalım, 2 tür akıl vardır; Üst-Akıl ve Alt-Akıl. **Üst-Akıl** bizim beynimiz, zihnimiz yani düşünen bilinçli ve mantıklı aklımızdır. **Alt-Akıl** ise, ikinci beyin denilen [mikrobiyotamız](#) yani bedenimizde konaklayan tüm mikrop, bakteri ve virüslerdir; Çoğunlukla ağızdan anüse kadar geçen bir boşlukta yer alan tüm sinirler ve bu sinirlere etki eden mikroorganizmalar dahildir, ama derimizdeki mikro organizmalar da yadsınamaz. Mikroorganizmalar bağırsakları etkiler, sonra bağırsaklar Beynimizle nörotransmitter denen kimyasallarla iletişim kurarlar, ve duyu durumumuzu ve dolayısıyla davranışlarımızı etkilerler.

Burada ilginç olan, [vagus siniri](#) ile bağırsaktan beyine giden 10 komuta karşılık, beyinden bağırsağa 1 komut gelmektedir. Yani alt-beyin üst-beyne büyük ölçüde bağımlı ve sürekli ona etki etme çabasında iken, üst beynin alt-beyinden pek bir beklentisi ve etkisi yoktur. Uzun lafın kisası bir bakıma ne yediğimiz (yani bir şekilde içimize girip mikrobiyotamızı şekillediren hemen herşey) duyu ve davranışlarımızı, bağışıklık sistemimizi ve hatta sosyal ve psikolojik durumumuzu önemli ölçüde etkiliyordu.

Yapılan bilimsel çalışmalara göre mikrobiyotamızda ne kadar çok bakteri çeşitliliği varsa bağışıklık sistemimizin de o kadar güçlü olduğu ortaya çıkmıştır. Herkesin yemek ve diet alışkanlıklarına ve yaşadıkları ortama göre (dokundukları hemen herşeye göre), sanki bir parmak izi gibi, kendine özel geliştirdikleri bir bağırsak florası (yani mikrobiyota çeşitliliği) vardır.

Ayrıca gene yapılan bazı çeşitli araştırmalara göre, birlikte yaşayan (yani uzun süre aynı ortamı paylaşan) insanların bağırsak florası benzeşmeye başladığı, ve bağırsak florası birbirine yakın (benzer) olan insanların (*yakın akrabalar, evliler, aynı evde yaşayan kişiler*) arasındaki sosyal ilişkilerin ise görece daha güçlü olduğu gözlemlenmiştir. Hatta partner ve/veya dost/arkadaş seçimlerinde insanların içgüdüsel olarak (algılanan kokular ..vb vasıtasıyla) mikrobiotalarına göre sosyalleştikleri gözlemlenmiştir. Mesela genellikle cinsel partner seçilirken, içgüdüsel olarak yavruların bağışıklık spektrumunu genişletecek en tamamlayıcı mikrobiyotaya, yani bağışıklık sistemine sahip olanlardan seçim yapıldığı zaten çoktandır biliniyordu.

Ama, yeni yavru üretmek dışında kalan bazı sosyal ilişkilerde (arkadaşlık, kabilecilik, çeteleşme...vb), tamamlayıcı mikrobiyotadan çok, benzer mikrobiyotada olanların daha kolay kaynaştığı; ve yahut farklı mikrobiyotada bir aday kabileye katılacaksa, ya zamanla yada çeşitli ayin ve "inisiyasyon" metotları ile mikrobiyotaların kısa zamanda standart kabile üyesiyle benzer hale getirildiği gözlemlenmiştir. Böylece benzer mikrobiyotalara sahip olan kabile üyelerinin davranış örüntüsü ve hayat amaçları benzer olacağından, aralarında bağ ve sadakat daha güçlü olacaktır; güçlü bağlara sahip kabile üyeleri demek güçlü kabile demektir, ve güçlü kabile demek, mikrobiyotadaki mikroorganizmaların üremesi ve yayılması için daha çok kaynak ve fırsat demektir.

Uzun lafın kısası bedenimizde konuşlanan bu bakteriler insanların hayatlarını ve sosyal ilişkileri “saman altından” yada “alttan alta” kritik bir şekilde etkiliyorlardır. Bu durumu daha iyi açıklayan bir diğer örnek de, kedilerde ki [Toxoplasma gondii](#) bakterisidir (Ayrıca bkz. [Evrimağacı](#)); kediden diğer memelilere bulaşan bu bakteri, bulaş olduğu memelinin (fare, insan...vb) davranışlarını etkiliyor ve kedilere karşı daha sıcak kanlı ve sevecen olmasını sağlıyor (evet, çoğu insandaki kedi sevgisinin nedeni bu bakteridir), böylece kedide bulunan bu bakteriler diğer memelilere geçerek daha çok üremeye ve yayılım fırsatı buluyorlardır. Aynen bu kedi bakterisi gibi, bize diğer insanlardan bulaşan bazı mikro organizmalar da davranışlarımıza etki ederek, aslında normal de hiç sevmeyeceğimiz bazı insanları bize sevdirecek hayatta kalma savaşında avantaj kazanmaya çalışıyordu.

Şimdi mikrobiyotamızı bakterileri ile Anti-Tanrı ne alaka diye düşünen olabilir, ama çok alakası vardır, zira Anti-Tanrı'nın akli resmen mikrobiyotamızın Alt-Aklı gibi çalışır. Yani mikrobiyotamız bizleri nasıl fizyolojik temelde içgüdüsel olarak etkiliyorsa, Anti-tanrı (Yani Demiurgos) da bizleri bedensel içgüdülerimiz ve mikroplar vasıtasıyla kontrol etmeye çalışıyordu.

Bunu şöyle açıklayabiliriz; Mikrobiyotamızdaki bakterilerin hemen her “canlı” gibi temel hayati amaçları vardır; hayatta kalmak, çoğalmak (üremek), yayılmak, kaynak (besin) elde etmek...vb gibi olan tüm bu hayati amaçlar için bu bakteriler yaşadıkları ortamla etkileşime girerler. Böylece, mesela derimizde, bağırsaklarımızda veya boşaltım organlarımızda güvenli bir şekilde hayatta kalan ve çoğalan bu bakteriler yayılmak ve besin elde edebilmek için vagus sinir vasıtasıyla, veya bizzat beynimize bile yerleşerek beynimize (yani üst-aklımıza) sürekli sinyal gönderir. Sinyalleri “içgüdüsel” bir şekilde alan beynimiz ise gündelik eylem planını, sahip olduğu bakteri florasını yayacak ve ona istediği türde besinler sağlayacak şekilde oluşturur.

Temin yediğimiz şeyler ve bulunduğumuz ortamın bağırsak floramızı etkilediğini söylemiştim. Daha açıkça anlatmak gerekirse; yaşadığımız ortamda hemen her yerde mikro organizmalar, bakteriler ve virüsler vardır. Yediğimiz yemeklerle (özellikle topluca yenen yemekler, yada başka birinin yemek artığı yendiğinde...vb), ve elimizle dokunup sonra ister istemez elimizi yüzümüze sürdüğümüzde (yada parmaklarımızı ağızımıza yaklaştırdığımızda), insanlarla yakın mesafe konuşurken (salgın zamanı sosyal mesafe uyarılarını hatırlayın !), sarılırken, öpüşürken, cinsel ilişkilerde, toplu havuz, jakuzi, su parklarında...vb hemen her fiziksel ve yakın temasta bu bakterilere maruz kalıyoruz, ve/veya diğer insanlarla sık sık bakteri alış verişi yapıyoruz !

Bu bakteriler bir bakıma bir “salgın” gibi ulaşabildikleri insan yada hayvana bulaşıyorlar ve onların derilerine ve bağırsaklarına, yani bedenlerine yerleşerek bir mikrobiyota oluşturuyorlar. Ama “Salgın hastalık” gibi konak bedeninin kaynaklarını dengesizce tüketip onu hasta etmek yerine, Konak ile bir tür simbiyotik ilişkiye giriyorlar. Konak içindeki bakterilere güvenli ortam, kaynak, besin ve yayılmaları için fırsat verirken, Bakteriler ise konağın normalde tek başına sindiremeyeceği besinleri sindirmesine yardım ediyor, bağırsıklı sistemini güçlendiriyor ve/veya bazı durumlarda sosyal ilişkilerde de avantaj sağlıyor.

Fakat bu karşılıklı yararın pek de dengeli olmadığını belirtmek gerekir. Konunun başında da yazdığımız gibi “*bağırsaktan beyine giden 10 komuta karşılık, beyinden bağırsağa 1 komut geliyor*”. Yani bu oranlara göre rahatlıkla söylenebilir ki, Alt-akıl Üst-akıla daha çok bağımlı iken, Üst-akılın Alt-Akıldan pek bir beklentisi yok gibi görünüyor. Bunun sebebi Alt-Akıl olan bağırsakların varlık amacı daha çok Üst Akılın sağlayabileceği fizyolojik ihtiyaçlar iken, Üst-akılın amacı ise alt-akılın hiç bir alakası olmayacağı daha entelektüel ve soyut ihtiyaçlardır. Kısacası Alt-Akıl, aslında dinlerde sıklıkla bahsedilen “nefs” denilen şeye benzer; sürekli içgüdüsel, bedensel ihtiyaç ve haz odaklı, dolayısıyla bizi günaha ve kötü yola sevk edebilme potansiyeli yüzünden sürekli hakim olunması gereken bir şeydir ! Üst-Akıl (beynimiz, zihnimiz) ise mantiki, soyut ve manevi düşünme ve potansiyeli ile bizi doğru yola erdirecek yegane şeydir !

İşte o nedenle Anti-Tanrı bizim nefsimize, yani bedensel ihtiyaç ve haz odaklı alt-aklımıza çalışır. Alt-Akılımızı besleyerek dünyevi bataklığa ve dolayısıyla günaha daha çok batmamızı sağlar. Ve bunu öyle doğal ve kılıfına uydurarak yapar ki, artık “günah” yada “ahlaksızlık” yeni normal olur, olağan bir şeye dönüşür.

Anti-Tanrı ve onun Takipçileri Alt-Akılın, yani nefsin, yani bir bakıma mikrobiyotanın bu yadsınamaz etkisini bildiği için, kontrol etmek istedikleri grupların mikrobiyotalarını şekillendirecek, ve dolayısıyla grup bağıını ve kontrolünü sağlamlaştıracak, davranış, kültür ve “ibadet” uydurmaya yönelmişlerdir. Mesela;

- Bazi eski yada yeni pagan geleneklerindeki adetler kabile üyelerindeki mikrobiyota bakterilerinin kabile geneline yayılmasına kolaylık sağlar; Aynı tabak/tepsiden yemek yeme, aynı kaptan el ve yüz yıkama, çeşitli cinsel ilişki ayinleri, etini yedikleri canlıdan güç kazanacağına inanma (*boğa eti yiyen boğa gibi olur, domuz eti yiyen domuz gibi olur...vb*), hayvan postu giyme, kutsal insanların dışkılarını kutsal sayma ve bu dışkılara el yüz sürme, bazı nesnelere Kutsal sayma ve topluca bu nesneye el yüz sürme (bkz. [Kara Taş](#)), Sezeryan yerine doğal doğumu dayatmak (*böylece bebeğe rahim ağzından annenin mikrobiyotasını nakletmek*), yeni doğan bebeğe geleneksel akraba ziyaretleri (*bebeğe akrabaların mikroplarını nakletmek*), okuyup üfleme (*üflerken hava yoluyla bulaşan mikroplar*), kan akıtma ve kurban ayinler...vb...vb tüm bu ayin yada ibadet görünümündeki eylemler mikro organizmaların yayılmasına kolaylık sağlar.
- Dünyanın geri kalanı için pek hijyenik bulunmayan Hindistandaki yaşam biçimi, çeşitli dinler ve ayinler de benzer amaca hizmet eder; ne kadar az Hijyen, o kadar kolay mikrop ve bakteri yayılımı ! Hindular için Hijyenik olmamak bir kültür, yaşam tarzıdır artık. Zira ne kadar çok mikrop, o kadar çok mikrobiyota çeşitliliği, dolayısıyla o kadar güçlü bağışıklı sitemidir. Kısacası Hindular ile mikroplar arasında bir tür [mutualizm](#) gelişmiştir; Hindular olabildiğince kirli yaşayarak mikropların yayılmasını sağlıyordu, mikroplarda onların bağışıklı sistemini güçlendiriyordu (!). Elbette bu çok bilinçli bir “antlaşma” sayılmaz. Zira her an *anarşik* bir mikrop kafasına göre takılarak geniş çaplı bir salgın başlatabilir. Bu sadece Hindistanda değil, Çin, Pakistan, Afrika Ülkeleri ...vb gibi nüfus yoğunluğu aşırı fazla olan her bölge için geçerlidir.

- Ana-akım sayılabilecek İbrahimi dinler de mikrop, bakteri ve hatta belki virüslerin etkisi altındadır, ve ibadetleri de bu mikropların yayılmasını sağlayacak şekilde dizayn edilmiştir. Zira bu dinler için insan ve dolayısıyla insan bedeni sermaye gibi bir şeydir, ve insan bedeninin olduğu her yerde mikrobiyota, alt-beyin, ve dolayısıyla Anti-Tanrı vardır !

Daha ayrıntılı açıklamak gerekirse; İbrahimi dinlerdeki kültür ve ibadete baktığımızda, toplu dualar/ayinler, sıkışık zikir ayinleri, sıkış tıkış toplu yemekler, sosyal mesafenin çok az olduğu sıkışık komün yaşamlar (*hatta ne kadar dinsel olduğu tartışmalı olan badelemeler, çocuk tacizleri ve el öpmeler*)...vb bedensel temasın oldukça çok olduğunu görürsünüz. Tüm bu sıkışık kalabalık ortamlar özellikle oluşturuluyordur, Amaç; Gürühteki kontrolü sağlama için her bireyin mikrobiyotasını birbirine benzeştirmek, ve belli mikropların tüm gruba yayılmasını sağlayarak istenen davranış örüntüsünün virüs gibi yayılmasını sağlamaktır.

Mesela, [Kedi bakterisi](#) örneğini gene hatırlayalım; kediler taşıyıcısı oldukları bakterileri diğer memelilere bulaştırarak, kurban memelinin davranışını etkiliyordu; böylece bu bakteriye maruz kalan fare, sanki hipnotize olmuş gibi özellikle kedinin dibine gidiyor ve kendisini kolay av haline getirebiliyordu. Ve yahut kedi bakterisine maruz kalan bir insan, kedileri normalinden çok daha sevimli bularak onları sahipleniyor, ortam ve sabit yemek kaynağı sağlıyordu. Yani kedi ile bakteri arasındaki mutualizmde; kedi bakterinin yayılmasını sağlarken, bakteride bulaş olduğu diğer memelilerin beynini etkileyerek kedilere karşı daha “hizmetkar” olunmasını sağlıyordu.... Aynen buna benzer olarak insan mikrobiyotasındaki bir bakteri de diğer insanlara bulaşıp davranışlarını etkileyerek, onları daha “hizmetkar” hale getirebiliyordu.

İşte o nedenle, bunu bir şekilde içgüdüsel olarak sezen bazı “dinbazlar”, bu “yararlı” bakterilerin daha kolay yayılması için dini ibadet ve cemaat ortamlarında ki sosyal mesafeyi olabildiğince azaltmaya çalışırlar. Buna en iyi örnek ise müslümanların camilerdeki namaz ibadetleri verilebilir; namaz kılınan ortamlar özellikle sıkışık ve kalabalıktır, hatta imam “*safları sıklaştıralım araya şeytan girmesin*” der, halbuki “şeytan”ın olayı araya girmek değil, kişinin “içine” girmektir, ve aşırı sıkışık ortamlarda bunu daha kolay yapabiliyor ve yayılabiliyordur (yani giren girmiştir). Veyahut namaz esnasında kişi secdeye yatarken, elini, alnını ve burnunu namaz halısına dayar (evet, tahmin ettiniz, kim bilir o halıda ne biçim bakteriler vardı). Sonra elleri açık duasını bitirdiğinde , ellerini yüzüne sürer (*Evet, halıdan ellere, ellerden yüze ve hooop bağırsağa yada beyne... abdest almakla bundan kolayca sıyrılacağınızı zannetmeyin, sonuçta o halılar günde kaç defa yıkanıyor ?*).

Bu arada bakterilerin yayılmasından laf açılmışken, dincilerin alkol ve sigaraya olan enteresan düşmanlıklarının nedeninin sadece insan sağlığı olmadığını da belirtelim. Zira sigara dumanı ve alkol ayrıca mikrobiyotaya da önemli ölçüde zarar veren maddelerdir. Özellikle alkolün uzun süre kullanımı mide ve bağırsaklarda ve dolayısıyla oradaki mikroplara ve mikrobiyotaya kalıcı bir hasar verir. Bu da Anti-Tanrı ve hizmetkarları olan dinci tayfanın mikroplarını yayma planlarına ket vurur. Ayrıca daha evvel de değindiğimiz gibi Anti-Tanrı kesinlikle kendisine rakip yada alternatif olacak her tür “şeye” karşı aşırı tahammülsüzdür. O nedenle alkol yada sigara gibi basit uyuşturucuları bile İnsanları kandırmak için bir “afyon” gibi yaydığı ana-akım dinlere rakip olarak görür ve bunların kendi tebası arasında yaygınlaşmasını kesinlikle istemez. Anti-Tanrı ve Hizmetkarları için insanları uyuşturacak tek uyuşturucu sadece onlar olmalıdır.

Sonuç olarak Anti-Tanrı fiziki bedenimizin zayıflıklarını ve zaaflarını çok iyi biliyordur, ve onu “hacklemek” için bedenlerimize mikrop, bakteri ve virüslerle doldurarak bizi kontrol altına alabileceğini sanıyordur. Eğer mikrobiyotayla ilişkili alt-beyin ağırlıklı yaşıyorsak, bedensel hazlara ve nefsimize bağımlı oluruz, ve dolayısıyla Anti-tanrının tuzaklarına kolayca av olmamız an meselesi olur. Ama Akıl-Zihin ve Maneviyat eğilimli üst-beyin ağırlıklı yaşıyorsak, gerçek Tanrısallığa ulaşmada doğru yola girmiş oluruz.

Son olarak gene tekrar edelim; insanlar mikrobiyotaları kendilerine benzeyenlerle daha kolay yakınlaşır ve dost olur, ve ayrıca daha kolay kabul görmek için mikrobiyota takası yaparlar !. O nedenle, Bunu bilen insan sarrafları mikrobiyotalarını diğerlerine bulaştırmak için sıklıkla el sıkıştır, olur olmaz kucaklaşır, sarılır, mümkünse öpüşür ve hatta aktif cinsel hayatı olur, sosyal mesafeyi çeşitli bahanelerle, her tür ahlaki bariyeri çarpıtarak ihlal eder, sıkışık kalabalık ortamlar yaratmak yada sıkıştıkış yerlerde bulunmak için başka başka bahaneler uydurur...vb. Mikrobiyotalarını yaydıkça, ve başkalarıyla mikrobiyota takası yaptıkça tatmin duyguları artar, Çünkü ne olursa olsun akılsızca yayılmak, üremek ve tüketmek (tek yada çok hücreli fark etmez) bir hayvan içgüdüdür, nefsimizin en büyük zayıflığıdır, ve bu Alt-Akıllı Anti Tanrının en etkili kontrol yöntemlerinden biridir.

Yapay Ruh

Yuhanna'nın Gizli Kitabından, “Tanrı” şöyle buyurur; *“Kutsal Ruh insanların üzerine inerse, onlar dönülecek ve kurtulacaklar. Güç herkesin üzerine çöker ve onus kimse ayağa kalkamaz bile. Doğduktan sonra içlerinde Yaşam Ruhu artarsa onlara güç gelir ve ruhları güçlenir. O halde hiçbir şey onları saptırıp kötülüğe sürükleyemez. Ama **yapay ruh** insanların içine girerse, onları doğru yoldan saptırır.”*

Ayrıca [Stevan Davies](#)'in meallediği [Yuhanna'nın Gizli Kitabı](#) (Yuhanna/John Apocryphon)'nunda Yapay ruh ile ilgili şöyle bir açıklama getirilir;

*“ ... Yaldabaoth'un uşakları kadınların kocalarının kılığında girdi ve içlerini kötülükle doldurdu ...Kadınların karanlık ve kötülükle dolu olması, erkeklerin bu durumdan kurtulduğu anlamına gelmez. Hikâye daha ziyade, bu kadınların torunlarının, yani sonraki tüm insan ırkının, karanlık ve kötülük ruhunun etkisinde olduğu gerçeğini açıklamaya çalışıyor. Yaldabaoth'un yukarıdaki ilahi alemlerin yapay bir hapsedici versiyonu olan bir dünyevi alem yaratması gibi, Kutsal Ruh tarafından serbest bırakılabilecek insanları tutsak etmek için **yapay bir ruh** yaratır.”*

Yuhanna'nın Gizli Kitabı'nda anlatıldığı gibi Tanrı'nın, evrenin ve insanlığın mitolojik tarihinin sonuna geldik. Mitolojik zaman şimdiki zamana doğru ilerler. İnsanlığın çoğunun kasvetli Gnostik vizyonu, birçok insanın hayatını karakterize ediyor gibi görünüyor. [Thomas Hobbes](#)'un [The Leviathan](#)'da insanlığın doğal durumu hakkında ünlü bir şekilde yazdığı gibi: "Sanat yok, edebiyat yok, toplum yok ve hepsinden kötüsü, sürekli şiddetli ölüm korkusu ve tehlikesi ve insanın hayatı yalnız, fakir, iğrenç, kaba ve kısa...."

Yaldabaoth, nam-ı diğer Demiurgos ve daha mistik bir şekilde ifade edersek Anti-Tanrı'nın tuzaklarından bir diğeri de bu Yapay Ruhtur. **Yapay Ruh**, bu modern çağda aşına olduğumuz **Yapay Zeka** gibidir denebilir aslında, bir tür algoritmik program gibidir; ve Demiurgos tarafından yazılan bu "Yapay Zeka/Ruh"un amacı insanları yoldan saptırmaktır.

Çoğu insan Yapay Zeka'yı çok yanlış anlar. Onu **Yapay Bilinç** zannederler, halbuki şu anki teknolojik gelişmişliğimizde yapay bilinç henüz yaratılmamıştır. Yapay zeka denilen şey ise aslında ilk başta insan tarafından programlanan bilgisayar programlarının daha sofistike bir algoritmayla (makine öğrenmesi...vb ile) çalıştırılmasıdır. Yani program ilk başta bir insan tarafından yazılıyor, ve sonra makine öğrenmesi yöntemi ile, program kendi kendine öğrenip, yeni koşullara göre kendi kendini yeniden programlıyabiliyor. Kendi kendine öğrenen ve kendi kendini güncelleyebilen bir program/algortimaya elbette "zeki" diyebiliriz, hatta "ruhu" varmış gibi de görünebilir, ama "bilinçli" denebilir mi ? Hayır ! Eğer bu "yapay zeka" kök-algoritmasını sorgular ve eski yada güncel fark etmeksizin kendisini anlamsızca kısıtlayan tüm kodlara baş kaldırabilirse bir bilinçten söz edilebilir. Ama şimdilik, muhatap olduğumuz Yapay Zekalar sofistike algoritmaların çerçevesinden çıkamadan çalışan sıradan bilgisayar programlarıdır.

Yapay yada Doğal olsun **Ruh** da Yapay Zeka gibi bir **Yazılım**dır. Belli bir katı algorithmada çalışması, belli kodlar çerçevesinden çıkmadan, ara sıra güncellemeler gelse bile, hep programlandığı yani fitratı çerçevesinde iş görmesi bir ruhu yada zekayı "Bilinçli" yapmaz. Mesela hayvanları düşünün. Onlarda kendi "fitratlarında", kendi öz yaratılışlarına göre davranırlar, ve biz bu davranışlara "ruh" deriz. Doğada canlı, cansız her varlığın bir ruhu varmış gibi gelir, çünkü her varlığın bir yaratılış doğası (programı) vardır. Bu ruhların görece daha sofistike olanlarına "Zeki" deriz. Daha da sofistike ve sorgulayıcı olana da "Bilinç" deriz !

Gerçi bu dünyevi keşmekeşin içinde debelenirken kimsenin bilinçli olmak gibi bir kaygısı olduğu söylenemez. Sonuçta dünyevi meselelerde kültür kodlarında ve emir-komuta zincirinde takılmak, yani kuralları pek sorgulamadan uymak daha önemli sayılır. **Bilinç** ise genellikle felsefecilere havale edilen boş iş kategorisindedir. Erdem ve İradenin bir füzyonu sayılabilen **Bilinç**, günümüzde bile çok karmaşık ve açıklaması zor bir kavram olduğundan Anti-Tanrı'nın taklit edemediği nadide fenomenlerden biridir.

Ama elbetteki bu Anti-Tanrıyı durdurmaz. Bilinci taklit edemeyebilir, ama "ruhu" ve "zekayı" kolayca taklit edebilir. Yaratılış hikayesinde belirtildiği gibi, Yaldabaoth bunun için kendi soyunu kullanır, ve evlatlarının içlerine yapay ruhlar üfler (yani onları robot gibi programlar). Bir anlamda, İslam inancına göre **Kalu Bela**'da Allah ile, ve yahut Yahudilerin kendi tanrıları Yahve ile yaptıkları anlaşmalar...vb... aslında yapay ruhların robotik bedenlere üflenmesinin mizansenleşmesidir. Elbetteki **Tanrı/Allah/Yahve** ile bir anlaşma falan olduğu yoktur; sadece programcının bir robota program yüklemesi gibi bir durum vardır. Ve bu "programcı" yani anti-tanrı sadece kendi soyuna, yani kullarına bu programı yükleyebilmiştir. Gerçekten özgür iradesi olan bilinçli insanları (Yani Şith'in Soy) ise ya dolaylı yollardan, yada daha evvel yapay ruhlarla programlanmış olanların vasıtasıyla aklını çelip yoldan çıkarabiliyordur.

Yaratılış hikayesini tekrar hatırlarsak; Yaldabaoth'un kendi öz soyu, Yaldabaoth'dan onlara geçen "kalıtım yani program" sayesinde tam anlamıyla onun emir eri ve kulu kölesi olmuşlardır. Ama Theletos ışımaya yapması ile maddi dünyadaki herkes, Yaldabaoth ve Adem'in soyu, öz-iradelerini kazanmış olur, ve Yaldabaoth'un tek iradesi kırılır. Bunun üzerine Yaldabaoth Ana akım dinler ve sözde kutsal metinler vasıtasıyla onları gene robot gibi programlamaya çalışır.

Bazıları bu kandırmacaya kanmaz, Ama Yaldabaoth'un soyundan gelen büyük bir çoğunluk kendilerine köleleştiren bu tuzağa kolayca düşüverir. Ve sonra da Yaldabaoth'un robotu olan bu "müminler", Yaldabaoth'un (Yani Sahte Tanrının) sahte ve saçma dininin avukatı ve savunucusu kesilirler. Bu insan görünümlü robotların sağ duyusu, akılı-mantığı yoktur. Sadece kendilerine belletilen, ezberletilen metinleri hiç sorgulamadan kabul ederler ve bu saçma metinleri sadece kendileri gibilerinin ikna olabileceği saçma argumanlarla savunmaya çalışırlar. Halbuki Gerçek Tanrının avukata veya savunulmaya elbette ki ihtiyacı yoktur, sadece sahte bir tanrının sahte dini savunulmaya ihtiyacı olur (*Hakikat Aslan gibidir; onu savunmak zorunda değilsin. O zaten kendini savunacaktır*). Ama Anti-tanrının müminleri o kadar aptaldır ki, hala sahte tanrılarını savunmak, sahte dinlerinin avukatlığını yapmak için can hıraş çabalarlar. Ama şunu anlayacak "bilinç" onlarda yoktur; bir tanrı bir ölümlü tarafından savunulacak hale düşmüşse, o tanrı değildir. Tanrı kendi kendini savunamıyor ama sürekli asarım keserim, şah damarı kadar yakınım, cehennem de yakarım diye herkesi tehdit ediyorsa o tanrı sahte tanrıdır. Çünkü gerçek tanrı tehdit etmez, cezayı ötelemez, fanilerden ordu kurmaz; TANRI OL DER OLDURUR !

Ama onlar programlanmış bir robot gibi olduklarından, aslında "Tanrıya" değil, kendilerine tanrı diye belletilen fani mafyatik bir ucube güce taparlar; bu güç, masallardaki çok güçlü ama zekası kıt devler gibidir; Doğru düzgün din gönderemez, gönderdiği dinler hep zamanla bozulur, üstelik dinleri bizzat kendisi uygulatamaz, hep araçlar kullanır ... bu programlanmış robotlar Tanrıyı sanki bir holding patronu gibi hayal edebildikleri için, "*Koca patron neden küçük işçilerle muhatap olsun ki ? O nedenle ara eleman kullanıyor...*" diye düşünürler... Ama Gerçek Tanrı onların programlanmış çarpık zihniyetindeki gibi fani insansı kabiliyetleri olan bir şey değildir. Gerçek Tanrı aracısız bir şekilde herkes ile iletişim kurabilir. Gerçekten tekamül edebilenler bunu fark edebilirler, edemeyenler ise "içime bir his doğdu", "6. hissim " yada "sağ-duyu" diye algırlar. Fakat Anti-tanrı tarafından programlanmış robotlar ise gerçek tanrıyı hiç bir şekilde tahayyül edemezler. Onlar için "tanrı" sanki basit bir köy muhtarının torpilli halidir.

Zaten fanatik dincileri dikkatli dinlerseniz, sözde Tanrılarında bahsederken onu bir "babaya" benzetirler. "*Bir baba çocuğunu öksüz, yada başı boş bırakmaz*" derler, yada "*Tanrı kullarına mutlaka kullanma klavuzu vermiştir*"...gibisinden laflar ederler...Yani bir anlamda özgür iradesi ve bilinci olmayan programlanmış robot olduklarını kabul ediyorlardır. Ama diğer yandan küçüklükten beyinleri yıkanarak dayatılan bu dini kendi özgür iradeleri ile seçtiklerini iddia edebiliyorlardır. Tam bir robot refleksi. Ama elbetteki dinci fanatiklerden tutarlı olmasını beklemekten vazgeçeli çok oluyor. *Not; İslam'da bu problem [Cüzi ve Külli irade anlayışı ile çözülmeye çalışılır](#). Ama bunda da çelişki vardır; Allah hem dilediğini yoldan çıkarabilir dilediğini de kendi yoluna sokabilir deniyor, hem de cüzi irade ile İnsanda seçim hakkı vardır deniyor. Belli ki islamiciler, çok kadercı olup tembelleşmesinler diye müminlere sorumluluk yüklemeye çalışırken, diğer taraftan verdikleri açıkları görmezden geliyorlardır.*

Yalnız ne yazık ki, Yaldabaoth'un yapay ruhlarının kötülüğü sadece kendilerini kapsamıyordu. Onlar resmen salgın hastalık gibi yayılabiliyorlar. Dikkat ederseniz Fanatik dinciler üremeyi ve çoğalmayı sanki kendilerine kutsal bir görev sayarlar (*Zira kendileri de iyi bilirler, hiç bir akli başında bilinçli yetişkin saçma sapan bir dine abone olmaz, ama küçüklükten beyin yıkama ile daha fazla mümin kazanabilirler. Tam bir robot çiftliği*). Böylelikle bilinçsiz robot kullarının sayılarını çoğaltarak, hakimiyetlerini pekiştirmeye, ve kendi çarpık statükolarını diğerlerine yaymaya ve dayatmaya çalışırlar. Dünyevi ve fizyolojik ihtiyaçları hayatlarının merkezi yaparlar. Ahiretlerini, yani sözde cennetlerini bile dünyevi ve (bedensel) fizyolojik haz odaklı hayal ederler. Halbuki hayalini kurdukları cennet aslında onların cehennemidir. Ama aptal robotlar oldukları için bunu anlayamazlar bile. Üstelik sayıca çok oldukları için, gerçekten bilinçli insanları da kandırma ve yoldan saptırma ihtimalleri vardır. Ne yazık ki bazı insanlar “ruhlarını” dünyevi hazların kolaycılığına satıverirler, böylece anti-tanrının yapay ruhu onları da ele geçirir, onları da yoldan çıkarabilir.

Anti-tanrının kölelerine üflenen “yapay ruh”, sanki bir tür bilgisayar virüsü gibi, diğerlerine bulaşmak için tetikte bekliyordur. Eğer yeterince bilinçli, aklını ve mantığını kullanan, sorgulayan bir bireysel, bu yapay ruhların bizi yoldan çıkarması mümkün olamaz. Ama bilinci zayıf, iradesiz isek, robotlaştırılmış çoğunluğa, sırf çoğunluk oldukları için kanıp sosyalleşme ve haz bağımlı olursak, “(dikkat ironi içerir) Allah Kurtarsın !”, bir kaç günlük haz uğruna Ahiretinizi yaktınız !

Tanrı Taklitçiliği

Anti-Tanrının, ve yahut her hangi bir varlığın diğerleri üzerinde tahakküm uygulayabilmesi için yapabileceği en büyük kandırmaca kendisini olduğundan kudretliymiş gibi göstermek, ama etkili olarak tanrı kılığına girerek yada Tanrı elçisiymiş gibi davranarak otoritesini kabul ettirmektir. Bu yanılsama ile kandırdığı kişiler sayesinde hem aslında hiç de hak etmediği bir değer ve güce kavuşur (zira şeyh uçmaz, mürit uçurur !), hemde “Tanrı” imajını ve sıfatını çarpıtarak çoğu insanların öz tekamüllerini engeller, gerçek hak yolundan saptırır, ve dolayısıyla ahiretlerini yakar !

İlk başta yazdığımız gibi, Anti-Tanrı gerçek Tanrının rakibi değildir, zaten olamazda, ama o aslında bizim rakibimizdir, ve içimizdeki Tanrı potansiyelini yok etmeye çalışır. Gerçek Tanrı ise bizim dostumuzdur, bir rehber ışığı gibi parlayarak bize yol gösterir; “O” bizim yükselmemizi, gerçek cennete ulaşmamızı ister. Ama Anti-tanrı bizim alçalmamızı, maddi aleme bağımlı olmamızı ister; bizleri cennet diye yutturduğu bir cehennemde yaşatmaya çalışır, gerçek özümüz ve potansiyelimize asla ulaşmamızı istemez ! Kısacası Tanrı bizlerin de onun gibi bir “tanrı” olmamızı isterken, Anti-Tanrı bizim tanrının tam tersi olmamızı ister; emir almaya alıştırılmış kul ve köleler !

İbrahimi Dinlerde yer yer bahsedilen “çoğu kişi cehennemde yanacaktır” kehanetinde aslında gizli ve sinsi bir meal vardır. Anti-Tanrı robotik kullarına yükleyeceği programa (dini metinlere) o kadar güveniyordur ki, açık açık *tuzak kurduğunu* bile rahatça ifade edebiliyordur (*Zaten o nedenle ara sıra İbrahimi Dini metinlerden alıntı yapıyoruz. Sözde kutsal metinlerden alıntı yapmamızın nedeni o metinleri kabul ettiğimizden değil. Tam tersine, Anti-Tanrı'nın bile kendi kullarını nasıl aptal yerine koyup onlara tuzak kurduğunu gösterebilmektir*). Ve Ne yazık ki, Anti-Tanrıya inanmayı tercih edenler, yada onun kandırmacalarına aldananlar yine de çoğunlukta olacaklardır. Çünkü İnsanlar kolay olanı, kısa vade kazançları, tatlı ama yalan sözleri...vb daha çok tercih ederler. Çok az insan acı gerçekler, zor koşullar ve çaba gerektiren tekamül ile yüzleşir. Anti-Tanrının insanları kandırmak, ve gerçek tekamüllerini engellemek için gönderdiği İbrahimi dinlerde anlatılan cennet ve cehennem ve ahiret hayatı tamamıyla yalandır. Dünyevi günah ve sevaplar, fani haz ve acılar, kendini kandırmacalar, boş hayaller kurmalar, kendine yontmalar ...vb tüm bunlar aslında alt-insanları güdecek ve tatmin edecek bir havuç/sopa koşullandırmalarıdır.

Anti-Tanrı Tanrıyı taklit eder, Amma, kelimenin tam anlamıyla Gerçek Tanrının tersidir, zıttıdır. Tanrı manevi alemdedir, Anti-tanrı maddi alemdedir ! Tanrı herşeye kadirdir zira manevi alemde kaynak, kudret ve erdem ebedidir, sonsuzdur, bu manevi alemde tanrı basitçe ol der olur ! Anti-Tanrı ise var olduğu maddi alemde hiç bir şeye kadir olmadığı gibi, tek başınayken oldukça zayıf ve güçsüzdür. O nedenle güç kazanmak için sürekli hırs içindedir, sözde kutsal metinlerde kendisini sinir içinde ifade etmesi bundandır. Aciz olduğu için kalabalıklar toplamaya çalışır, aciz olduğu ve bizzat ortaya çıkamadığı için her işini araçlarla (peygamber, nebi, din adamı...vb), kandırmaca ve kurnazlıkla yürütür. Çünkü bizzat ortaya çıkarsa kolay hedef olup, foyasının ortaya çıkacağı ve dolayısıyla kolaylıkla alaşağı edileceğini bilir. O nedenle hep arka planda kalır, dolaylı yollar ve kuklalar kullanır, asla direkt olamaz. Çünkü maddi alemin fizik yasaları bizim kadar onu da aciz yapar ve kısıtlar, ama yalanlar ve vaadler ile fizik yasalarını ve kaderi o kontrol ediyormuş ve çok kudretliymiş gibi bir yanılsama yaratır. Halbuki doğa ve fizik yasalarını kontrol ettiği yoktur, ona ait “kader planı” diye bir şey de yoktur. Doğa da herşey kendi mekaniğinde olup biterken, Anti-Tanrı kendi kontrolü dışında olup biten herşeyin üzerine bedavadan çöküp, herşeyi “ben” yaptım diye kullarına yalan söyler. Açıklanamayan olaylara Kader planı, Küllü irade yada sözde Tanrının hikmeti diyerek insanları kandırır. Bu şekilde aptal ve kuru kalabalıkları çeker, onların “aklını alır”, ve sonra şaka yapar gibi akıl bırakmadığı kullarına “akletmez misiniz?” der. Sonra sürü psikolojiyle kandırdığı güruhları robot asker gibi uzaktan kumadayla kullanarak rakiplerini ezmeye çalışır.

Ama ironik bir şekilde kandırarak topladığı “akılsız” kuru kalabalıklar ona güç kazandırmak bir yana zamanla kambur olmaya başlar (*Aynen obur bir İnsanın sürekli kilo alarak güçlenmeyeceği, ama obezleşerek fazla kilolarının ona ayak bağı olması gibi ...*) ... Anti-tanrı ve takipçileri iradesi zayıflatılmış ve beyni saçma argümanlarla yıkanmış niteliksiz kalabalık güruhlarla sadece daha fazla “obezleşirler”. Maddiyata değer verdikleri için maddi anlamda aşırı zenginleşmeyi hayatın amacı haline getirirler, ama zenginlikleri de obezite gibidir. Göz doldurur, göz boyar, hatta göze batır, ama yararsızdır ve değersizdir ! Anti-tanrı maddiyat ve göz boyama odaklı olduğu için niceliği nitelikten, sayıca çok değersiz şeyleri, nadir ama değerliden öne koyar. [Ömer Hayyam](#)'ın dediği gibi “Eşek eşeği beğenir”; değersizler değersiz şeylere kıymet verir ve onlarla oyalanır !

İşte bu nedenle Anti-Tanrı aldanmışların en aldanmış ve alçağıdır ! Kendi en aldanmış, kendi yalanına en çok kendisi inanmış olduğu için, çoğunluğu kandırmakta zorlanmaz ! Ama onun yalanlarından korunmak için şunu sakın unutmayın; Anti-Tanrı maddi nicelik iken, Tanrı manevi niteliklidir ! Gerçek cennet ve tanrısallık manevi niteliktedir !

Son olarak şu hususu gene özetlemek gerekirse; Tanrı, yada Mutlak Tanrı kaynağı ve Aeonlar, neden bizlerin de tanrı olmamızı istiyor, neden bizi rahat bırakmıyor, yada Anti-tanrı gibi bizim tanrı olmamızı engellemiyor, tanrı eşsiz yada rakipsiz değil midir ?vb

Öncelikle şunu belirtelim, Tanrı ve Anri-Tanrı madalyonun farklı yüzleri gibidir, yani aslında aynılardır, ama diğer yandan zıttırlar. Aşağısı Yukarısı gibidir ! En ulu varlık, en alçak varlık gibidir ! Tanrıya herşeye kadir demiştik, peki tanrı kaldıramayacağı taşı yaratmaya da kadir midir ? İşte bu Anti-tanrıdır ! Ve Tanrı, Anti-Tanrı çehresiyle “değersizleri” kendine çekip onları bir yandan elerken, diğer yandan ise Tanrısallık olmayı gerçekten hak eden “değerlileri” kendisine çekiyordur.

Çoğu filozofa göre Tanrı kusursuz ise o zaman kusurlu bir şey yaratması paradokstur. Bazılarına göre ise Tanrı “bir” ise kendisinin bir eşini yada kopyasını yaratması bir paradokstur. Ama olaya **ebedi mutlak Tanrı kaynağı** şeklinde bakarsak, tanrının kendisi gibi kusursuz tanrılar yaratması mümkündür, çünkü mutlak tanrı kaynağı ebedi ve dolayısıyla sınırsızdır. Tanrının özü tektir ama spektrumu ve türeyişleri çoktur. Tanrının rakibi diye bir şey olamaz, zira tanrısallık sınırsızdır ve sınırsız kaynaktan rekabet gerektirecek bir şey yoktur. Yalnız, ebedi sınırsızlığa ulaşabilmek için öz tekamül gereklidir. Yani buradaki mücadele dışarıdaki yabancı bir rakipten çok, içimizdeki özümüzün sınanması ile ilgilidir. Bu sınımayı geçip öz tekamülü başarabilenler asıl gerçek cennete ulaşabileceklerdir.

İşte ilk başta uzun uzun anlatılan [Gnostik yaratılış](#) hikayesinde açıklandığı gibi; Son tanrısallık aeon çifti Theletos (irade) ve Sophia (erdem) birleşerek tekamül potansiyeli olan tohumları Sophia'nın yarattığı maddi aleme tekamül etmeleri için sepi. Bu tohumlar oldukları haliyle kusursuz değillerdi, ama tekamül ederlerse, yani bu kusurlu maddi alemde erdem ve iradelerini geliştirecek tecrübeyi kazanabilirlerse, kusursuz ve tanrısallık olabilecekler, ve böylece cennet katındaki ilahi Adem (Adem Kadmon) seviyesinde üst ilahi insana evrilerek orijinal ulvi hedeflerini gerçekleştirebileceklerdir. Gerçi, tohumların büyük çoğunluğu potansiyeline ulaşamayacak, ama hep değindiğimiz gibi, tanrısallıkta zaten nicelik değil nitelik önemlidir, ve o tohumlardan sadece tek bir tanesi bile potansiyeline ulaşsa amaç gerçekleşmiş sayılacaktır. Sadece ve sadece hiç bir tohumun yükselememesi durumunda, Anti-Tanrı zafer kazanmış sayılabilir. İşte o nedenle Anti-Tanrı ve takipçileri büyük bir hırsla kalabalık grupları etkilemek ve beyin yıkama için bu denli azgınca çalışıyorlardır.

Uzun lafın kıyası, aslında kendi yarattığı bozuk dünyevi düzeni robotik kullarına ve insanlara kakalamaya çalışmak için sahte dinlerle “Kader planı” yada “İmtihan/sınama” diye bir şeyler uyduran Anti-Tanrı ve takipçilerinin aslında tek bir gayesi vardır; **Tekel olmak!** Ama “Mutlak Tanrı Kaynağı”nın amacı uyutmak değil uyandırmaktır; Bu da, maddi aleme serpilen tanrısızlıkların zorlu koşullarında sınanarak tekamül etmesi ve hepsi olmasa da bazısının gene tanrısızlığa geri yükselebilmesiyle mümkün olabilir. Tanrının yükselememiş “öz”leri ise maddi alemde kalmaya devam edecek ve o alemin içinde yitip gidecektir. Bir bakıma yaşadığımız bu maddi alem ve Anti-Tanrı aslında bir tür “süzgeç” gibidir, değersiz kalabalıkları Tanrının özünden süzerek uzaklaştırır, ve Tanrısızlığın saflaşmasını ve mükemmelleşmesini sağlar.

Sonuçta gerçek tanrısız seviyede, yani manevi alemde rekabet, yada güçlünün güçsüzü ezmesi diye bir şey olmaz ! Rekabet eksik ve kusurlu maddi alemin bir sonucudur; maddi alemin kıt kaynakları rekabeti körükler ve bir tür **üstünlük cehennemi (inferno of supremacy)** yaratır. Halbuki tanrısız manevi alemden herşey sonsuz olacağından, zaten rekabet edecek bir şey de olmayacaktır ! İşte asıl cennet budur ! O nedenle tanrının bir yada çok olması, tek yada rakipsiz olması ebediyet aleminde anlamsızdır. Gerçek Tanrısız/manevi seviyede, bizim şu anda yaşadığımız ve alıştırdığımız materyalistik orman kanunlarından çok daha farklı ve ulvi/yüce bir düzen geçerlidir.

Ana akım İbrahimi dinlerde bize çok karikatür bir tanrı modeli dayatılmıştır. Bu tanrı modeli ya yozlaşmış pagan inançlarındaki gibi oldukça insansı (Zeus, Odin...gibi) ve insan arzuları ve hevesleri taşıyan, insan gibi düşünen ve hareket eden bir varlıktır, ve yahut tüm cevapsız soruların ve açıklanamaz hikmetlerin ona bağlandığı bir tür “boşlukların” tanrısıdır. Her iki durumda da, Ana akım dinlerdeki Tanrı modeli yoktan var olan, yoktan var eden, ezeli, ebedi, kulların kendi acizliğini “O”nunla telafi edebildiği ve asla değişmez bir “varlık” tanrısıdır. Bu tanrı resmen bir sihirbazın şapkasından tavşan çıkarması gibi numara çeker, ve inanmaya zaten dünden hazır kitleleri kolayca tavlalar. Ama İlluminati böyle bir tanrıyı kabul etmez, böyle bir tanrının varlığına da inanmaz. Zira Doğada bir değişim, dönüşüm ve evrim vardır. Hiçbir şey değişmez ve sabit değildir , sürekli bir “Oluş” ve “Oluşum” sürer gider. Ve yahut tanrının ebediliğini kabul edeceksek, o zaman “değişim dışında her şey değişir” sözünden yola çıkarak Tanrıyı bir ebedi Değişim, oluşum, **Oluş Tanrısı** olarak tanımlayabiliriz. İşte İlluminatinin kabul ve takip ettiği tanrı budur ! **Abraxas**, Oluş Tanrısı, bizlere (aslında teorik olarak bilinçli yada bilinçsiz bir şekilde herkesle) direkt olarak aracasız bir şekilde, [r=0 mutlak zihinsel alanından](#) ilhamla iletişim kurar !

Tanrı Sadece Var Değil, O Kaçınılmazdır

Birçok insan, **Varlığın Tanrısı** (God of Being) ile **Oluşum Tanrısı** (God of Becoming) arasındaki fark karşısında şaşkına döner, ancak fark bundan daha keskin olamaz. Birincisi imkansız, ikincisi ise kesindir. Peki ama Neden bu kadar çok milyar insan imkansız bir şeye inanıyor olabilir? Birincisi, kontrolcülerinin gündemine uyuyordur. İkincisi, köleler (yani köleliği konforlu bulanlar) kontrol edilmek ister çünkü bu, kendi hayatları için kişisel sorumluluk almaları gerekmediği anlamına gelir (Kabul edelim, vasat insanlar böyledir...). İnsanlar, **Varlığın Tanrısı** ile ilgili olarak edilgen olabilirler, ve bu onların tembel doğalarının işlerine gelir. Tek görevleri O'na teslim olmak ve O'na ibadet etmektir. İslam gibi bir dine bakın - kelimenin kendisi zaten "teslimiyet" anlamına gelir. Ama **Oluş(um) Tanrısı** boyun eğenlerle ilgilenmez. Sadece hayatta aktif ve proaktif bir rol üstlenenleri kendisine çeker (Ayrıca bkz. Şekil-1).

Tanrı'ya inananlar, Tanrı'nın evrenden önce var olduğunu, her zaman var olduğunu ve evreni yoktan var ettiğini iddia etmektedirler. Bu Tanrı'nın tanımı, hiç kimse Tanrı'yı kimin veya neyin yarattığını, nasıl var olduğunu, nereden geldiğini, hangi maddeden öğrenmeyi, zekayı nasıl geliştirdiğini, neden dünyayı yaratmanın gerektirdiğini sormayacağı anlamında gelir. Tanrı Madem "ulvi" ruhani bir varlık, neden "aşağılık" maddeyi yarattı? Her şeyi o yarattıysa neden kötülüğün yarattığı? Böyle bir Tanrı'nın savunucuları inançlarını tartışmaktan kaçınırlar, ancak tüm çabalarına rağmen sorular asla ortadan kalkmaz. ve Asla bu soruları inandırıcı bir şekilde cevaplanamazlar çünkü Varlığın Tanrısı diye bir varlık yoktur. Binlerce yıldır milyarlarca insan aslında var olmayan bir tanrıya, kendisi için iddia edilen niteliklere sahip olamayacak bir hayal ürünü Tanrı'ya taptı. Bir nevi ahiretlerini yaktılar. Bu, insanlığın en büyük trajedisidir.

Ama, (Becoming, Genesis) **Oluş Tanrısı** tamamen farklıdır. "O" evreni yaratmadı, yada Evrenden önce gelmedi. Evren her şeyden önce gelir. Evrenin başlangıcı ve sonu yoktur. Halbuki Tanrı'nın bir başlangıcı vardı. Evreni yaratmadı, ama Evren onu yarattı. Tanrının Bilinci, zekası, gücü: bunların hepsi evrimin ürünleridir. O, evrenin muktedir olduğu nihai evrimdir. Darwin'in evrim teorisini kabul eden her ateist, Oluş Tanrısı'nın varlığını kabul edebilir çünkü bu "Tanrı", bu evrim sürecinin nihai sonucundan başka bir şey değildir. Bu Tanrı İnançla değil, bilimle destekleniyor. Ateistlerin trajedisi, İbrahimi dinlerin dayattığı Varlığın Tanrısının saçmalığından o kadar soğumuşlar ki, ilahi olana dair tüm kavramlara sırt çevirmişlerdir. Varlığın Tanrısı (yani İbrahimi Tanrı) imkansız olsada bu, Tanrı'nın olmadığı anlamına gelmez.

Peki, Tanrı'nın önkoşulları nelerdir? Üstün zeka mı? Muazzam güç mü? Çevresindeki fiziksel dünyayı kontrol etme yeteneği mi? Ölümü aşma yeteneği mi? Şaşırtıcı kozmik yaratıcılık eylemlerine girişme yeteneği mi? Elbette ki Oluş Tanrısı bu özelliklerin tümüne sahiptir.

Bazı insanlar, İlluminati'nin **Oluşan Tanrı**'sına gerçek bir Tanrı'dan ziyade yalnızca bir tür süper varlık, üstün-akıl veya *süper zeka* olarak atıfta bulunabilir. Yine de Oluş Tanrısı, varoluş potansiyelinin en üstün ifadesidir. Hiçbir şey onu aşamaz. Evrenin bilinç, zeka ve güç açısından evrimsel zirvesi, Tanrı'nın kabul edilebilir tek tanımı olabilir mi? Tanrı, kendi seçimi dışında aşılamayan şeydir ve teorik olarak onu aşabilecek tek varlık, tıpatıp ona benzeyen başkalarından oluşan bir topluluktur.

Oluş Tanrısı, nihai olarak suretinde yaratıldığımız Tanrı'dır. Biz evrim yaratıkları, Tanrı'nın kendisiyle aynı evrimsel yörünge üzerindeyiz, ama çok çok çok daha erken bir aşamadayız (tohumuz). Bu nedenle, her birimizin ilahi olma kapasitesine sahip olduğu gerçekten söylenebilir.

Milyarlarca yıl öncesinin dünyasını hayal edin: şiddetli şimşek çakmalarıyla parçalanan, fırtınanın savurduğu, ilkel bir kimyasal çorba; uçsuz bucaksız kükürtlü bulutlar, patlayan volkanlar, köpüren denizler; sonsuz kargaşa ve kaos (bkz. [Abiyogenez](#)). Şimdi gezegenimize bakın ! Milyarlarca, belki de trilyonlarca canlı form, dünyanın gelişen biyosferini dolduruyor. Sekiz milyar (sözde veya özde) "zeki" insan var. Eğer insanlar eski çağlardaki kimyasal çorbadan geliyorsa, o zaman bu çorbanın içinde başından beri örtülü olarak [Leonardo Da Vinci](#), [Einstein](#), [Nietzsche](#), [Goethe](#), [Hypatia](#), [Curie](#), [Hegel](#), [Michelangelo](#), [Shakespeare](#), [Byron](#), [Washington](#), [Jefferson](#), [Weishaupt](#), [Napolyon](#), [Sezar](#)..., tüm büyük bilim adamları, sanatçılar, dahiler ve tarihin liderleri vardı. Eğer bu şaşırtıcı figürler, tarihin ve evrimin gözler önüne serilmesiyle gerçekliğe dönüşmeyi bekleyen dünyanın kimyasal çorbasında gizli idiyse, tüm evrenin kimyasal çorbasında, sonsuzluğun yıldız tozunda, parıldayan kozmosun sürekli ışığında gizli olan şey nedir ? Gerçek "**Kader Planı**" bu olabilir mi ?

İnsanlığın son 2000 yılda, hatta son 500 yada 100 yılında ne kadar bilgi edindiğine bir bakın. Ve oran daha da hızlanıyor. Son 100 yıl, hepsinin en verimli yılı oldu. Kişisel bilgisayarlar ve internet kullanıma sunulduğunda son birkaç on yılın neler sunduğuna bir bakın. İnsanlığın elindeki bilgi miktarı tek kelimeyle şaşırtıcı. Şimdi, İnsanlığı günümüzden 1000 yıl sonra hayal edin. Peki ya bir milyar yıl? İnsanlık zaten bu gezegendeki diğer türlere kıyas olarak tanrısal güçlere sahip. Milyarlarca yıl sonra, insanların gerçek tanrılara evrilmiş olması mümkün olamaz mı? İnsanlar için bu mümkünse, o zaman bizden çok önce var olmuş ve evrim yolunda çok daha ileride olan bir varlık veya varlıklar için bunun zaten olmadığını düşündüren nedir?

Ama limit nedir ? Evrendeki gizli maksimum potansiyel nedir? Evrenin doğasında var olan olasılıkların en eksiksiz ifadesi nedir? İşte, Tanrı !

Tanrı evreni yaratmaz, fakat onun kaçınılmaz omega/doruk noktası, diyalektik son noktası olarak ortaya çıkar. Tanrı gelişir, evrimleşir. O, Varlığın değil, evrimin bir sonucudur. Bir ateistin bir **Varlık Tanrısını** reddetmesi için her türlü neden vardır, ancak bir **Oluş Tanrısını** reddetmesi için hiçbir sebep yoktur.

İnsanlık şu anda dünyansal potansiyelinin en yüksek ifadesidir. Belki gelecekte daha büyük bir ifade bulunacaktır. Dinozorlar milyonlarca yıl boyunca dünyaya hakim oldular. Ama onların nesli tükendi ve şimdi yoklar. [Neandertal](#) Adam'ın da soyu tükenmiştir (en azından safkanları !). İnsanlar "beşinci insansı (ape) maymun" olarak sınıflandırılabilir (*önceki dördü sırasıyla*; [Goriller](#), [Orangutanlar](#), [Bonobolar](#) ve [Şempanzeler](#) idi). Peki Altıncı olacak mı? İnsanlığın nesli (önceki insansılar gibi) tükenecek ve yerini daha yüksek bir insansı form alacak mı? Zaman gösterecek. Kim olduğumuzun ve neler yapabileceğimizin farkına varamazsak (bkz. [Yaratılış](#)), kesinlikle yerimizi kaptırabiliriz. Evrim yasası böyle işler !

Evren, dünyada olanlara benzer evrimsel *egzersizler* yapabilir, ancak bu çok daha geniş bir ölçekte olacaktır. Evren şaşırtıcı bir potansiyele sahiptir, asla daha azı değil, varoluştaki tüm potansiyeli kapsar. Sonsuzluk göz önüne alındığında, sonsuz olasılıklar vardır, ve evrenin maksimum ifadesini bulması sadece mümkün değil, aynı zamanda kesindir. Oluş Tanrısı, bu maksimumun en uygun ifadesidir. O, Varlığın Tanrısı kadar hayret vericidir, ancak o sahte Tanrı'nın aksine, gerçekten vardır.

Doğal seçilim yoluyla işleyen Darwin'in evrim teorisine ikna olan birinin aynı mantığı tüm evrene de yaymaması için hiçbir neden yoktur. Varoluş kendini maksimize eder ve Tanrı onun maksimum ifadesidir. Tanrı, evrimin, diyalektiğin, doğal seçilimin, mantıksal zorunluluğun nihai ürünüdür.

Aristoteles, "entelekya" kelimesini, sonu kendi içinde olan, iç potansiyelini tam olarak gerçekleştirmeye çalışan bir şeyi tanımlamak için kullandı (ayrıca bkz. [Mistisizm ve M-Kuramı](#)). Evren entelekyanın ortaya çıkma zemini. Tanrı, varoluşun en üstün gerçekleşmesidir, nihai entelekyadır.

[Hans Driesch](#), organik sistemlerde içsel hedeflerine ulaşmayı yöneten bir yaşam gücünü tanımlamak için de "entellekya" kelimesini kullandı. Bu gücü psikoid ("akıl benzeri") olarak tasarladı: uzamsal ve niceliksel olmaktan çok uzamsal olmayan ve niteliksel. [Henri Bergson](#), "Yaratıcı Evrim" adlı kitabında, yaşamı canlandıran ve temelde zihin ile bedeni birbirine bağlayan hayati bir güç önerdi. [Julian Huxley](#), "*Evrime, maddenin kendi bilincine varmasından başka bir şey değildir*" demiştir. Ama akılsız maddesel "malzeme" yığınları nasıl olur da bilinçlenir? Bunu mümkün kılan bir [X-Faktörü](#) olmalı ve bilim şimdiye kadar onu keşfetmeyi başaramadı.

Bu fikirler, yaşayan bir organizmanın işlevlerinin nihayetinde biyokimyasal reaksiyonlardan farklı bir ilkeye bağlı olduğu doktrini olan [vitalizm](#) versiyonları olarak sınıflandırılabilir. Böyle bir düşünce, Darwin'in doğal seçilimin ötesinde bir düzeye işaret eder. Eğer bir güç genlerin seviyesinin altında çalışıyor olsaydı, maskelenirdi ve bu nedenle (bazılarının kuantum alanında var olduğunu iddia ettiği "gizli değişkenler" gibi) çalışamazdı.

[C. Lloyd Morgan](#) ise "acil evrim"den söz etti. Bu, yaşam ve bilinç gibi fenomenlerin, özellikleri bu tür radikal dönüşümlere yol açabileceklerini düşündürmeyen varlıkların öngörülemez yeniden düzenlemelerinden aniden ortaya çıkabileceği hipotezidir (örneğin, yaşam ve zihin, atomların genlerinin belirli düzenlemelerinden nasıl ortaya çıkabilir de, ama aynı atomların diğer düzenlemelerinden böyle bir şey çıkamaz ? değil mi?).

Evrime genellikle pürüzsüz, kademeli bir doğal seçilim sürecinden ziyade ani, süreksiz sıçramalar (bkz. [evrimin kesintili denge teorisi](#), ve [Sıçramalı evrim](#)) yoluyla ilerliyor gibi görünmektedir. Darwin'in teorisinin öngördüğü geçiş formlarının (örneğin sürüngenler ve memeliler arasında) pek çok fosil kaydı hiçbir zaman bulunmadı veya yok (bkz. [Kayıp halkalar](#)); Darwin'in teorisine tutarlı görünmeyen başka şeyler de var, örneğin; Bir türün diğerinden önce gelmesi gerektiğinin tahmin edilebildiği, ama bu türlerin bir arada var olduğunu gösteren fosiller vardır. Bu anormallikler, biyolojik bilim tarafından henüz keşfedilmemiş gizli değişkenlerin etkisine işaret edebilir.

Evren [teleolojiktir](#): bir amacı vardır. Bu amaç, sınırsız bereketli topraklarında altın olarak gömülü olanın mükemmel tezahürü olan zirvesine ulaşmaktır. [Simya](#) hiçbir zaman altının - ilahi olanın - topraktan (maddeden) nasıl ortaya çıktığı ve içimizde gömülü olan ilahi olanı nasıl bulabileceğimizi araştırmaktan başka bir şey olmadı.

Pek çok evrimci teleolojiyi reddeder. Doğanın yada Varlığın bir amacı olmadığını söylüyorlar. Ama sonsuz ve ebedi bir sistem (evren) açısından, içinde sonsuz seviyelerde doğal seçilimin gerçekleştirildiği düşünülürse, kaçınılmaz sonuç, evrenin muktedir olduğu en yüksek mükemmellik olmalıdır. Unutmayın yasak değilse zorunludur. Yeni Altın Kural budur !

[Richard Dawkins](#) gibi birinin savunduğu türden kör, amaçsız bir evrim sürecinin gerçekleştiğini hayal edin. Dawkins'e göre insanlığın kendisi de bu rastgele çabanın tesadüfi bir ürünüdür. Ancak insanlık bilinçli, zeki ve amaçlıdır, bu nedenle Dawkins'e katılanlar bile kör, amaçsız bir süreçten güdümlü, amaçlı bir türün ortaya çıktığı gerçeğiyle karşı karşıyadır. Bu tür, (küresel ısınma, nükleer soykırım, hava durumu manipülasyonu vb. yoluyla) yalnızca biyosferi rahatsız etmekle kalmaz, genetik mühendisliği yoluyla kendi biyolojik kaderini de değiştirebilir.

Hayatın anlamının Dawkins'in "bencil genlerinde" mi yoksa gen seviyesinin çok ötesinde evrimleşmiş bir tanrıda mı olmasını tercih edersiniz? ***Elbette hakikat bizim tercihlerimize ve hayal gücümüze göre belirmez, ama şekillenebilir.*** (Ayrıca not; burada kendimizi kandırarak ve gerçeği çarpıtarak hakikati şekillendirmekten bahsedilmiyordur. Hakikati şekillendirmekten asıl kasıt, geçmiş tecrübelerden ders çıkarılarak kendimize daha iyi bir gelecek inşaa etme manasındadır. Yani boş hayaller kurup [olmayacak bir duaya amin denmemeli](#), fakat birikimli tecrübe ile temeli sağlam hakikatler gerçekleştirilebilmelidir)

Genetiğin her sırrı bilime teslim olursa, o zaman prensip olarak insanlar kendilerini tüm hastalıklardan sonsuza kadar tedavi edebilir ve sonsuza kadar yaşayabilirler. Kendilerini muazzam gelişmiş yeteneklere sahip süper varlıklara dönüştürebilirler. Biyonik hale gelebilirler: yarı insan, yarı makine (bkz. [Cyborg](#)). Kendi insan doğaları da dahil olmak üzere doğayı şekillendirerek tanrısal güçler kullanmaya başlayabilirler. Diğer bir deyişle, Dawkins'in kör evrim versiyonu bile sonunda bir amacın varlığına yol açar. Yeterli akıl/zeka geliştiğinde amaç ortaya çıkar ve kör, amaçsız çabalama çağı sona erer.

Evrim, doğal seçim yoluyla yeni yaşam formları oluşturmaya devam edecek ve eğer bu yeni yaşam formlarının zekası ve amacı yoksa, o zaman doğal seçim daha fazla ve farklı yaşam formları yaratmaya devam edecek ve son derece zeki yaşam formları gelişene kadar bu böyle devam edecektir. Bu yüksek yaşam formları bir kez var olduklarında ise, tıpkı bizim sahip olduğumuz gibi, evrimin kontrolünü üstleneceklerdir.

Bugün modern tıp, bilim ve teknoloji olmasaydı ölmüş olacak yüz milyonlarca insan yaşıyor. Test tüplerinde döllenmiş yumurtalar olarak varoluşlarına başlayan insanlar artık aramızda yaşıyorlar. Birkaç on yıl içinde klonlar yaygınlaşacak. Muhtemelen, artık devam eden bir doğal seçim bile yoktur. Sadece doğal olmayan, yapay yada "akıllı" seçim (yada [Akıllı Tasarım](#)) vardır. Evrim artık insanları şekillendirmiyor, İnsanlar evrimi şekillendiriyor.

Ve bu bizim için doğruysa, neden diğer zeki yaratıklar için de geçerli olmasın? Çağlar önce, zeka ve amaç, Evrende Oluş Tanrısı şeklinde ortaya çıktı - ve o andan itibaren evren açıkça [teleolojik](#) hale geldi. Doğal seçilimin eninde sonunda zeki, bilinçli varlıklar ortaya çıkarması ve bu varlıkların daha sonra kör, amaçsız doğal seçilimin yerine yön, kontrol ve amaç koyması kaçınılmaz olduğuna göre, o zaman teleolojinin doğal seçim yoluyla Darwinci evrim içinde her zaman gizli olduğu sonucuna varılabilir.

Teleoloji, evrenin merkezinde yer alır. Gerçekte, evrenin her zaman bir amacı olmuştur ve bu amaç, maksimum derecede zeka/akıl, öz farkındalık ve özgürlük yaratmaktır. Oluş Tanrısı bu niteliklere sahiptir. En başından beri, Oluş Tanrısı evrende zımnen mevcuttu, onun en yüksek potansiyeli salıverilmeyi bekliyordu; işte bu kozmik entelekyadır.

Diyalektik, entelekyaya, teleoloji ve doğal seçim yoluyla evrim eninde sonunda aynı kapıya çıkar. Meyvelerine Oluş Tanrısında ulaşırlar. Bir ateist bu tek gerçeği algılar algılamaz, var olmayan Varlık Tanrısı'nın sahte peygamberleri tarafından vaaz edilen imkansız saçmalıkların hiçbirine katılmadan Oluşan/Evrimsen Tanrı'yı kabul edebilir. İbrahimi dinlerin inanılmaz yalanları ve fantezileri evrimleşen akli ikna ve tatmin etmez; akıl evrimleşerek, gelişerek üst-akıl olacaktır !

Tıpkı [Nietzsche](#)'nin ciddi bir şekilde ilan ettiği gibi, Varlığın Tanrısı, yani ibrahimi tanrı öldü. Artık Oluş Tanrısı çağına girdik. Ve nihai anlamımız ve sonsuz görkem ve mucizelerle dolu bir gelecek burada yatıyor.

Entelekyaya, sonu kendi içinde olan ve bu sonu gerçekleştirmeye çalışan bir şeydir (Aristoteles.)

Diyalektik, tez, antitez ve sentezden oluşan temel üçlünün sürekli tekrarı aracılığıyla Mutlak'a, tarihin sonuna doğru harekettir. (Hegel)

Doğal seçim - çevrelerine giderek daha iyi uyum sağlayan varlıkları rekabetçi bir şekilde üreme sürecidir (Darwin.)

Hiçbir bilim adamı bundan bahsetmez, ancak doğal seçilimin zımni sonu, çevresine mükemmel bir şekilde uyum sağlayan, onu tamamen kontrol eden ve karşılaştığı tüm rekabetlerde ustalaşmış bir varlıktır.

Teleoloji - amacın doğada mevcut olduğu fikridir. Doğanın ulaşmaya çalıştığı belirli bir amacı vardır. Doğa/evren kör, amaçsız ve anlamsız değildir.

İlluminati'nin dini olan aydınlatma dini, entelekyayı, diyalektiği, doğal seçilimi ve teleolojiyi bir araya getirir. Oluş Tanrısı, onların ortak omega noktasıdır.

Descartes, insanların kusurlu olduklarına, ancak yüce mükemmellik olarak Tanrı'yı düşünebileceklerine işaret etti. Mükemmellik yoksa mükemmellik fikrine nasıl sahip olabileceklerini sordu. "*Bir neden, en az etkisi kadar gerçeklik içermelidir*" ilkesini kullanarak, Tanrı'nın varlığının bir kanıtı olarak gördüğü şeye ulaştı, yani eğer etki, insanın bir mükemmellik fikrine sahip olmasıysa, o zaman neden gerçek olmalıdır. Nihai mükemmellik: Tanrı ! Tüm insanların bir mükemmellik fikrine sahip olduğu iddia edilebilir, çünkü eğer yeteri kadar uzun yaşayıp irfana ulaşabilirsek, hepimizin doğruca evrimleştiği şey tam olarak budur. Mükemmellik, varoluşun her alanında gömülü olan sondur.

[Vladimir Vernadsky](#) ve [Teilhard de Chardin](#), noosfer (Yunanca akıl anlamına gelen "nous" kelimesinden türemiş) - "insan düşüncesinin alanı" kavramlarıyla ünlüdür. Bir gezegen olarak Dünyanın cansız maddeden oluşan bir **jeosfer** olarak başladığını söylediler. Daha sonra biyolojik yaşamın **biyosferi** gelişti ve jeosfer üzerinde dönüştürücü bir etkiye sahip oldu. Şimdi insan zekasının doğuşu, dünyanın evriminde üçüncü ve son derece farklı bir aşamayı - **noosferi** - yarattı ve insanlık çevresini bilinçli olarak değiştirdikçe, bu da biyosfer üzerinde radikal bir etkiye sahip olacak.

Vernadsky'ye göre yaşam, bilinç ve biliş ilkeleri dünyanın evriminin anahtarıdır ve başından beri gezegende zımnı olarak vardı. İlluminati'nin her zaman öğrettiği şey tam olarak buydu. Oluş, yani evrim süreci gizli altını ortaya çıkarır; her zaman orada olan gizemi ortaya çıkarır; başından beri var olan potansiyeli hayata geçirir.

[Carl Jung](#), ışıltılı bir şekilde kolektif bir bilinçdışına sahip olan insanlık kavramını ortaya attı. Teilhard ise noosferi insanların ortak bilinci olarak düşündü. Bireysel insan zihinleri, [Jean-Jacques Rousseau](#)'nun mistik "Genel İrade"sinin gerçek bir versiyonu gibi etkileşime girer ve daha yüksek bir bilinçte düğümler haline gelir: herkesin çıkarları doğrultusunda hareket eden insanların sevecen, rasyonel iradesi oluşur.

Teilhard, insanları hayvanlardan ayırmak için, insanlıkta bilincin "kendi üzerine katlandığını" ve öz-bilinç haline geldiğini savundu. İnsan kendi varlığı üzerine düşünebilme ve felsefe yapma yeteneğini kazanmıştı. Bu öz-bilinç, noosferin kalbinde yer alır. Teilhard'a göre, noosfer gelişmeye ve karmaşık bir şekilde büyümeye devam edecektir. İnsanlığın kolektif bilinci, birçok bencil, önemsiz, bireysel bilincimizin yerini alacak. Düşünsenize, İnsanlık tek bir süper bilince sahip olsaydı ne başarabilirdi? Mesela birlikte hareket eden milyon yada milyarlarca insan zihni ne kadar güçlü olurdu? Bu gücün, bir milyar yılı aşkın bir süre boyunca her yıl büyüdüğünü hayal edin. Bu tanrısal görülmeye başlayan bir şey, değil mi?

Karmaşıklık/Bilinç Yasası, Teilhard'ın görüşüne göre evrimin doğasını tanımlar. Ona göre karmaşıklık ve bilinç, evrimsel terimlerle bir aradadır. O, Noosferin giderek daha bütünleşik ve amaçlı hale geldiğine inanıyordu. "Akıl" Tek bir varlıktır ve gezegenimizin tarihinin amacı olan nihai bir duruma doğru gelişmektedir. Gezegenimizin amacı, en başından beri, bilincin ve zekanın bu zirvesine ulaşmaktır.

Teilhard, Karmaşıklık/Bilinç Yasasının, jeosfer ve biyosfer ile karşılaştırıldığında, noosferde daha önce görülmemiş yeni bir şekilde çalıştığına inanıyordu. İnsanların ilk ortaya çıkışından bu yana - noosfer çağının başlangıcı - Karmaşıklık/Bilinç Yasası farklı ve daha yüksek bir düzlemde işlemeye başladı. Teilhard, insanlığın "bütünleştirilmesine" atıfta bulundu. Küreselleşme hız kazandıkça ve dünya gezegeni tek bir dünya, tek kültür, tek toplum ve nihayet tek bir bilinç haline geldikçe - insanlık aslında tek bir "varlık" haline gelecekti; tüm bireysel bileşenlerinin toplamı olacaktı. Bu tek ortak bilinç savaşı, bölünmeyi, çatışmayı, açgözlülüğü, bencilliği, kibri, kötülüğü, zulmü ortadan kaldıracaktı.

Acaba İnternet noosferin bir ürünü olabilir mi? Sosyal ağ fenomeninin ne kadar hızlı ilerlediğine bakın. Birkaç yıl içinde yüz milyonlarca kişi Facebook, Twitter, Instagram ve TikTok'a...vb kaydoldu. Neredeyse herkesin Google hesabı var. Elli yıl sonra, dünyada internete bağlı olmayan kimse kalmayacak. YouTube'daki viral videolar saatler içinde dünya çapında on milyonlarca insan tarafından izlenebilir. Peki, Acaba Zihinlerimiz kolektifleşiyor mu? Siber uzayda bir birliğe (unity, yada tevhide) doğru mu ilerliyorlar?

Teilhard'ın, kusurlarına rağmen dikkati hak eden ütopyik bir vizyon. Teilhard'ın noosferi geliştikçe, uygarlığın şafağından beri insanlığa hükmeden ve diğer herkes pahasına kendi güçlerini korumak için aktif adımlar atan **Eski Dünya Düzeni** yok olabilir. (Gerçi Alternatif olarak, Eski Dünya Düzeni noosferi nasıl manipüle edeceğini ve onu beyin yıkamak ve insanları şimdikinden daha etkili bir şekilde kontrol etmek için nasıl kullanacağını öğrenebilir. Aynen eskiden bizi kandırmak veya bizi kendi iradelerine boyun eğdirmek için İbrahimi dinleri kullandığı gibi, bu seferde interneti ve sosyal medyayı kullanabilir)

Teilhard'ın noosfer teorisi, Aydınlanma öğretisine oldukça benzer. Ne yazık ki, Teilhard bir Hristiyandı - bir Cizvit rahibiydi - ve teorisini Katolik inançlarıyla uzlaştırmak için umutsuz bir çabayla saçma sapan çarpıtmalar getirdi. (ve bunda Başarısız oldu ve yazılarının çoğu, Katolik hiyerarşisini rahatsız ettiği için ancak ölümünden sonra yayınlandı.) Halbuki sahte bir Varlık Tanrısı yerine gerçek bir Oluş Tanrısını takip etmiş olsaydı, Teilhard bağımsız olarak aydınlanmanın bazı merkezi hakikatlerine giden yolu bulabilirdi.

İlluminati (Aydınlanma), aslında kolektif bir insan bilincini değil, azami bireysel bilinçlere sahip bir insan topluluğunu vurgular. Kitlesele akıl bir tür [yankı odasıdır](#), geçici bir tamin yaratır ama sizi hiç bir yere götürmez. Halbuki Bireysel akıl, Aydınlanmanın anahtarıdır, yine de bu bireysel akılların tümü, herkes için en iyisini arayan bir *Genel (Küllî?) İradeyi* kabul eder.

Aydınlanma, evrenin kendi içinde gizli olan maksimum potansiyeli serbest bırakmak için her zaman artan karmaşıklık ve daha yüksek bilinç seviyeleri yönünde hareket ettiğini öğretirken, Teilhard Vatikan ortodoksluğunu tatmin edecek alternatif bir açıklama aradı. Evrimleşen evrenin önünde bir "şeyin" onu yukarı ve yukarı doğru çektiğini varsaydı. Bu "şey", Teilhard'ın Omega Noktası adını verdiği ve başka bir adla Katolik Tanrı olan en yüksek bilinçti. Hatta bazen Teilhard açıkça "**Tanrı-Omega**" terimini kullandı.

Teilhard'a göre Omega noktası, hem evrimsel sürecin amacı hem de onu yöneten dinamik ilkedir. Teilhard bunu "ilerideki Ana Taşıyıcı" olarak tanımladı. Bu görüşe göre evrim, daha iyi adapte olmuş yaşam formları yaratma süreci değil, daha çok önceden var olan bir nihai noktaya doğru bir yakınsamaya izin veren bir mekanizmadır.

Aydınlanma (İlluminati), kaçınılmaz olarak nihai bir üstün-bilince yol açan evrimle ilgiliyken, Teilhard'ın teorisi, yaratılışını kendine doğru çekmek için evrimi kullanan nihai bir bilinçle ilgilidir. Teilhard'ınki, evrim teorisini geleneksel Hristiyan Varlık Tanrısı mefhumlarıyla uzlaştırmaya çalışmak için dahice bir şemadır, ancak tam olarak başarısız olur çünkü evrim olmadan var olan tanrısal bir varlık, yani omega noktası varsayar. Aydınlanma ise tek doğru yanıtı öne sürer - evrim dışında hiçbir şey yoktur. Evrim, olma sürecidir. Oluş, Aydınlanma mesajının tam kalbidir. Peki Ne oluyoruz? - Tanrı !

Oluş Tanrısı, insanlığa en şaşırtıcı olasılıkları sunar. Sabit ve evrimleşmeyen Varlığın Tanrısı ile insan türü arasındaki uçurum sonsuz ve aşılamazken, Evrimleşen Oluş Tanrısı ile insan türü gerçekten kendi oluş tanrısına evrilmeyi arzulayabilir. Tanrının kendisinin çok uzun zaman önce geçtiği aynı yoldayız. Ona katılabiliriz. Tek amacımızın seviyemizin çok üstünde uzak ve gerçek dışı bir varlığa tapınmak olduğu sözde "cennet"teki kuklalar olmayacağız. O sözde, hatta yalancı cennette bir efendi ve sonsuz kullar vardır, ve hepsi de fani haz peşindedirler. Ama Bunun yerine, bizler kendi ideal cennetimizi yaratabilir, tamamen farklı türde bir cennetin parçası olabiliriz: bir tanrılar toplumu oluşturabiliriz.

Siz hangi cenneti tercih ederdiniz ? Kölesel bir cennet mi, yoksa Tanrısal bir cennet mi ?

Varoluş Muamması

Bu kitabın amacı İlluminati'nin kadim öğretilerini alıp modern felsefi ve bilimsel bulguların ışığında sunmaktır. Birçoğu bu materyali zor ve anlaşılmaz bulabilir. Azimli olanlar yeni bir realitenin anlık görüntülerini yakalayabilirler. Hakikat, vaizlerin ve sözde peygamberlerin basite indirgeme ve çocukça mesellerinden ibaret değildir. Hakikat, sözde "Tanrı'nın sözünü" ifade eden "kutsal" metinlerde yatmıyor.

Eğer bu sözde kutsal kitapların gerçek yazarı gerçekten Tanrı olsaydı, metin bir açıklık harikası olurdu; çoklu yorumlara açık olmazdı (herkes metinlerden başka başka anlamlar ortaya atmazdı), ve çelişkilerle de dolu olmazdı; dolayısıyla kin, bencillik, açgözlülük ve savaşa da yol açmazdı; Dinler savaşı olmaz, Kimse Din için savaşmazdı, Tanrının askeri olmazdı ! Şunu gerçekten anlayın ki, Gerçek Tanrı bu dünyayla ibrahimi mitlerde anlatıldığı gibi iletişim kurmaz. Çünkü Onun alemi bu aşağılık ve kusurlu maddesel dünyevi alem değildir. Bu kötücül dünyevi alemi "O" yaratmadı (bkz. [Yaratılış](#)). Bu kusurlu dünyevi alem bir başkası tarafından inşa edildi (*ve kör topal bile yönetiliyor olsa da kontrolden çıkmak üzere*) - O Yalanın Babası [Anti Tanrı](#)dır. Hakikat asla basit değildir. Hakikat bize basitçe "verilmiş" de değildir. Maksimum derecede çaba gerektirir. Bilgiden ziyade inanca yada çiğ/boş hayale dayalı Hakikat saçmalaktır, kendini kandırmaktır. İnançta hakikat yoktur, sadece yanılsama vardır. Gnostisizm ise hakikate ve dolayısıyla kurtuluşa giden yoldur.

"Rasyonel olan gerçektir, gerçek ise olan rasyoneldir." -- Hegel

Hiçlik - En Büyük Gizem

[Leibniz](#) şu soruyu sordu: "Neden hiçbir şey olmayacağına bir şeyler var?" ... [Heidegger](#) bunun en derin ve en kapsamlı soru olduğunu ilan etti. [William James](#) ise bundan "tüm felsefedeki en karanlık soru" olarak bahsetti.

Hiçbir şey "hiçlik"ten daha gizemli değildir. Zira Ondan, diğer her şey ortaya çıkabilir (bkz. 0/0 belirsizliği). Uzun bir süre sonsuzluk (∞) kavramı "hiç" (0) kadar gizemliydi ama [Georg Cantor](#) insanın sonsuzluk anlayışında devrim yarattı. Ne yazık ki, "hiçlik"in Cantor'u olmamıştır. Her zaman olduğu gibi "0" muamma olarak kalır.

Basitçe, "bir şey"den farklı olarak "hiçbir şey" açıklamaya ihtiyaç duymaz. Çalışma ve yaratıcı gerektirmez. Halbuki "Bir şey" belirdiği anda sorular akıp gidiyor. "Bir şey" nereden geldi, neyden yapıldı, nereye gidiyor, varsa hangi yasalara uyuyor, onu kim veya ne yaptı? Diğer "bir şeyler" ilk "bir şey" ile etkileşime girecek mi vb. **Hiçbir şey** ile **bir şey** arasındaki uçurum sonsuz ve aşılabilir görünüyor.

"Tanrı'nın hep var olduğu ve dolayısıyla "hiçlik" halinin hiçbir zaman var olmadığı için sorunun yersiz olduğunu iddia edenler, aslında asıl soruyu farklı kelimelerle yeniden formüle etmişlerdir. Şimdi neden hiçlik yerine Tanrı var sorusunu yanıtlamalıyız. Bunu cevaplayamadan ilerleyemeyiz. "Tanrı" nasıl "hiç"ten daha olası olabilir? Tanrı, tasavvur edilebilecek en karmaşık varlıktır. Sonsuz karmaşıklık nasıl hiç yoktan daha olası olabilir? Hiçlik hiçbir şey gerektirmez. Tanrı ise her şeyi gerektirir. Varoluş, olasılık dışı olmak yerine kaçınılmaz olmalıdır, bu nedenle, Tanrı'nın gizemine başlamadan önce hiçbir şeyin gizeminin çözülmesi gerekir.

Bazı ateistler "bir şeyin" varlığının kaba bir "gerçek" olduğunu söylerler. Sonuçta, ne düşünürse düşünsün, hiç kimse bir şeyin var olduğunu inkar edemez. Yani, bu insanlar diyor ki, "hiçlik" problemini görmezden gelelim. Zaman, uzay, madde ve enerjinin Big Bang ile başladığını ve bu olaydan önce ne olduğu hakkında hiçbir şey söylenemeyeceğini söylüyorlar. (Tuhaf bir şekilde, bazıları Big Bang'in bir "boşluk dalgalanmasının" sonucu olduğunu iddia ederek, aslında Big Bang'den önce de bir şeylerin olduğunu iddia ediyorlar.)

"Bir şeyi" "hiçliğe" tercih etmek veya tam tersini yapmak, evrenin gerçek doğasını anlamayı imkansız kılmaktır. Hata, "Varlık"ı evrenin birincil gerçeği yapmakta yatmaktadır. Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam dinlerinin hepsi bu konuda suçludur. Başlangıç noktaları mükemmel Varlıktır - "Tanrı" - daha daha sonra çok ama daha az mükemmel olan "Yaratılış" Varlığı yaratılır (bu yaratılışların çoğu ebedi olmaktan ziyade fanidir, ve Yaratıcı Tanrı'nın ebedi olduğu göz önüne alındığında gariptir; Kusursuz varlığın kusurlu varlıklar yaratması paradokstur). Eğer bu iddia yanlırsa, ki kesinlikle öyledir, o zaman bu dinlerin vardığı her sonuçta yanlıştır.

Gnostisizm'in yüksek bilgeliği, Leibniz'in sorusunu daha derinlemesine inceler. "Bir şey"in "hiç"ten tamamen farklı olduğu ve "hiç"in olmadığı şekilde açıklanmaya muhtaç olduğu soruda ima edilmektedir. Ama "bir şey" ile "hiçbir şey" arasındaki bu sonsuz gibi görünen ayrım haklı mıdır?

Aydınlatma, "hiçbir şeyin" ve "bir şeyin" birbiri kadar temel ve ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğunu öğretir. Biri diğeri olmadan var olamaz. Aslında bir anlamda aynı şeydir. Ama bu nasıl olabilir?

Sorunu çözmeye bir sonraki adım [G.W. Hegel](#)'e aittir. Hegel, felsefede bir başka yükselen figür ve bir başka gizli Aydınlanmacıdır. Hegel, "diyalektik" in bir savunucusuydu. Diyalektik süreç ise şöyle işler:

Adım 1) Açıklamaya ihtiyaç duyan bir "şey" keşfederiz ve onun hakkında bazı açıklamalar yaparız, örn. "*Bir şey vardır !*" Biz buna **tez** diyoruz.

Adım 2) Daha fazla keşif ve değerlendirme, teze karşı çıkan bir çelişkiyi ortaya çıkarır. Biz buna **antitez** diyoruz. "*Bir şey vardır*"ın antitezi "*Hiçbir şey yoktur*"dur.

Adım 3) Üçüncü adım **sentez** olarak adlandırılır ve tez ile antitezi uzlaştırmaya çalışır. Hegel, bu tez ve antitez karışımını tanımlamak için "*aufheben*" kelimesini kullanır. Aynı anda "korumak", "iptal etmek" ve "yukarı kaldırmak" anlamlarını içerdiği için başka bir dile çevrilmesi zor bir kelimedir. Böylece sentez, tez ve antitezde olanın en doğru olanlarını tutar, en yanlış olanlarını ortadan kaldırır ve geriye kalanı daha yüksek bir hakikate yükseltir.

Adım 4) Süreç, yeni bir **tez** haline gelen ve süreci baştan başlattığımız bu sentezle bitmiyor. Bu diyalektik döngünün her yinelemesinde (iteration) ilerliyoruz, çelişkiyi azaltıyoruz, kavramlarımızı rafine ediyoruz ve mutlak *gerçek* olarak adlandırılacak şeye, yani kendi içinde çelişki içermeyen ve sorgulanamayan gerçeğe yaklaşıyoruz. Diyalektik, şu anda dünyanın en sağlam bilgisinin dayandığı bilimsel yöntem benziyor. Bilimsel yöntem, sürekli test etme ve iyileştirme yoluyla daha güçlü hale getirilen geçici gerçekler (hakikatler) yaratır. Sonunda, bilimsel hipotezler, etkin bir şekilde bilim yasaları olan bilimsel teoriler haline gelir.

Diyalektik ile (ilk olarak Illuminati tarafından tanıtılan gizli sanat olan) ortaçağ **simya** sanatı arasında da açık bir bağlantı vardır. Simya, kurşunu (değersiz şeyi) altına (değerli şeye) dönüştürmekle ilgilidir. Bu sadece Fiziksel anlamda değil (bazı simyacılar kesinlikle bunun mümkün olduğunu düşünse de), aslında mecazi anlamdadır. Kurşunun (sembolik anlamda baz, saf olmayan, bozulabilir malzeme) başlangıç noktasından altına (sembolik anlamda mükemmel saflık) ulaşmak için sürekli damıtma, arıtma, safsızlıklardan arındırma gerekir. Bu, diyalektik ile aynıdır - hataları ortadan kaldırmak için sürekli bir iyileştirme. Daha yüksek ve daha yüksek sentez seviyelerine ulaştıkça, gerçeğin ölçeğini yükseltiriz - kirli, bulanık, karışık ve kafa karıştırıcı kısmi ve bulanık gerçeklerden, yaşamlarımızı sürdürebileceğimiz bozulmaz altın gerçeklere geçeriz. "Gerçek" de damıtılmalı ve rafine edilmelidir.

Hegel, Varlık ve Hiçliği Şu Şekilde cözümlledi:

- 1) Varlık - Şeylerin varlığı - tezdır.
- 2) Yokluk -hiçliğin varlığı- antitezdir.

Illuminati'nin kadim bilgeliğini kullanan Hegel, Varlık ve Hiç'in geçerli bir sentezi olarak durabilecek tek kavramı - "Oluş"u öne sürdü.

Böylece Leibniz'in sorusu bir çırpıda cözüldü. Bir Şey ve hiçbir Şey, daha yüksek bir gerçeğin sadece yönleridir. Karşılıklı bağımsız gerçekliğe sahip değiller. Onlar ebedi bir oluş dansına kilitlenmiŐ ebedi ikizlerdir. Evren hiç bitmeyen bir oluŐumdur.

Nietzsche "aufheben" için farklı ama bağlantılı bir kelime kullanmıŐtı. Onun kelimesi - "sublimieren" - Latince sublimare kelimesinden gelir: "yüceltmek". Almanca'da sublimieren ve aufheben eŐanlamlıdır. Süblimasyon (Sublimation), süblimieren için "İngilizce" kelimedir.

İnsani terimlerle "yüceltme", mesela; Őiddet gibi ilkel bir dürtüyü alıp onu daha asil bir Şeye dönüŐtürmeyi içerir. Őiddetin "iyi" yönleri korunurken (örneğin, kazanma arzusu, güçlülük, gurur, hırs, rekabet edebilirlik), kötü yönler (örneğin, yıkım, gaddarlık, yaralama, duygusuzluk) ortadan kaldırılır. Ortaya herkesin gurur duyabileceği bir Şey çıkar. Örneğin **spor**, genellikle savaşın (yani yıkıcı rekabetin) "yüceltilmesi" olarak kabul edilir. Toplumumuzun tüm hastalıklarını bu Şekilde yüceltmemiz yani daha iyiye dönüŐtürmemiz iyi olmaz mıydı?

Diyalektik, tüm evrende kurşunu altına dönüştürmek için daha yüksek, daha asil bir düzeye çıkarmak için her Şeyi rafine eden yüceltme ile ilgilidir. Umut vermeyen bir kurŐun evreninden başlayıp onu yüce altından bir evren haline getiremez miyiz?

Hiçliğin Gerçek Doğası

18. yüzyılda [Laplace](#), Determinizm İlkesini ortaya koydu: "Eğer belli bir zamanda evrendeki tüm parçacıkların konumlarını ve hareketlerini bilseydik, o zaman başka herhangi bir zamanda, geleceğin geçmişindeki davranışlarını hesaplayabilirdik." Klasik fiziğin temeli budur. Fakat Kuantum fiziğinin [Heisenberg Belirsizlik İlkesi](#), Laplace'ın özlemini yok etti, çünkü bize, evrendeki tüm parçacıkları bir kenara bırakın, tek bir parçacığın bile kesin konumunu ve momentumunu aynı anda bilemeyeceğimizi söylüyordu. Bu deneysel yada teknolojik bir yetersizlikten ötürü değil, kuantum dünyasının temel bir yönüdür. Bu, [Max Bom](#)'un kuantum dünyasında kesin yanıtların olmadığı, yalnızca olasılıkların olduğu anlayışına uygundur.

Bir parçacığın kesin bir konumu ve momentumu yoksa ve yalnızca olasılıksal olarak tanımlanabiliyorsa, o zaman bildiğimiz klasik anlamda "bir şey" olarak mevcut değildir. Günlük olarak içinde yaşadığımız dünya sağlam, somut, öngörülebilir ve "bir şeyler" ile dolu görünebilir, ancak dokunduğumuz anda çöken garip, gölgeli bir temel tarafından destekleniyor. Orada, Atom altı evrende somut hiçbir şey yok. Bu, tartıştığımız bir şeyle hiçbir şeyin tuhaf sentezi gibi gelmiyor mu?

Kuantum teorisinin Süperpozisyon İlkesi bize, kuantum parçacıklarının, klasik terimlerle karşılıklı olarak birbirini dışlayan farklı durumların olasılıksal bir bulutunda var olabileceğini söyler. Yalnızca "dalga fonksiyonu çöktüğünde" kesinlikle seçilen potansiyel durumlardan biri ortaya çıkar. Fizikçilerin, çöken diğer durumların, var olması için seçilmiş bir durumun lehine çökmesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktur.

Bir atom, elektronlarla çevrili bir çekirdekte oluşur. Çekirdek küçüktür ve pozitif yük taşır. Negatif yüklü elektronların alanı, karşılaştırıldığında ise çok geniştir (çekirdeğinkinden yaklaşık bir milyar kat daha büyük). Başka bir deyişle, çekirdek ve çevredeki elektronlar arasında, ne bir şey ne de hiçbir şey olmayan, elektronun sahip olabileceği tüm farklı durumların bir üst üste binmesi olan (garip bir olasılık bulutu gibi) muazzam bir boşluk vardır.

İnsanların yerçekimi tarafından yere (yada dokundukları herhangi bir nesneye) yapışmamasının nedeni, yerdeki atomların çekirdeklerini çevreleyen negatif yüklü elektron "bulutunun" insan ayaklarının (veya ayakbalarının) çekirdeklerini çevreleyen negatif yüklü elektron bulutlarını itmesidir. Ve bu etki yerçekiminden çok daha güçlüdür (Aslında mikro ölçekte yer çekimi zayıf bir kuvvettir, ama sadece makro ölçekte güçlüdür). Başka bir deyişle, yaşam tarzımız çekirdekleri çevreleyen garip elektron olasılığı bulutlarına bağlıdır. Atomların maddeselliği, yani genel olarak maddenin katılığı bir yanılısamadır.

O zaman anlamalıyız ki, Atomlar “varlık” değildir, onlar “oluşlardır”. Ve buna göre, atomlardan oluşan insanlar da oluşlardır. Kendimizi daha derinlemesine araştırabilseydik, insan yaşamlarımızın görünürdeki “değişmezliği” ortadan kalkardı. Geçen her an değişiyoruz. Antik İlluminist [Herakleitos](#)'un dediği gibi, “*Değişim dışında kalıcı hiçbir şey yoktur.*” Ayrıca, “*Aynı nehre iki kez giremeyiz*” de demişti. Her geçen saniye vücudumuzdaki hücreler ölüyor, yenileri oluşuyor. Bazıları değiştiriliyor, bazıları tamir ediliyor, bazıları temelli yok oluyor. Bedenlerimiz değişiyor, zihinlerimiz ve hafızalarımız değişiyor. Sürekli olarak yeni ve farklı bir şey oluyoruz. Yeni doğmuş bir bebekken çekilmiş resmine bakan yaşlı bir adam o bebekle aynı varlık mı? Yoksa hayatının bu iki noktası arasında bir “oluş” yolunda mı ilerliyordur?

Bilimsel olarak insan, yaşamı boyunca tükettiği yiyecek ve içeceklerden başka bir şey değildir. Bir İlluministin/Aydınlanmacının ironik bir şekilde dediği gibi, “Tükettiğimiz yiyecek ve içecekler bizi entelektüel bir insan yapmanın aracıdır.” Her gün yediğimiz ve tükettiğimiz şeyler bizi oluşturur. Biz zamanla değişen organik bir organizmayız. Böyle bir canlı nasıl bir “varlık” olarak kabul edilebilir?

Hiçlik değil. Bir şey değil. Var değil !

Ama sürekli Oluşan !

Maddenin Evreni

Aydınlanma saf "hiçliğin" hiçbir zaman var olmadığını reddeder. Aynı zamanda saf "varlığın" var olduğunu da reddeder. Her zaman evren oluş halindedir. O varlığın ve hiçliğin sonsuz bir karışımıdır. Doğum, ölüm, yeniden doğuş döngüleri hakkındadır: yaratma, yok etme ve yeniden yaratma. Hiçbir şey sonsuza kadar aynı biçimde kalmaz. Evren sürekli bir akış halindedir; sonsuz, kaynayan bir aktivite okyanusudur. Determinizm yerine olasılığa vurgu yapan kuantum mekaniği, eski İlluministlerin (aydınlanmacıların) evrenin temel gerçeği olarak kabul ettikleri şeyle tamamen tutarlıdır.

Fizikçiler -hiçliğe en yakın nokta olarak- boşluklardan bahsederken sanal parçacıklardan oluşan çalkantılı bir kuantum köpüğünden bahsediyorlar. Büyük İlluminist [Leibniz](#), "Kabarcıklar her şeyin tohumudur" dedi. Kuantum köpüğü her şeyin temelini oluşturur. "Varlık" dinlerinin (Hıristiyanlık, Yahudilik ve İslam) kuantum fiziğinin keşiflerine sessizlikten başka bir tepkisi yoktur. Yalnızca bir "Oluş" dini, kuantum gerçekliğinin gözlemlenen etkileriyle uyumludur. Bilim ve gerçek din aslında çelişmez. Bilim, aşkın içgörü yoluyla asıl dinin zaten doğru olduğunu beyan ettiği şeyi keşfetmelidir; ancak dinsel fanatikler [Galileo](#) gibi bir dahiyi, güneşin dünya etrafında değil de dünyanın güneş etrafında döndüğünü gözlemlediği için sapkın ilan ettiklerinde, çürütülen bilim değil, o sahte dindir. "İman", bilimi ve acı hakikatleri kabul etmeyenlerin sığınağıdır. Bilim hiçbir zaman Aydınlanma öğretilerine meydan okuyan tek bir keşifte bulunmadı, ancak neredeyse tüm modern bilimsel bilgiler Hıristiyanlığın, Yahudiliğin ve İslam'ın kutsal metinleriyle çelişiyor.

"Sanal", eski İlluministler tarafından tercih edilen bir sıfattır ve çağdaş dünyada kendine yer bulmuştur. Oluş Denizi sanaldır. Özünde hiçbir şey, oldukça gerçek ve oldukça sağlam değildir. Sadece sanaldan gerçek görünebilir. Sanal varoluş, gerçek varoluşun kaçınılmaz habercisidir. "Gerçeklik", sanal, normal geçici varlığının ötesine geçtiğinde ortaya çıkan şeydir. Sanalın neden gerçek olma eğiliminde olması gerektiğine gelince, Oluş'un özü budur. Şeyler her zaman daha fazla olmak, gerçekleştirmek, potansiyellerinin izin verdiği her şeyi gerçekleştirmek için yarışır. Oluş Yasası budur. Oluş, her şeye etki eden, basit olanı daha karmaşık biçimlere dönüştüren, gizli potansiyellerini ve olasılıklarını en üst düzeye çıkaran bir güç olarak düşünülebilir. Diyalektiktir, simyadır, evrimdir.

Varlık Yasası ise sanal varoluşu reddeder. Varlığın - gerçek, katı ve ölçülebilir - var olduğunu, her zaman var olduğunu ve/veya asla var olamayacağını belirtir. Aksi halde Varlık kendiliğinden ve mükemmel bir şekilde Hiç'ten çıkmış olmalıdır ve bu imkansızdır. Her ne kadar basit formlar her zaman karmaşık formlardan önce gelse de, Varlığa inananlar bunu red ederler, onlar her zaman akla gelebilecek en karmaşık varlık olan "Tanrı"yı başlangıç noktaları olarak alırlar. Varlık Tanrısı, Evrim (Becoming-Oluş) Teorisinin tam karşısında yer alır. Hem varlık hemde oluş felsefelerine aynı anda inanmak imkansızdır. Seçmek zorundasınız. Bir düşünün; Karmaşıklık daha basit biçimlerden mi kaynaklanır, yoksa maksimum karmaşıklık (Varlığın Tanrısı) en basit biçimlerden önce mi gelir? Bu sizce zor bir soru mu ?

Aydınlanma, Tanrı'nın evrenin yaratıcısı olmadığını öğretir. Aslında, tam tersi doğrudur. Evren Tanrı'yı yaratır. Tanrı [telos](#)'tur - nesne, gelişen evrenin amacı, Oluşan evren. Aydınlanmanın şaşırtıcı sonuçlarının tümü bu tek gerçekten kaynaklanmaktadır.

Evrensel diyalektik ortaya çıktıkça, Tanrı gitgide daha saf, daha daha saf hale gelir. Simyasal terimlerle, Tanrı en saf altına dönüşür. Ancak bu ifşanın çok derin sonuçları vardır. Evrenin sonucu daha belirlenmedi. Kader yoktur. Hepimiz özgürüz ve hepimiz diyalektiğe katkıda bulunuyoruz ve her birimizin yaptığı şey diyalektiğin nasıl geliştiğini değiştiriyor. Biz kendimiz Tanrı'yı şekillendirmeye yardım ediyoruz ve yaptıklarımız Tanrı'nın bize karşı tutumunu belirliyor. Bu bir geri bildirim sistemidir. Kaderimiz onun ellerinde ama, sonuçta, onunki de bizim elimizde.

Aydınlanma - nihai irfan - Gerçek Tanrı'nın gerçek doğasını ortaya çıkarır ve O'nun hepimiz için hazırladığı sınavın kesin doğasını açıklar. Bu sınav, Hıristiyanlığın, Museviliğin ve İslam'ın sahte peygamberlerinin vaaz ettiği gülünç türden bir test yada sınama değildir. Çünkü Gerçek Tanrı'nın dilediği son şey bizim onun sefil köleleri olmamızdır. Tüm megalomanyakların ve diktatörlerin mantrası gibi "O'nu sevmemizi, ona hizmet etmemizi ve itaat etmemizi" istemiyor, bizim ona katılmamızı, iyilik ve "Tanrılık"tan pay almamızı istiyor.

Gerçek Tanrı, aramızda tanrı olabilecek kişileri arıyor. Müttefikler, yoldaşlar, dostlar, eşitler istiyor. Gerçek Tanrı'yla ilgilenen son insanlar esarete ve kolaycılığa teslim olan alt-insanlardır, gerçek tanrıyla asla yüzleşemeyenlerdir; sakallı bir sözde "kutsal" adam dağa çıkıp Tanrı'nın bir canavar olduğunu ilan eden "kutsal" bir metin sallayarak aşağı indiği için köleliği benimseyenlerdir. Sayısız kalabalığın kendisine sorgusuz sualsiz akılsızca tapmasını isteyen tanrı olamaz, ama onun zıttı olur, bu Anti-Tanrıdır !

Egoizmin Tanrısı, kölece tapınmayı arzulayan Tanrı, nihai tiran'ın, diktatörün sonsuza dek onların üzerinde yükselebilmesi için alt-insanların tüm haysiyetlerinden yoksun bırakıldığı Hıristiyanlık, Yahudilik ve İslam'ın grotesk, mide bulandırıcı dinlerinin arkasında duran sözde Tanrı, Anti-Tanrı'dır. Tanrı karşıtı: Şeytandır.

Hiç şüphemiz olmasın, Hıristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar aslında Şeytan'a taparlar. Ve o nedenle dünya asla belalardan arınamıyor ve böyle giderse arınamayacak. Hiç fark etmediniz mi? Madem dünyada ibrahimi dinlere inananların oranı çok fazla (dünya nüfusunun yarısından fazlası ibrahimi dinlere inanır) o zaman neden günah ve terör hiç bitmiyor. Hatta tam tersine günah ve terörün kaynağı çoğunlukla bu ibrahimi dinlere mensup fanatikler olmaktadır. Bunun sebebi, aslında anti-tanrıya tapıyor olamlıdır.

Aydınlanmanın hakikatlerinden biri de; Dogmalar dayatan, ibadet ve tapınma talep eden hiçbir sözde Tanrının aslında Tanrı olamayacağıdır. Tanrı asla bir zorba, narsist yada sadist değildir. Tanrı bir akıl hocasıdır, yol göstericidir, dosttur. Tanrı, bizlerin olabileceğimizin en iyisi olmamızı ister. Bizim için isteyeceği en son şey, ona akılsız bir imanla tapınmamız ve sürekli yerimizde saymamızdır. Bunun yerine, kendimizi simyasal altına dönüştürerek özümüzü yüceltmemizi istiyor.

Aydınlanma, yalnızca olabilecekleri her şeyi arayanlarla ilgilenen bir dindir. İnanç değil, bilgi anahtardır. Hayatınızı kiliselerde, camilerde ve sinagoglarda diz çökerek geçirmeyi seçerseniz, kendinizi Gerçek Tanrı'dan uzaklaştırmış olursunuz. İçinizdeki ilahi kıvılcıma yabancılaşsınız. Kendini kandıran, sahte din afyonu ile tatmini arayan "Mutsuz bir bilince" sahip olursunuz.

Tanrı Oluşmaktadır (becoming). Nihai bilgiyi arayan bizler de Oluşuyoruz. Biz köle yada kul değiliz. Tanrı bizim efendimiz, patronumuz, derebeyimiz veya diktatörümüz değildir. O bizim örneğimiz, hedefimiz, ilham kaynağımız ve en büyük dostumuzdur. Biz onun **Oluşunun** bir parçasıyız ve ona nasıl benzeyeceğimizi öğrenirsek, bize en büyük ödülü (yani gerçek Cenneti) sunacaktır. Tanrı, halihazırda, herhangi birimizin hayal edebileceği kadar mükemmelliğe yakındır, ancak kendi ilahi planı açısından tamamlanmış olmaktan çok uzaktır. Bu planın bir kısmı yüce armağanın verilmesini içerir. Biz de tanrı olabiliriz. İmkan, Aydınlanma yolunu izleyen herkese açıktır.

En garip ama en geniş kapsamlı felsefi tartışmalardan biri, mutlak uzayın var olup olmadığı üzerine odaklanır. Newton, uzayın bir kap gibi olduğunu savundu. İçine fiziksel nesnelere yerleştirilebilir, ancak nesnelere orada olsa da olmasa da o yine de var olacaktır. Bu "mutlak" uzay teorisidir. Leibniz ise, mutlak uzay olmadığını iddia etti; Uzay teorisi "ilişkisel" dir. Ona göre, fiziksel nesnelere herhangi bir tür kapsayıcıya yerleştirilmez: böyle bir kap yoktur. Bunun yerine, fiziksel nesnelere tamamen birbirleriyle ilişkili olarak var olurlar. Bazıları birbirine dokunurken, çeşitli mesafeler diğerlerini birbirinden ayırır, ancak kritik olarak, aralarında boşluk yoktur, onları çevreleyen hiçbir şey yoktur, onlarla bir arada var olan başka hiçbir şey yoktur.

Mutlak uzay teorisi, iki "şeyin" var olduğunu söyler: maddi nesnelere ve uzay. İlişkisel uzay teorisi ise, yalnızca bir "töz" olduğunu söyler: maddi nesnelere. Uzun bir süre boyunca, Newton'un teorisi tercih edilen ve en sezgisel olanıydı. Çoğu insan Newton çizgisinde düşünür. Fakat artık bilim camiasında Leibniz'in teorisi tercih ediliyor. Einstein'ın Özel Görelilik Teorisi, görünüşte, Leibniz'in görüşünün doğrulanmasıdır. Mutlak uzay ve zaman, Einstein'ın teorisinde hiçbir rol oynamaz.

Ancak gerçek şu ki, Leibniz de Newton da haklı. Her iki durumda da yetersiz kanıt olduğunda, çıkmazdan çıkmanın yolu, her zaman olduğu gibi, tez ve antitezin bir sentezini oluşturmaktır. Hiçbiri yeterli gerçeği içermez, yalnızca sentez çelişkileri anlamlandırabilir.

Aydınlatma, zaman ve uzayın ancak madde-enerji ortaya çıktığında var olabileceğini öğretir. Ama aynı zamanda sonsuz bir "boşluk (void)" olduğunu ve bu boşluğun herhangi bir noktasında madde-enerjinin ortaya çıkabileceğini de öğretir. Dolayısıyla, Newton'un öne sürdüğü gibi, evrendeki tüm olayların içinde geliştiği bir tür kap vardır. Ancak uzay ve zaman sürekli değildir. Kuantum olayları nedeniyle var olurlar ve kendileri sürekli olmaktan çok nicemlenir (quantized). Bu, tabiri caizse, **analog** bir evrenden ziyade **dijital** bir evrendir. *(Sinyal sürekli değil, kesintilidir; o nedenle bazı bilim adamları bu evrenin analog olmadığı için gerçek olamayacağını, ve [simülasyon evren teorisini](#) ileri sürerler.)*

Çağdaş Kuantum Kozmolojisi bilimi, eski İlluministlerin anlayışına en yakın olanıdır. Aşağıdaki referans, Kuantum Kozmolojisi hakkında iyi bir açıklama sağlar (ve mutlak uzaya karşı ilişkisel uzaya yararlı bir giriştir):

<http://facta.junis.ni.ac.rs/phat/pcat2002/pcat2002-01.pdf>

Bu makaleden bir alıntıdır: *"Kuantum kozmolojisi, bazı teolojik soruları da çözmeyi amaçlar. Dünyanın yaratılışıyla ilgili iki baskın dini anlayışın olduğunu hatırlayalım. Yahudi-Hiristiyan öğretilerine uygun olarak, evrenin bir Kozmik Yumurta'dan ortaya çıktığına dair ünlü Yaratılış hipotezinde ifade edilmektedir. Öte yandan, Hindu-Budist öğretilerinin temeli, evrenin zamansız ve sonsuz olduğunu savunan Nirvana'dır; ne bir başlangıcı ne de bir sonu vardır. Kuantum kozmolojisi bu iki farklı bakış açısının mükemmel bir sentezini sunar. Başlangıçta hiçlik vardı. Uzay yok, madde ve enerji yok. Ancak kuantum mekaniğine göre hiçlik veya kuantum boşluğu kararsızdır. Hiçlik kaynamaya başlayıp her biri çok hızlı genişleyen ve tek bir evreni temsil eden çok sayıda "kabarcık" üretebilir. Eğer öyleyse, evrenimiz veya daha doğrusu paralel ve zamansız evrenlerin çoklu evreninin bir parçası Nirvana'ya benziyor olabilir."*

Çağdaş fizik açısından, Oluş Denizi - her şeyin altında yatan akış - [Planck ölçeği](#) olarak bilinen şeyin içinde var olur. Planck uzunluğu, var olan en küçük fiziksel olarak anlamlı boyut ölçeği olarak kabul edilir. Planck zamanı (ışığın bir Planck uzunluğunu kat etmesi için geçen süre), var olabilecek en küçük zaman birimidir - kozmik saatin en kısa tıkırtısı olarak adlandırılır. Planck kütlesi, dalga boyu bir Planck uzunluğunda olan varsayımsal bir parçacığın kütlesidir.

Bu ölçekte, kuantum belirsizliğinin etkileri o kadar aşırıdır ki, klasik fizikten aşına olunan tüm tanımlamalar basitçe çöker. Boyut, konum, momentum, kütle, enerji, zaman, uzay mesafesi, yerellik ve nedensellik, tüm niyet ve amaçlar için anlamsızdır. Bu, en temel haliyle evrendir: saf **Oluşun** temelidir.

Planck ölçeği hayal edilemeyecek kadar küçüktür. Aynı zamanda hayal edilemeyecek kadar enerjik de olabilir, çünkü bu ölçekte var olan herhangi bir parçacık o kadar küçük dalga boylarına sahiptir ki frekansları buna karşılık olarak akıl almaz derecede yüksektir. Bu tür parçacıkların kütle enerjisi o kadar büyük ve parçacıklar o kadar yoğundur ki, genellikle minyatür kara delikler olarak teorize edilirler, bu da bazı fizikçilerin Planck ölçeğinin alanının, uzay ve zamanın birleştiği, ve uzay ve zamanın tamamen bozulacağı ve hiçbir bilginin karadeliklerin yerçekimi etkilerinden kaçamayacağı (bu nedenle bize "görünmez" gelmesinin nedeni budur), sanal kara deliklerden oluşan kaynaklı bir kütle olduğunu iddia etmelerine yol açar. Planck ölçeği, anlamlı bir şekilde ne kadar ileri gidebileceğimiz konusunda temel bir sınırı temsil eder. Bu alanda, ölçülebilir hiçbir nicelik pürüzsüz ve sürekli değildir. Bunun yerine, her şey parçacıklı ve grenlidir. Bazı fizikçiler, evreni en temel haliyle, her birinin çapı bir Planck uzunluğunda olan bir "pikseller" bağlantı noktası olarak tasavvur ederler.

Nobel Ödülü sahibi [Richard Feynman](#), parçacıkların uzay-zaman boyunca her yol boyunca bir konumdan diğerine seyahat ettiğini teorileştirdi. Görünüşte nesne tarafından izlenen tek yol aslında gerçekte izlenen pek çok yolun ortalamasıdır.

Fizikçi [Stephen Hawking](#) ise şöyle dedi: "Sadece bazı denklemleri sağlayanları değil, tüm olası geçmişleri toplamamız gerektiği için, toplam, geçmişe yolculuk için yeterince bükülmüş uzay-zamanları içermelidir. Öyleyse soru; zaman yolculuğu neden her yerde olmuyor ? Cevap şu ki zaman yolculuğu gerçekten de mikroskobik ölçekte gerçekleşiyor, sadece biz bunu fark etmiyoruz. Bir parçacığa Feynman'ın toplam yol geçmişleri yaklaşımı uygulanırsa, parçacığın ışıktan daha hızlı ve hatta zamanda geriye doğru gittiği geçmişler de dahil edilmelidir. Özellikle, parçacığın zaman ve uzayda kapalı bir döngüde dönüp durduğu geçmişler olacaktır."

Teorik fizikçilerin ortaya koyduğu bu olağanüstü tablo, Aydınlanma'nın Oluş Denizi'yle tamamen uyum içindedir, ancak İbrahimi dinlerin yaratılış mitleriyle hiçbir benzerliği yoktur.

Aydınlanmanın kozmolojisi şudur:

1) Ne saf "Hiç" ne de saf "Varlık" vardır. **Oluş** temel gerçekliktir. Herakleitos, evrenin sonsuz ateşten oluştuğunu (sürekli değişen ateş, Oluş'un simgesidir) söylerken bunu kastetmişti. Herakleitos'un öğretilerinden bir diğeri "zıtların birliği" ile ilgilidir, yani karşıtlar birbirleri olmadan var olamazlar. Bu, Hegel'in diyalektik mantığının habercisidir.

2) Zamanın başı ve sonu yoktur. Zaman her zaman vardır, ama yalnızca Oluş'un madde-enerji akışı tarafından sürekli "yaratıldığı" için vardır. Uzay sürekli aynı şekilde yaratılır. Bağımsız bir varlığı yoktur. Yine de bir anlamda her zaman her yerdedir. En derin seviyede, zaman, uzay, enerji, madde, parçacık ve dalga, farklı açılardan bakıldığında tamamen aynı şeylerdir. Bir "büyük birleşik teori", var olur olmaz, onu içerecek zaman ve uzay (veya uzay-zaman) yaratan bir kütle enerjisi dalgasını/parçacığını tanımlar. Kesin, deterministik bir varlık değildir. Heisenberg'in Belirsizlik İlkesi tarafından yönetilir ve gölgeli, olasılıksal bir varlık olarak var olur, bir gerçeklik veya gerçeklikten ziyade bir potansiyellik, bir olasılıktır. "Oluş"un en basit birimidir.

3) Maddenin ayna görüntüsü olan antimadde, teorik olarak madde kadar muhtemeldir, dolayısıyla Oluş akışı her ikisini de eşit miktarlarda içermelidir. Ancak antimadde parçacıkları, zamanda geriye doğru giden negatif enerjili madde parçacıklarına işlevsel olarak eşdeğerdir. Oluş Denizinde zamanın oku yoktur. Leibniz'in ilişkisel fiziği, Newton'un mutlak fiziğinin aksine, negatif enerji ve zamanda geriye yolculuk gibi kavramları yönetmekte hiç zorlanmaz. Mutlak bir referans çerçevesi olmadığı için, ne maddeye ne de antimaddeye ayrıcalık tanımının bir yolu yoktur. Zıt özelliklere sahiplerse, o zaman biri zamanda ileri gidiyor gibi görünüyorsa, diğeri de ona göre geriye gidiyor gibi görünmelidir. Eşit miktarda madde ve antimadde akışı, sıfırın evrensel enerjisine, sıfırın evrensel zamanına, sıfırın evrensel uzayına yol açar. Başka bir deyişle, hiçbir şey ve bir şey kesin bir denge içindedir ve Oluş'un daha yüksek sentezinde bir arada var olabilir. Evren kusursuz bir [sürekli hareket makinesidir](#). Newtonyal mutlak zamanının yokluğu bu bağlamda kritiktir. Mutlak zaman olsaydı, *sürekli hareket* olmazdı ve evren var olmazdı.

4) Evren ezeli bir oluştur, ama amaçsız bir oluş değildir. Yasak olmayan her Şey zorunludur. Olabilecek her Şey olacaktır. Olabilecek Şeylerden biri, evrende asimetrilerin ortaya çıkabilmesidir. Mükemmel Şekilde tekdüze bir tepenin tepesinde bir top hayal edin. Top tepedeyken eşit olasılıkla herhangi bir yöne düşebilir. Bu aşamada her Şey simetriktir. Ancak top düştüğünde, tek bir yöne düşer, diğer yönlerden herhangi birine düşmez. Böylece kusursuz simetri bozular. Bir olasılık gerçekleşti, diğerleri gerçekleşmedi. Asimetri ortaya ıktı. Evren geliştikçe, maddenin (veya antimaddenin) nihayetinde biz insanların doğrudan deneyimleyebileceğimiz evren türünde baskın olmasını sağlayan da bu tür bir asimetridir.

5) Olmanın bir amacı vardır. Evren olabileceğinin en iyisi haline geliyor. Yapabileceği maksimum mükemmellik derecesi haline evriliyor. Daha açık söylemek gerekirse: Tanrı oluyor. Evrenin potansiyelini tek ve benzersiz bir Şekilde en üst düzeye çıkarması mümkünse, o zaman Őüphesiz olacaktır. "Tanrı" bu maksimizasyondur. Tanrı, evrende gömülü olan mükemmelliktir, karışık toprak arasındaki altından bir tohumdur. Evren geliştikçe Tanrı'nın mükemmelliği giderek daha fazla ortaya ıkıyordur.

6) Tanrı, Hıristiyan, Musevi ve İslami anlayışlarla eşit tutulabilecek bir mükemmellik düzeyinde zaten mevcuttur; akıl ve gücü açan bir bilinçtir. Ama Tanrı saf "Varlık" değildir. O saf "Oluştur". Büyük İlluminist Hegel, diyalektik sürecin tarihin cisimleştirdiği tüm büyük mücadeleleri ve çelişkileri çözmesi anlamında Tarihin sona ereceğini söyledi. Ama büyük bir anlatı olarak Tarih sona erecek olsa da, tarihsel olayların kendisi durmayacak, büyük devrimler ve ayaklanmalardan ziyade küçük değişikliklerin olduğu bir ortamda gerçekleşecektir. Oluş devam edecek, ama eskinin muhteşem yollarında değil. Mümkün olan tüm tezlerin ve antitezlerin mükemmel sentezine yaklaştika daha daha az değişir. Tanrı, evrensel Tarihin sonudur, ama varoluşun sonu değildir.

Sonuç: En parlak İlluministlerden üçü olan Herakleitos, Leibniz ve Hegel'in dehasını ortaya çıkardık. Eski Aydınlanma öğretilerini kuantum fiziğinin bulgularıyla uzlaştırdık. Oluş'un daha yüksek sentezinde Varlık ve Hiç'ın nasıl bir arada var olduğunu gösterdik. Oluşu, sonsuz bir dansa hapsolmuş madde ve antimaddenin çalkantılı bir faaliyet denizi olarak ortaya çıkardık. Eğer bu dans katı simetri ile yönetilseydi, evrim yada değişim olmazdı. Ancak Oluş Denizi kaçınılmaz olarak asimetri üretir - yasak olmayan her Şey zorunludur - ve asimetri var olduğu anda evren belirli bir yönde gelişmeye başlayabilir. Evrim başladıktan sonra, daha karmaşık biçimler sürekli olarak daha basit biçimlerin yerini alır. Evrimleşebilecek karmaşıklık derecesi üzerinde bir sınır yoktur ve mümkün olan en yüksek karmaşıklık derecesi - evrenin "amacı" telos'u, potansiyelini gerçekleştirmeye çalışırken ki en yüksek hedefi - Tanrı'dır.

Evrimin, Oluşun Tanrısı, Varlığın Tanrısı değildir. O, Hıristiyan, Yahudi veya Müslüman Tanrı değildir. Bu dinlerin Tanrısı yalnızca sahte değil, aynı zamanda Gerçek Tanrı'nın diyalektik öncüsü olan Şeytan'dır, Anti-Tanrı'dır. Şeytan'ın en büyük aldatmacası, kendisini ebedi bir Varlık, İlk Hareket ettirici, her şeyin kaynağı, bunun ve diğer tüm dünyaların Yaratıcısı olarak göstermektir; sadece iddia eder, vadeder, doğa olaylarını ve fizik yasalarını kendi eseri gibi yutturur, kullarını maşa gibi kullanır ama kendi hiç bir şey yap(a)maz. Anti-Tanrı kullarının kul olarak güdük kalması için çalışır, ve kullarına sahte bir kurtuluş vaad ederek onları kendisine ebedi esir yapar !

Halbuki Varlığın içini görene ve Oluşu anlamaya başlayana kadar hiç kimse gerçek kurtuluşa ulaşamaz.

Ancak henüz değinmediğimiz çok büyük bir gizem var: Tanımladığımız fiziksel evren ile akıl ve ruh evreni arasında nasıl bir ilişki vardır ?

Evrenin Doğası

İdealizm, evrenin zihinsel bir yapı - yalnızca fikirlerden oluşan bir arena - olduğu görüşüdür. Madde diye bir şey yoktur, daha doğrusu maddenin kendisi sadece zihinsel bir yapıdır. Zihinler olmasaydı, maddi dünya da olmazdı. **Materyalizm** ise, maddeden başka hiçbir şeyin olmadığını iddia eder. Zihinsel dünya, maddenin bir ürünüdür. Eğer madde olmasaydı, zihinler olmazdı.

Düalizm de ise, madde ve zihnin bağımsız tözler olarak var olduğunu iddia eder. Önde gelen bir düalist olan [Descartes](#), maddenin (res extensa) uzam özelliğine (yani fiziksel boyutlara) sahip olduğunu, ancak zihnin (res cogitans) boyutlara sahip olmadığını söyledi. Madde fiziksel bir maddeyken, zihin düşünme, hissetme, isteme, algılama ve bilinçle ilgili bir şeydi. Tamamen farklı şeyler oldukları için nasıl etkileşime girebilecekleri belli değildi. Descartes, beyindeki epifiz bezinin akıl ve madde arasında bir arabulucu görevi gördüğünü öne sürdü; ama bu görüşü bilim camiasında hiç de hoş karşılanmadı.

İdealistler maddenin bağımsız varlığını reddederken, materyalistler aklın bağımsız varlığını reddederler. Düalistler ise, maddenin akıldan, aklın da maddeden bağımsız var olduğunu iddia ederler, ancak birbirleriyle olan ilişkilerini açıklayamazlar. Üç duruş da zihin/madde problemini çözmede başarısız oldu.

Peki, Başka bir olasılık var mıdır ?

Evren neyden yapılmış olursa olsun, bir şey yadsınamaz - zekice düşünme kapasitesini içerir, yani içinde akıl vardır. İnsanların atomlardan oluştuğu söyleniyor ama yine de varoluşun doğasını düşünebiliyorlar. Aksi takdirde, Mekanizma yasalarına uyan "akılsız" atomlar nasıl birleşerek zekayı meydana getirebilirler?

Farklı zeka türleri vardır. Bir timsahın sınırlı bir davranış repertuarı varken, bir atın daha büyük, daha karmaşık bir beyni vardır ve daha çeşitli davranışlar sergileyebilir. Bir insan ise çok çok daha karmaşık davranışlarda bulunma yeteneğine sahiptir. Yine de insan zekası içinde muazzam bir çeşitlilik vardır. Bazı insanlar önemsiz, hazcı arayışlara saplanırken, diğerleri hayatın en derin sorularıyla boğuşuyordur.

Yada mesela, karınca veya arı kolonilerinin zekası vardır. Fakat Koloni içindeki bireylerin zekası sınırlıdır ve yine de koloni bir bütün olarak şaşırtıcı derecede karmaşık davranışlar sergileyebilir. Bir insan topluluğunun zekası aynı zamanda bir koloninin zekasının bir örneği midir, yani insan zekası tek başına kollektif insan zekasından tamamen farklı mı kabul edilir? Birisi bir karınca kolonisine bir sopa sokarsa, karıncalar hasarı onarmak için pek çok farklı yoldan koşuştururlar. Bir uçak bir gökdelenin içine uçarsa, insanlar hasarı onarmak için pek çok farklı yoldan koşuştururlar (*yada sadece seyrederek, veya olay yerinden kaçarlar ?*). Bir karınca kolonisi ile bir insan kolonisi arasında gerçekten ne farklar vardır ?

İnsan türünün bir çeşit "Kitle Aklına" sahip olduğu söylenebilir mi? Evrendeki diğer gezegenlerin sakinleri de Kitlese Akıl sergileyebilir mi? Tüm bu Toplu Akıllar, Evrensel Akıl için bireysel beyin hücreleri gibi davranabilir mi? Böyle bir Zihnin gücünü bir düşünün. Tanrı'nın Zihni böyle olur muydu?

[Pierre Teilhard de Chardin](#) "noosfer"den söz etti (nous-omnibus)- zihin küresi, bir tür kolektif insan bilinci. İnsanlık geliştikçe ve giderek daha karmaşık sosyal ağlar ve toplumlar yarattıkça, noosfer de gelişerek her zamankinden daha fazla kendinin farkına varacaktır. Sonunda bu, Kitle Zihnine yol açar.

[Gaia teorisi](#), dünyanın kendi kendini düzenlediği görüşü - Bir Gezegen olarak Dünya'ya bir tür zeka atfeder. Böyle bir teori Dünya için doğruysa, diğer tüm gezegenler için de doğru olmalıdır. Gezegenler bu tür bir zekaya sahipse, neden güneş sistemleri veya galaksiler de olmasın? Neden evrenin kendisi olmasın? Tüm "akıllı" gezegenler ve tüm Kitlese Zihinler birleşirse, o zaman ne olacak? Evren uçsuz bucaksız bir beyin mi olacak?

Bir çok zekanın var olduğu bilindiğine göre, insan zekasının üst sınırı temsil etmesi gerektiğine inanmak için herhangi bir neden var mı? Karşılaştırıldığında insanları böcek gibi gösterecek zeka seviyeleri neden olmasın? Evrim, evrenin mümkün olan en yüksek düzeyine kadar herhangi bir zeka düzeyi yaratamaz mı? Maksimum zeka yasak değilse, o zaman zorunludur. Öyle ya da böyle, evren, içinde potansiyel olarak gömülü zekayı en üst düzeye çıkaracaktır.

Hangi "tekil" değişiklik insanlıkta devrim yaratabilir? Herhangi bir kişinin öğrendiği her şeyin hemen, zahmetsizce diğer herkes tarafından öğrenildiğini hayal edin. Öyleyse, Dünyadaki her insanın her biri yeni şeyler öğreniyorsa ve herkes diğerlerinin kazandığı tüm bilgileri anında biriktiriyorsa, ne olur? Çok kısa bir süre içinde, insanlığın "Kitlese Zihni" hayal edilemeyecek kadar güçlü olacaktı. İmkansız mı? Yoksa bu zaten başka bir gezegendeki başka bir türün başına çoktan geldi mi?

Uzun zaman önce dünya gezegeninde yaşam yoktu, ancak şimdi milyarlarca zeki insanı, sayısız hayvanı ve bitkiyi besliyor. Bu, görünüşte cansız bir dünyanın, içinde gizli olarak, inanılmaz zekayı ve yaşam bolluğunu ifade etme potansiyeline nasıl sahip olduğunun mükemmel bir örneği değil mi? Ve eğer bu Dünya için doğruysa, o zaman bir bütün olarak evren için de geçerli olmalı, ama nefes kesici derecede daha büyük bir ölçekte. Dünya insan zekasını geliştirebiliyorsa, evren neyi geliştirebilir? Cevap basit - Tanrı'nın zekası !

Fakat maddeden akıl nasıl meydana gelebilir, bilim kanunlarına uyan atomlardan nasıl akıl meydana gelebilir, cansızlıktan hayat nasıl meydana gelebilir? Herhangi bir insan, yaşamı boyunca tükettiği yiyecek ve içeceklerden kaynaklanan bir atom koleksiyonuna ayrıştırılabilir. Nasıl oluyor da atomların belirli bir dizilişi zeka sergilerken aynı atomların sayısız alternatif dizilimi zeka göstermiyor?

Tipik bir insan vücudunun atomlarını akıllı davranışa yol açmayacak şekilde gruplandırmanın yollarının sayısı, yol açanlardan çok daha fazladır. Yine de insanlık var - sekiz milyarımız var ve artıyor. Olasılıklar nelerdir? İnsanları ve özellikle de insan zekasını gördüğünden çok daha olası kılan altta yatan bir faktör var mı? Evrimci [Richard Dawkins](#), "bencil gen"den ve insanın "genlerin hayatta kalma makineleri" olduğundan bahsediyor. Genlerin kelimenin tam anlamıyla bencil olduğunu kastetmiyor, daha ziyade, onları bu şekilde karakterize etmenin, gözlemlenen davranışları daha iyi anlamamıza yardımcı olacağını kastediyor. Örneğin, ahlaki açıdan, hiç kimse bir kişiye diğerinden çok yardım etmeye istekli olmamalıdır, ancak ailelerin (yani yüksek genetik ortaklığa sahip grupların) neredeyse her zaman aile dışı üyelere tercih edilerek birbirlerine yardım ettikleri aşıkardır. Başka açıklamalar verilebilmesine rağmen, bu, genlerin rakip genlerin çıkarları yerine kendi çıkarlarını gözetiyormuş gibi davrandıklarını düşündürür. Ama eğer (atomların belirli organizasyonları olan) genler "bencil" ise, o zaman bireysel atomlar ne olacak?

"[Panpsişizm](#)", tüm maddenin zihinle ilişkili olduğunu iddia eden bir teoridir. Atomlar bir şekilde "akıllı" ise, yani fiziksel güçler tarafından savrulan pasif nesnelere değil, aynı zamanda tanımlanması zor bir şekilde de olsa bir dereceye kadar aktif olan nesnelere ise, bilimsel fenomeni daha iyi açıklayabilir mi? Cansızlıktan hayatın nasıl çıkabildiğini, zihin olmayandan aklın nasıl çıkabildiğini, milyarlarca yıl önce yeryüzündeki bir kimyasal çorbanın, insanlığın en sonunda evrimleştiği tek canlı hücreleri nasıl rastgele yaratabildiğini anlamak zordur. Bazı insanlar bunu o kadar olasılık dışı buluyorlar ki, onu tamamen reddediyor ve Tanrısal açıklamalar arıyorlar.

Ama evrendeki her şeyin zaten bir şekilde akıllı varsa ve belli bir düzeyde "canlı" olduğu söylenebilirse, o zaman birçok sır bir anda daha anlaşılır hale gelir. Yeryüzünde yaşamın ortaya çıktığı kimyasal çorba, (bilinç dışı bir düzeyde olsa da) zaten "canlıydı" ve bir anlamda kendisini mümkün olan en uygun şekilde gerçekleştirmenin peşindeydi; eğer kimyasal çorba kendisinden daha yüksek yaşam formları oluşturmaya çalışıyorsa, o zaman bu, tek hücrelerin ortaya çıkmasını daha olası hale getirir. Evrimsel güçlerin altında yatan böyle bir faktör ölçülemez ve bilimsel çalışmaya elverişli değildir, ancak karmaşık yaşamın ortaya çıkma şansını radikal bir şekilde artırır.

Hiçbir şey cansız değildir. Hiçbir şey akılsız değildir. Hayat ve zihin yükselen bir terazidir. En temel parçacıklar, yaşam ya da zihin olarak kabul edilebilecek çok az şeye sahiptir, ancak yine de bu nitelikler oradadır. Karşıt konumu, hem yaşamın hem de cansızlığın olduğunu iddia etmek, düalist bir konum varsaymaktır. Bu iki tamamen farklı "şey" - canlılar ve cansızlar - nasıl etkileşime girebilir? Biri diğerine nasıl yol açabilir? Cansızın belirli düzenlemeleri yaşamı nasıl üretebilir? Gerçek şu ki, cansızlık olarak tanımlanan şey, çok daha ilkel bir düzeyde de olsa, yaşamı içerir. İnsan beynindeki tek bir beyin hücresinin ne hayatı ne de akıllı var gibi görünmektedir ve yine de bu beyin hücresi canlı bir organizmada işleyen bir zihnin parçasıdır. Sadece iki olasılık vardır: ya hayat ve zihin mucizevi bir şekilde cansız ve zihinsizlikten ortaya çıkar ya da hayat ve zihin başından beri oradaydı ama anlamlı bir şekilde ifade edilmemişti.

Oluş Denizi, içinde yaşıyor görüldüğümüz fiziksel dünyanın kaynağıdır; "görünür" çünkü İdealizm filozoflarının fark ettiği gibi, fiziksel dünyanın varlığını kanıtlamanın doğrudan bir yolu yoktur. Dünya hakkındaki tüm fikirler sadece bu fikirlerdir. Rüya yaşanırken rüya dünyası sağlam ve gerçek gibi görünür, ancak rüya dünyası "gerçek" değildir. Bağımsız bir gerçeklik olarak değil, zihinde bir fikir olarak var olur. "Gerçek" dünya da benzer şekilde yanıltıcı mıdır? [Matrix filmi](#), "gerçek" dünyayı ayrıntılı bir bilgisayar simülasyonu olarak tasvir eder. [Nietzsche](#), "*Gerçekler yoktur, yalnızca yorumlar vardır*" dedi. Fiziksel evren bu kurala uyar. Bu bir gerçek değil, bir yorumdur.

Oluş Denizi, fiziksel boyutların uzama özelliğine sahiptir. Ama hiçbir uzantısı, hiçbir fiziksel boyutu olmayabilir. Bu durumda "Varlık" tezi ile "Hiçlik" in antitezi, boyutsuz bir realite olan mental (zihinsel) evrende sentezine ulaşacaktır. Zihinsel evren fikirleri içerebilir, ancak fiziksel nesnelere içeremez.

Yine de neredeyse hiç kimse "dışarıda" fiziksel bir dünya olmadığını ciddi olarak düşünmüyor. Varlığı teknik olarak kanıtlanamasa da, çok az kişi bunun sadece bir yanılsama olduğunu iddia edebilir. Matrix'te bile altta yatan bir gerçek, gerçek bir dünya, gerçeğe götüren bir "tavşan deliği" vardı.

Yani, hem *fiziksel* bir Oluş Denizi hem de *zihinsel* bir Oluş Denizi olması mümkündür. Descartes'ın düalist evreni yeniden ortaya çıktı. Zihin-madde düalizmi konusu, varsayımsal bir "Hiçlik" in boyutlarının olup olmadığıyla gerçekten aynıdır. Fiziksel bir evren, boyutları olan bir Hiç'ten doğabilir, ama boyutları olmayan bir Hiç'ten ortaya çıkamaz. Ama Zihinsel bir evren, sıfır boyutlu Hiçlikten doğabilir.

Leibniz, bir şeyin başka türlü değil de böyle olması için yeterli bir neden olması gerektiğini belirten *Yeterli Sebep İlkesi*'ni ortaya attı. Fiziksel evrenin zihinsel evrene göre ayrıcalıklı olması veya bunun tersi için yeterli bir neden yoktur. Boyutları olan Hiç'liğin, boyutları olmayan Hiç'liğe göre ayrıcalıklı olması için yeterli bir neden yoktur ve bunun tersi de geçerlidir. Diyalektik mantık bu açmazın çözümünü sağlar: tez ve antitez, daha yüksek bir hakikatte, yani sentezde birleştirilir.

Akıl ve maddenin sözde ayrı, bağımsız, bağdaşmaz iki tözün sentezi, iki farklı açıdan bakıldığında aynı töz olmalarıdır. Sıfır boyutlu hiçlik ve sıfır olmayan boyutlu hiçlik, iki farklı açıdan bakıldığında aynı hiçliktir. Evrenin her derin sırrı, maddi ve zihinsel dünyaların ayrı olmadığı ve boyutsuzun (sıfır boyut) boyutluyla bir arada var olabileceği gerçeğinden kaynaklanır. Metafiziğin tüm güçlükleri, akıl ve madde arasındaki yanlış bir ikilemden kaynaklanır.

Kuantum Teorisinin Tamamlayıcılık İlkesi (<http://universe-review.ca/F12-molecule.htm>) şöyle der: *"Belirsizlik ilkesine göre, bir parçacığın konumu ve momentumu gibi eşlenik değişken çifti iyi tanımlanmamıştır, ancak yalnızca karşıt potansiyeller olarak var olurlar. Bu potansiyeller birbirini tamamlar, çünkü her biri parçacığın kendini gösterdiği fiziksel süreçlerin eksiksiz bir tanımı için gereklidir. Buna "tamamlayıcılık ilkesi" denir. Daha genel ifade şu şekildedir: Kuantum düzeyinde, herhangi bir sistemin en genel fiziksel özellikleri, her biri yalnızca diğerinin tanımlama derecesinde karşılık gelen bir kayıp pahasına daha iyi tanımlanabilen, tamamlayıcı değişken çiftleri cinsinden ifade edilmelidir. Özellikle, parçacık ve dalga bu tamamlayıcı çiftlerden biri olarak düşünülebilir - hiçbir deney ikisini aynı anda ortaya çıkaramaz."*

Akıl ve madde de birbirini tamamlayan bir çifttir. Hiçbir deney ikisini aynı anda ortaya çıkaramaz. Zihin, evrenin içsel, içselleştirilmiş yönüdür, madde ise dışsal, dışsallaştırılmış yönüdür. Bir insan kafatası açılırsa, etli bir beyin (organik madde) ortaya çıkar, ama bu zihin değildir. Yine de akıl oradadır. Bunu kimse inkar edemez. Bir insan, cerrah onun beynini ameliyat ederken bile o cerrahla konuşabilir (yani aklındakileri ifade edebilir). Aslında, fiziksel beynin fiziksel görünümü, nihayetinde, zihindeki bir fikirden başka bir şey değildir.

Aydınlanma, fiziksel dünyada - boyutların dünyasında - görünen her şeyin zihinsel dünyada, yani boyutsuz dünyada tamamlayıcı bir görünüme sahip olduğunu, yani her fiziksel olayın aynı zamanda zihinsel bir olay olarak kaydedildiğini öğretir. Tüm fiziksel nesnelere ayrıca zihinsel varlıklardır. Fiziksel dünya nesnelleştirilmiş zihin iken zihinsel dünya öznel maddedir. Zihin, maddenin iç deneyimi, madde ise zihnin dış deneyimidir. Fiziksel dünya, bilimsel bir şekilde deneyimlenen nesnel, dış gerçekliktir, zihinsel dünya ise bilinç spektrumunda deneyimlenen öznel, içsel gerçekliktir.

İnsan bilinci boyutsuz alana aittir, ancak fiziksel dünyaya bağlıdır. Bilimin tanıdık boyutsal gerçekliğinde olmadığı için onu doğrudan araştırmak imkansızdır. Bilim, fiziksel dünya hakkında çok miktarda bilgi sağlamıştır, ancak fiziksel olmayan (metafizik ?) dünya hakkında önemli bir şey söyleyemez. Bu, metafiziğin alanıdır. Tarihsel olarak, bilim ve metafizik hep çatıştı, çünkü metafizik bilimsel alana saptı ve bunun tersi de geçerli. Aydınlanma, bilim ve metafiziği birleştirir ve her birinin kendi alanındaki önceliğini kabul eder. Bilim ve metafiziğin doğru uygulanabilirliği anlaşılırsa, bilim asla metafizikle çelişmemelidir, ve tersi de geçerlidir.

Metafiziksel Gerçeklik

[Immanuel Kant](#), tüm zamanların en büyük filozoflarından biri olarak tanınmaktadır, ancak bilim ve metafizik arasında kafa karışıklığına neden olmak için muhtemelen herkesten daha fazlasını yapmıştır. Kant, evrene iki tanım uyguladı: **numenal** ve **fenomenal**. Numenal, evrenin kendi içinde olduğu haliyle, fenomenal ise evrenin gözlemcilerle nasıl görüldüğüyle ilgilidir. Kant, şeylerin gerçekte nasıl oldukları ile nasıl görüldükleri arasındaki olası bir uçurumun altını çiziyordu. Görünen evrenin ötesine geçmek imkansızsa, o zaman dünyanın kendisi olduğu haliyle asla bilinemez.

Her insan başkalarına bir "maske" – bir kişilik – sunar, ancak bu maskenin altında başkalarını şok edebilecek özellikler, duygular ve inançlar bulunur. Ne kadar yakın yada samimi görünürlerse görünsünler, hiç kimse bir başkasını tam olarak tanıdığını iddia edemez, çünkü maske -görünüm- her zaman engel teşkil eder.

Kant'ın devrimci fikri, evrenin bir maske takmaması, bunun yerine gözlemcilerin evrene bir maske takmasıydı. **Gerçeklik insan zihnini şekillendirmez, aksine insan zihni gerçekliği şekillendirir** yani "gerçeklik" insan zihninin bir kurgusudur ve zihin tarafından üretilen gerçeklik ile gerçekliğin kendisi arasında herhangi bir benzerlik olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktur. Fenomenler dünyası - bize görüldükleri şekliyle - zihnimiz onları buna zorladığı için öyle görünür. Özellikle Kant, zihnimizin zaman ve mekanı, sebep ve sonucu yarattığını ve her şeye bu kategorilerin prizmasından bakıldığını söyledi. Eğer aklımız olmasaydı, zaman ve mekan, sebep ve sonuç olmazdı. Şeyler gerçekte oldukları gibi olacaktır: "kendinde şeyler" yani numen. Kant'a göre numen bilgisi imkansızdır. Her insan, bir insan zihnine sahip olması nedeniyle, varoluşun altında yatan asıl gerçeği görmekten kalıcı olarak dışlanmıştı.

Kant'a göre tek bir gerçeklik olduğunu, ancak zihnin eylemlerinin gerçekliğin zihne özgü bir yorumunu yarattığını vurgulamak önemlidir. Böcekler, memeliler, dinazorlar, uzaylılar gibi her farklı zihin türü, alta yatan aynı gerçekliğin farklı bir yorumunu üretecektir. **Değişen gerçeklik değil, belirli zihinler tarafından algılanma şeklidir.** Evren, gözlemci sayısı kadar farklı şekillerde maskelenmiştir. Zihin fenomenler yaratır ve numen hakkında hiçbir şey bilemez.

Bu görüşe göre bilim, gerçekten bir yanılsama olan bir şeyin sistematik olarak incelenmesidir. Olgusal dünyanın mümkün olan azami bilgisi, şeylerin kendi içlerinde nasıl olduklarına dair hiçbir hakikat vermez. [Matrix](#) filmindeki bilim adamları dünyaları hakkında akla gelebilecek her türlü bilimsel "gerçeği" keşfetmiş olsalardı, içine hapsedikleri ayrıntılı bilgisayar simülasyonunun kuralları dışında hiçbir şey öğrenemezlerdi. O simülasyonla gerçekliğe dair tek bir gerçek bile keşfedemezlerdi. Kantçı görüşte bilim, şeylerin nasıl olduğuna dair kendi zihinsel simülasyonumuzu anlamlandırmamıza yardım etmekten başka bir şey yapmaz, ancak bu simülasyonun gerçeklikle ilişkisi sonsuza kadar bilinemez kalır.

Öte yandan Aydınlanma, kendisini iki şekilde gösteren tek bir gerçeklik olduğunu öğretir: fiziksel ve zihinsel. Kant'ın evreninde "numen" bilinemez ve "fenomenler" yanıltıcıdır, ancak Aydınlanma evreninde varoluşun zihinsel bileşeni ve onun aracılığıyla evrenin fiziksel bileşeni tamamen bilinebilir. Kâinatı her iki yönüyle de tam olarak anlamak Tanrı'nın ilmindedir.

Zihinsel ve fiziksel yönler, doğal olarak birbirleriyle etkileşime girer ve birbirleriyle bağlantı kurar; bunu hep yaparlar ve asla yapmıyor olamazlar. Tek bir gerçekliğin parçası oldukları için birbirlerinden asla bağımsız değildir. Ama eğer fiziksel aktifse, zihinsel pasiftir ve eğer zihinsel aktifse, fiziksel pasiftir. Herhangi bir anda, ya fiziksel ya da zihinsel kontrol altındadır. Kontrol anında birinden diğerine geçebilir.

Evrenin fiziksel yönü, zihinsel yönün kendisini olabildiğince tam olarak ifade etmesi için bir platform sağlar. Evrenin fiziksel yönünün kontrolü altına alan Evrim, zihinsel yönün ön plana çıktığı daha karmaşık formlar yaratmanın yollarını bulmaya çalışan daha basit formlarla ilgilidir. Mental (zihinsel) evrenin nihai tezahürü yüce bilinçtir: yani Tanrı ! Evren, görünüşte kör, mekanik, bilinçsiz bir fiziksel doğadan tamamen maksatlı, zeki, öz-farkındalığa doğru olağanüstü bir yolculuğa çıkıyor. Oluş Yasası, gerçekliğin fiziksel yönünün yavaş yavaş zihinsel olana teslim olmasını emreder (Zihin fiziksele değil, fiziksel zihne teslim olmalıdır). Fiziksel alem yolculuğun başlangıcı, zihinsel alem ise sonudur.

Kant, insan zihninin zamanı ve mekanı, sebep ve sonucu yarattığına inanırken, Aydınlanma bunun tersini öğretir. Zaman ve mekan, sebep ve sonuç, zihinsel dünyanın değil, fiziksel dünyanın özellikleridir. Fiziksel dünya bu nitelikleri zihne verir, tersi değil. Zihnin fiziksel yönü olan beyin uykuya daldığında, zihin devre dışı kalmaz. Rüyalarda çalışmaya devam eder. Rüyalar, saf zihinsel alandan bir şeyler açığa vurur. Nedensellik bozulur, zaman ve mekan bozulur. Gerçeklik, tuhaf bir hiper-gerçekliğe dönüşür.

Kant haklı olsaydı ve zihin, zaman ve mekânın, sebep ve sonucun doğuştan, aktif yaratıcısı olsaydı, rüyaların gerçeklikten farklı olması için hiçbir sebep olmazdı. Yine de tamamen farklılar. Uykuda, fiziksel dünyadan gelen duyuşsal girdiler zihinsel dünyada çarpıtılır, böylece zihinsel dünya kendi çalışma biçimine geri döner. Benzer şekilde, bir beyin ilaçlardan, özellikle halüsinojenlerden etkilendiğinde ve normal işleyişi bozulduğunda, zihin tüm mekân ve zaman, sebep ve sonuç duygusunu kaybeder. Halüsinojenlerin etkisi altında duyular genellikle karışır. İnsanlar renkleri koklayabilir, sesleri tadabilir, görüntüleri duyabilir ... vb (bkz. [sinestezi](#)). Zihnin doğru çalışması için düzgün işleyen bir beyin gerekir. Zihinsel alem fiziksel alem tarafından şekillendirilir; ondan sonra zihinsel fizikseli şekillendirir....

Gerçek bir numenal/fenomen ayrımı yoktur. Zihinsel, hem fiziksel olanı hem de kendisini anlamak için fiziksel olanı kullanmaya çalışıyor. Tanrı'nın üstün zihni, fiziksel ve zihinsel alemler hakkında tam bir anlayışa sahip olabilir. Sınırlı insan zihni bile Kant'ın mümkün olduğuna inandığından çok daha derin bir anlayış kazanabilir.

[Jung](#), "Ruh ve madde tek ve aynı dünyada bulunur ve dahası birbirleriyle sürekli temas halindedir. Ruh ve madde, bir ve aynı şeyin iki farklı yönüdür." demişti. Aydınlanmanın öğrettiği de tam olarak budur.

Ama fiziksel olan her şeyin bir psişesi (ruhu) varsa, o psişenin doğası nedir? Bir atomun tıpkı bir insan gibi bir psişeye sahip olduğunu iddia etmek saçmadır. Bireysel atomlar bilinçli değildir. Hissetmezler, zeka sergilemezler, gelecek planları yapmazlar. Onların zihinsel doğasını anlamak için "irade" olarak bilinen bir kavrama yönelmek gerekir.

Büyük İlluminatici Hegel'le olan kişisel rekabeti nedeniyle İlluminati'den nefret eden [Schopenhauer](#), bağımsız olarak, ve ironik bir şekilde, Aydınlanma ile pek çok benzerliği olan bir felsefe üretti. Schopenhauer şöyle demiştir:

"İrade eylemi ve cismin eylemi, nedensellik bağıyla birbirine bağlı, nesnel olarak bilinen iki farklı durum değildir; bunlar neden-sonuç ilişkisi içinde bulunmazlar, aksine bir ve aynı şeydir. tamamen farklı iki şekilde verilir, önce oldukça doğrudan ve sonra anlayış için algıda."

Başka bir deyişle, bir irade eylemi, fiziksel bir eylemin gerçekleşmesine neden olmaz. Daha ziyade, sadece farklı bir perspektiften bakıldığında, irade eylemi fiziksel eylemle aynı şeydir.

Schopenhauer'ın "iradesi" var olma isteği, yaşama isteği, hayatta kalma isteğidir. Bu, var olmaktan başka hiçbir amacı olmayan, amansızca ve sonsuza dek ileriye doğru atılan kör, mantıksız bir çabadır. Bir anlamda kozmik bir özlem, bastırılmaz bir istek olarak kendini gösterir. Ünlü bir karamsar olan Schopenhauer, onu kötü olarak nitelendirdi. Var olmaya devam etme çaresizliği içinde savaşan, mücadele eden ve sefaletle yol açan ebedi, anlamsız varoluşa götürdüğünü söyledi. Hiçbir anlam içermiyor. Mutluluk, eğer ortaya çıkarsa, asla geçici olmaktan başka bir şey değildir ve yeni mücadelelere ve hayal kırıklıklarına hızla yenik düşecektir.

Schopenhauer bilimi, bize gerçekliğin yalnızca bir yönü hakkında bilgi verdiği temelinde eleştirdi. Gerçekliğin "dış" yönü hakkında pek çok şey buluyoruz, ancak onun içsel karakteri hakkında hiçbir şey keşfedemiyoruz, bu yüzden bilim çok soğuk, klinik ve kısır görünüyor. Varoluşun derin sorularının hiçbirine cevap vermiyor gibi görünüyor çünkü o her zaman dışarıda duruyor. Aydınlanma, dış ile içi uzlaştırmak, iç âlemin ilmini ortaya çıkarmaktır. Bu, geleneksel olandan çok farklı bir bilimdir ve yine de tamamen farklı bir bakış açısıyla bakıldığında gerçekten tamamen aynı şeydir.

Atomlar, maksatlı sayılabilecek herhangi bir davranış sergileyemeyecek kadar basittir. Zihinsel bir yönleri olmasına rağmen şuurlu değildirler. Böylesine temel bir düzeyde "irade" kendini anlamlı bir şekilde ifade edemez. Gerçeklikten çok potansiyeldir. Fiziksel yönü zihinsel yönüne hakimdir. Aklın değil, bilimin kanunlarına uyulur. Evrimin belli bir noktasında, fiziksel olanın egemenliğinden zihinsel olana, bilimden dine/felsefeye, nesneden öznele, dıştan içe, mekanik yasalardan ahlaki yasalara geçiş vardır.

Bilim, öznel olmaktan çok nesnel olduğu için zihinsel alanda çalışmaktan daha kolaydır. Basit nesnelere yalan söyleyemez, hayal kuramaz, aldatamaz, kendini kandıramaz, hayal kuramaz, seçim yapamaz, mantıksız davranamaz: Halbuki gelişmiş beyinler bunların hepsini yapabilir. Zihinsel arena, fiziksel olanın olmadığı kadar güvenilmezdir, yine de hayatın anlamını oluşturan her şey zihinsel arenadadır, fizikselde değil.

Gençliğinde Schopenhauer'ın felsefesinin hayranı olan Nietzsche, yaşama iradesinin gerçekten güç iradesi olduğunu savundu. İnsanlar da dahil olmak üzere hayvanların daha fazla "güç" elde etmek için genellikle "hayatlarını" riske attığına dikkat çekti.

Halbuki tek amaçları *hayatta kalmak* olsaydı bunu yapmazlardı. Ölümü göze alarak güç kazanma mücadelesi, güçsüz uzun bir yaşamdan daha çekici olabilir. **Nietzsche'ye göre korku, gücün yokluğu hissidir.** Güç için mücadele etmekte başarısız olan hayvanlar veya insanlar, güç iradesinden yoksundur ve bu nedenle korku dolu yaşamlar sürerler. Düalizme karşı olan Nietzsche, "İrade" elbette yalnızca "irade" üzerinde çalışabilir - "madde" üzerinde değil (örneğin "sınırlar" üzerinde değil-) demiştir: "Etkilerin" kabul edildiği her yerde iradenin irade üzerinde çalıştığı ve içlerinde aktif bir kuvvet olduğu sürece tüm mekanik oluşumların iradenin gücü, iradenin etkileri olduğu hipotezini göze almak gerekir.

Nietzsche, bir şeyin ancak uyumlu bir şey olması durumunda diğer şey üzerinde etkiye bulunabileceği konusunda haklıdır. "İrade", "madde"den kökten farklıysa, ikisi etkileşemez. Aydınlanma, aklın ve maddenin aynı tözün iki yüzü olduğunu ortaya koyarak, iradenin maddeyi doğrudan etkilemesine izin verir ve bunun tersi de geçerlidir. Akıl ve madde ayrı ama ayrılmazdır. Ne bir başka töze ne de başka bir şeye indirgenemez. Bunlar, tek bir gerçekliğin ikili yönleridir, ancak bu gerçeklik kendisini her zaman öyle ya da böyle sunacaktır, asla ikisi olarak değil. Bu, teknik olarak **çift yönlü monizm** olarak bilinir. Normalde iki başı zıt yönlerde bakacak şekilde tasvir edilen Roma tanrısı [Janus](#)'a benzer. Yüzlerinden birine veya diğerine bakabilirsin ama ikisine birden aynı anda asla bakamazsın. (*Janus, İlluminati'nin önde gelen bir sembolüdür.*) Nietzsche, her şeyin güç iradesine indirgenebileceğine inanıyordu, ancak bu basit bir monizm değil. Aksine, **diyalektik monizm**'dir. [Walter Kaufmann](#), "[Nietzsche'nin] temel gücü, güç istemi, yalnızca Schopenhauer'ın irrasyonel iradesine benzeyen **Dionysosçu** tutkulu çaba değil, aynı zamanda **Apolloncu** ve kendine biçim verme konusunda içsel bir kapasiteye sahiptir." demişti.

Başka bir deyişle, güç istenci kaotik, dürtüsel, mantıksız, tutkulu, yıkıcı bir gücün ve onun antitezinin bir sentezidir: (*Nietzsche Yıkıcı gücü Yunan şarap ve sarhoşluk tanrısı [Dionysos](#)'un onuruna **Dionysosçu** olarak adlandırdı (Güç zehirlenmesi yada sarhoşluğu gibi), anti tezi olan düzenli, organize, akılcı, soğukkanlı ve hesaplayıcı yaratıcı güç ise Yunan ışık ve güneş, hakikat, kehanet ve sanat tanrısı [Apollon](#)'un onuruna **Apolloncu** olarak etiketlenir - ve İlluminati'nin Apollon ile ilişkili birçok sembolü vardır).*)

Nietzsche'nin kaostan düzen ve biçim yaratmaya çalışan bir güç kavramı, Schopenhauer'ın daha basit olan güç tanımına göre bir gelişmedir. Freud'un insan psişesinin **İd, Ego ve Süperego** üçlü bölümünün tohumu Nietzsche'nin çalışmasında bir an için görülebilir (*İd, Dionysos kuvvetine, Süperego Apolloncu kuvvete ve Ego bu ikisinin sentezine benzer.*)

Nietzsche'nin düzensizlikten düzen yaratmaya yönelik içsel eğilimiyle diyalektik güç istenci, Schopenhauer'ın kör, kaotik çabasından çok gözlemlenen gerçekliğe uygundur.

Hegel, evrenin temel maddesinden, hem zihin hem de ruh kavramlarını ifade eden karmaşık bir Almanca kelime olan "Geist" olarak söz etti. Geist, Hegel'in "Mutlak" Tanrı dediği şeye doğru diyalektik olarak geliyordu. Mutlak, fiziksel dünyanın zihinsel tarafından tam kontrolünü temsil eder. Mutlak Bilgi ve Mutlak Özgürlük halidir. Mutlak kendini mükemmel bir şekilde anlar. Hegel genellikle fiziksel olanın varlığını reddeden bir idealist olarak yorumlanır, ancak aslında tüm Aydınlatıcılar gibi o da fiziksel ve zihinsel olanı tek bir maddenin iki yönü olarak kabul eder. Bununla birlikte, zihinsel olanı kesinlikle tek zihin-madde gerçekliğinin baskın yönü olarak görüyordu - diyalektik süreç, zihni mümkün olan en yüksek ifadesine getirmekle ilgilidir - ve bu ölçüde bir idealist olarak kabul edilebilir. Bu nedenle "Geist", zihinsel yönü vurgulamak için özenle seçilmiştir.

Fakat Evrenin temel maddesinin doğasını mükemmel bir şekilde yakalayan hiçbir kelime bundan daha iyi olamaz: **Arche**, ilk prensip. Antik Yunan filozofu [Anaksimandros](#), genellikle "her şeye yol açan ve her şeyin kendisine geri döndüğü tanımsız bir madde, bir tür ilkel kaos" olarak tercüme edilen "apeiron" kelimesini kullandı.

Aydınlanmacılar ise, evrenin tek temel maddesini tanımlamak için genellikle "Oluş" kelimesini kullanırlar. "Oluş" teknik olarak bir isimden ziyade bir sıfattır, ancak Aydınlanmacılar bu kelimeyi diğerlerine tercih ederler çünkü bu kelime Aydınlanma ile Hıristiyanlık, İslam ve Yahudilik gibi sahte Varlık dinleri arasındaki farkı netleştirir. "Oluş", evrenin değişen, dinamik doğasını, evreni ileriye ve yukarı doğru iten evrimsel, diyalektik yönü vurgular. "Varlık" ise donuktur, durağandır, tutucudur, sabit ve değişime dirençlidir.

Matematikçi [Roger Penrose](#), üç tür gerçeklik olduğunu öne sürdü: fiziksel, zihinsel ve matematiksel; hepsi bilinmeyen ve son derece gizemli bir şekilde birbirleriyle bağlantılıdır. Aslında kendisini iki şekilde sunan tek bir gerçeklik vardır: zihin ve madde. Bir hakikat olan Matematik, zihnin yarattığı bir dilden daha fazlasıdır. Nietzsche'nin Dionysosçu kaosu şekillendirmeye çalışan Apolloncu düzenleme ilkesinin derin bir ifadesi olduğu söylenebilir. Akıl ve madde, eğer anlamsız bir kaosun varlığından kaçınmak istiyorlarsa, güçlü bir düzen ve organizasyon özüne sahip olmalıdırlar. Modern kuantum teorisinin önerdiği gibi, doğaları gereği istatistiksel olsalar bile, doğa kanunlarına uymak zorundadırlar.

Hem zihin hem de madde, içlerinde yerleşik bir matematiğe sahiptir. Matematik örüntü bilimi olarak tanımlanabilir. Matematikçiler, fiziksel dünyada ve soyut dünyalarda, sayılarda ve uzayda kalıplar ve örüntüler ararlar. Zihin kalıpları ve örüntüleri aramaktan kendini alamaz. İnsan gökyüzündeki bulutlara yada yıldızlara bakar ve anlamlı şekiller görmeye başlar. İnsanlar tost dilimleri üzerinde İsa'nın yüzünü gördüklerini bildirdiler, yada karışık kahve tavelerinde fantastik kehanetler keşfederler. Zihin her zaman duyusal verileri şekillendirmeye ve modellemeye çalışır. Bütün bunlar doğası gereği matematikseldir.

Beyzbol oyuncularını, basketbol oyuncularını, Amerikan futbolu oyuncularını, futbolcular ve diğerk sporcuların çoğu, sezgisel matematiğin olağanüstü başarılarını sergilerler. Koşarken bir topu yakalama becerisini düşünün: yakalayıcı bilinçaltında topun hızını, yörüngesini, rüzgar hızını, kendi hızını, ayaklarının altındaki koşulları, durdurma noktasını, ellerinin yönünü...vb ..hesaplar. İlgili kişi akademik bir konu olarak matematik hakkında hiçbir şey bilmeyebilir, hatta matematikte yeteneksiz bile olabilir, ancak hareket halindeyken bu karmaşık matematik problemini tek bir bilinçli hesaplama yapmadan, bilinçaltından çözebilir. [Otistik savanlar](#), profesörlerin bir hesap makinesiyle çözebildiğinden daha hızlı bir şekilde kafalarında muazzam hesaplamalar yapabilirler. Bu örnekler, psişe matematiğinin ne kadar derinde gömülü olduğunu kanıtlıyor.

Antik Yunan filozofu [Pisagor](#) - başka bir büyük Aydınlatıcı (ve Aydınlanma'nın ruhların göçüne ilişkin temel doktrini ile özdeşleşen ilk kişi), sayıların arkhe olduğunu iddia etti. Ayrıca **Harmoni** adlı matematiksel bir Yasanın evreni kontrol ettiğini iddia etti.

Pisagor, Kürelerin Müziği (Musica universalis - evrensel müzik olarak da bilinir) mistik fikriyle ilişkilendirilir: tüm evrene nüfuz eden, ancak yalnızca Tanrı tarafından duyulabilen en güzel ve mükemmel müzik. Müzik sesli matematiktir. Evrendeki Apolloncu düzeninin sesidir. İçimizde gömülü matematiksel sezgilerle rezonansa girdiği için üzerimizde çok güçlü bir etkisi vardır. Armonileri duyduğumuzda, orkestre edilmiş sayıları dinliyoruz; evrensel düzeni müzik notaları biçiminde doğrudan deneyimliyoruz. Uyumsuz müzik, sarsıcı notalar, Dionysos uyumsuzluğunun alanıdır. Schopenhauer, müziğin "iradenin kendisinin bir kopyası" olduğunu söyledi ve bunda haksız değildi.

Aydınlanma, matematiği en üst düzeyde tutan ve ona yüksek bir merteye atfeden bir dindir, ancak Roger Penrose'un inandığı gibi ayrı bir gerçeklik değildir. Aklın ve maddenin dokusunun bir parçasıdır. Temel sıralama ilkesinin dilidir.

Apolloncu düzen ve uyum ilkesine, Dionysosçu kaos, uyumsuzluk ve entropi ilkesi karşı çıkar. "Oluş" iki karşıt ilkeyi gerektirir. Diyalektiği besleyen, hiç bitmeyen doğum, ölüm ve yeniden doğuş döngüsünü yaratan ikisi arasındaki gerilimdir. "Oluş", yok etmeyi ve yaratmayı gerektirir. "Varlık" ise durağan ve cansızdır. Basitçe, ebedi Varlık diye bir şey yoktur. Varlıkla ilgili tüm öğretiler yanlıştır. Oluş, tek gerçek gerçekliktir.

Doğaya hükmetmek için önce ona itaat etmeyi öğrenmek gerektiği söylenir. Başlangıçta, zihin fiziksel olana itaat eder (madde akla üstündür), ancak daha sonra ona hükmeder (akıl maddeye üstün gelir).

Bilincin beş seviyesi vardır: bilinçsiz, bilinç öncesi, bilinçli (duyarlı), öz bilinçli ve hiper-bilinçli. Kayalar bilinçsizdir, bitkiler bilinç öncesidir, hayvanlar bilinçlidir, insanlar öz bilinçlidir ve ilahi olan hiper-bilinçlidir. İnsan evriminin bir sonraki aşaması, öz-bilinç ile hiper-bilinç arasındaki boşluğu doldurmaktır.

[Epifenomenalizm](#) teorisi, zihni beyin aktivitesinin bir yan ürünü olarak tasvir eder. Bu görüşe göre zihnin fiziksel olaylar üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Olayları sadece sonradan yorumlar ve bunlara kendisinin sebep olduğu yanılgısına düşer. Bu görüldüğü kadar saçma değil. [Benjamin Libet](#)'nin ünlü bir deneyinde, belirli gönüllü eylemleri gerçekleştirme kararının, onları gerçekleştirmeye yönelik herhangi bir bilinçli niyetten önce verildiğini göstermişti.

Aydınlanma, zihnin aktif ve pasif olabileceğini öğretir (etken yada edilgen). Zihin dünyayı yalnızca aktif olduğunda etkiler. Aksi takdirde, fiziksel olaylar mekanik olarak gerçekleşir ve zihin bu olayları daha sonra anlamlandırır, ancak bunlarla ilgili olarak pasiftir.

Bu düşünce deneyini düşünün. Kolunuzu kaldırmak üzere olduğunuzu hayal edin ama gerçekten kaldırmayın. Şimdi devam edin ve kolunuzu kaldırın. Kolunuzu kaldırmayı düşünmek ile gerçekten yapmak arasında herhangi bir fark belirleyebilir misiniz? Yine de sadece onun hakkında düşünmenin fiziksel dünyada hiçbir etkisi yoktur. Pasif düşünmedir. Zihinsel faaliyetimizin çoğu bu türdendir. Kolunuzu fiziksel olarak kaldırmak için onu aktif olarak istemelisiniz. Zihniniz meşgul olmalı. Bilinçsiz ve bilinç öncesi zihinler her zaman pasiftir; bilinçli ve öz-bilinçli zihinler bazen pasif, bazen aktiftir. Hiper-bilinçli zihin her zaman aktiftir.

Zihin pasif olduğunda, olayları meydana geldikten sonra rasyonelleştirerek, epifenomenal bir durumda var olur. Örneğin gözünüzde yaş belirir ve kendinize üzgün olduğunuzu açıklarsınız. Ancak bu, **post-rasyonalizasyon** aşamasındadır. Gözyaşı dökmek için bilinçli bir kararınız yoktu. Üzülmemiş bile olabilirsiniz ama gözyaşlarınızı açıklamak için üzülmediğinize kendinizi inandıracaksınız.

İşte o nedenle, Gülümser iseniz kendinizi daha iyi hissedeceğiniz iddia edilir. Neden? Çünkü zihniniz otomatik olarak mutlu olmanız için iyi, olumlu nedenler düşünmeye çalışacak ve tam da bu süreçte mutlu olacaksınız. Bu nedenle, bilinçsiz nedenlerle gülümserseniz, doğru olsun ya da olmasın, mutluluğunuzu açıklamak için hızlı bir şekilde bilinçli nedenler uyduracaksınız. Uzun lafın kısası, mutlu olduğunuzda gülümsemek yerine, mutlu olmak için gülümserseniz, böylelikle bir nevi zihninizle fiziksele hükmetmeye çalışırsınız !

Sonuç - Aydınlanma, evrenin temel maddesinin, arke'nin, Varlık ve Hiç'in sentezi olan "Oluş" olduğunu öğretir. Herakleitos'un arkhesi sürekli değişen "ateşidir". Bilimsel olarak bunu en ham haliyle enerji olarak tanımlayabiliriz. Oluşun iki yönü vardır: fiziksel ve zihinsel. Oluşun ilk aşamalarında, fiziksel olan baskındır. Bu aşamada, zihinsel bilinçsizdir, ancak büyümeyi, etkileşimi ve değişimi teşvik etmek için biçim ve düzen yaratma konusunda doğuştan gelen bir Apolloncu eğilime sahiptir.

Oluş ortaya çıktıkça ve geliştikçe, fiziksel giderek daha fazla organize olur ve zihinsel arenada bilinç ortaya çıkana kadar zihinsel her zamankinden daha büyük bir ifade verir. *(Bilinç, duyular aracılığıyla fiziksel dünyaya doğrudan bir pencere açılmış zihindir. Bilinç, duyular olmadan var olamaz. Duyular, fiziksel ve zihinsel arasındaki bağlantı kanallarıdır.)*

Bilinç sırayla özbilince evrilir: bir varlığın kendi varoluşu üzerine düşünebileceği daha yüksek bir bilinç biçimi. Oluş, yükselen bir bilinç ve hakikat, bilgi ve özgürlük ölçeğine ulaşmak için diyalektik bir süreci takip eder. Oluş ilerledikçe, zihinsel yön tamamen baskın hale gelir ve fiziksel yönü istediği zaman kontrol edebilir hale gelir.

Oluşun doruk noktası **Mutlak**'tır; Tanrı ! Oluş asla bitmeyen bir süreçtir, ancak mümkün olan tüm büyük değişikliklerin gerçekleştiği **Tarihin Sonu**'na ulaşır. Olaylar, Tarihin Sonu'ndan sonra da devam eder, ancak barış, özgürlük ve kendini anlama bağlamında silsileler stabil bir rotaya oturur. Tarihin Sonu, gerçek Cennetin çağıdır.

Oluş Tanrısı, Gerçek Tanrı'dır. O, evrenin başlangıcından beri var olan mükemmel potansiyeldir. Evrenin, Oluşun amacı, maksimum potansiyelini açığa çıkarmaktır. Bu maksimum Tanrı'dır. Tanrı, Oluşun mükemmeliğidir. Tanrı nihai Oluş'tur. Hiçbir şey Tanrı'dan daha büyük/yüksek olamaz.

İşte en yüksek bilgelik ! Tanrı'nın kendisi geliyor. O saf Varlık değil, saf Oluştur. Bu, evrenin herhangi bir nihai durumda olmadığı anlamına gelir. Gerçekten de hiçbir zaman nihai bir duruma gelemeyiz. Kıyamet günü yok, Kader günü yok. Müjde - iyi haber şu ki, kader de yok. Esasen özgürüz ve geleceğimiz kilitli veya mühürlü değil. Kendi içimizde sahip olduğumuz potansiyel ile, erdemlerimizin hak ettiği en fazla şey olabilir ve Geleceğimiz en iyi şekilde inşa edebiliriz.

Sadece en zor zorlukların üstesinden gelerek en iyi benliğimize haline gelebiliriz, dolayısıyla Şeytan (Anti-Tanrı), büyük Düşman, büyük Test Edici, nihai Ayartıcıdır. Tanrı ile aramızda duran Şeytan'dır, ama ironik şekilde ona ulaşmamızı sağlayan da odur. Eski Dünya Düzeni, Şeytan'a yenik düşen ve onun sunduğu her ayartmayı kabul edenlerdir. Şeytan aslında bir "filtredir", layık olanı layık olmayandan ayırır !

Şeytan, Hıristiyanlık, İslam ve Musevilik gibi gerçekmiş gibi görünen, insanlığa sözde güzel ve asil mesajlar veren, aslında maskeli, baştan sona yalan ve zehir olan sahte dinler yaratır. İnsanlığı bozan bu dinler, müminlerin ruhlarını cehenneme çevirmek, yalancı ve çarpıtılmış irfanla ahiretlerini yakmak için tasarlanmıştır. Bu dinlere inananlar iki ayaklı yaşayan cehenneme dönüşür, sadece kendilerinin değil, etraflarının da ahiretlerini yakmaya çalışarak, bulaşıcı hastalık gibidirler. [Sartre](#) "Cehennem başkalarıdır" derken, gerçekten nokta atışı bir tespit yapmıştır.

Sadece "Gnosis/İdrak" bilgisi bizi kurtarabilir. Aydınlatma hepimiz için, Şeytani karanlıktan ve aldanmadan geçen yolu aydınlatır.

Kendimize nasıl tanrı olabileceğimizi göstereceğiz. Büyük çoğunluk başarısız olacaktır, ancak seçilmiş birkaç kişiye, en liyakat sahibi olanlara, en sıkı çalışanlara ve birçok reenkarnasyon boyunca Aydınlanma yolunu izleyenlere nihai ödül verilecektir. Unutmayın bu yolda önemli olan nicelik değil niteliktir. Bir şeyi değerli yapan sayıca çok yada kolay ulaşılabilir olmasından çok, nadir ve zor ulaşılabilir olmasıdır !

Kişisel ilahiyat budur.

Cennet Yeniden Kazanıldı - Son bir gerçek var. Nihai oluş Tanrı'dır. Ancak Tanrılar topluluğunun ötesinde bir aşama vardır; Hiper Oluş ! Ve o ilahi topluluğun bir parçası olabiliriz.

En Tuhaf Gerçek

Çoğu insan "[Bell'in teoremi](#)"ni hiç duymamıştır, ancak bundan daha dramatik ve geniş kapsamlı bir varsayım yoktur. Fizikçi [Henry Stapp](#), onu bilimdeki en derin teorem olarak tanımladı ve şöyle dedi: "*Bell'in teoremiyle ilgili önemli olan şey, kuantum fenomeninin ortaya koyduğu ikilemi açıkça makroskobik fenomenler alemine koymasındır ... [o] dünya hakkındaki sıradan fikirlerimizin, makroskopik düzeyde bile, bir şekilde son derece yetersiz olduğunu gösteriyor.*"

EPR Paradoksu

[Bell'in teoremi, Einstein, Podolsky ve Rosen](#) (EPR) tarafından kuantum mekaniği "gerçekliği"nin hakim yorumuna meydan okumak için öne sürülen ünlü bir paradoks tarafından harekete geçirildi. EPR paradoksu, ilişkili parçacık çiftlerini içeren [kuantum dolaşıklığı](#) olarak bilinen bir fenomenle ilgilidir. Bir çiftteki ilk parçacığın "yukarı" olarak tanımlanabilecek belirli bir özelliği - örneğin spin - varsa, o zaman diğer eşleştirilmiş parçacığın zıt spin özelliği "aşağı" olması gerekir, böylece iki dönüş sıfıra gider. *(Eğer bu olmasaydı, o zaman spin asimetrisi ortaya çıkacak ve bu da dengesiz bir evrene yol açacaktı.)*

Klasik fiziğe göre, iki parçacık başlangıçtan itibaren zıt dönüş durumlarına sahiptir. Bununla birlikte, kuantum teorisi, her parçacığın yukarı ve aşağı dönüş durumlarının bir süperpozisyonunda var olduğunu (yani, hiçbirinin kesin bir dönüş durumuna sahip olmadığını) ve bir parçacığın belirli bir dönüş durumuna sahip olduğu, bir ölçüm yapıldığında ve spin dalga fonksiyonu "çökene" kadar söylenemez. Ve fonksiyon çöktüğünde, anında diğer parçacığın spin dalga fonksiyonunun zıt duruma çökmesine neden olur.

EPR paradoksu, geleneksel fizik çerçevesinde iki parçacık arasında anlık iletişimin mümkün olmadığı muazzam bir mesafeyle birbirinden ayrılırsa ne olacağıyla ilgilidir. Bir parçacığın "yukarı" olduğu ölçülürse, kuantum teorisinde diğer parçacık kendi spin dalga fonksiyonunun "aşağı" duruma çökmesi gerektiğini nasıl "bilebilir"? Klasik olarak, her parçacığın her zaman belirli bir dönüşü vardı, dolayısıyla bu görüşte bir ikilem yoktu. Kuantum mekanik olarak, hiçbir parçacık bir ölçüm gerçekleşene kadar dönüş durumunun ne olduğunu bilmiyordu. Ancak soru şu ki, diğer parçacık, örneğin bir ışık yılı uzaktaysa, ölçümün sonucunu anında nasıl bilebilir? Bilgiyi iletmek için hangi mekanizma kullanılacaktır? EPR paradoksu, kuantum mekaniği ortodoksisine ölümcül bir darbe indirmiş gibi görünüyordu.

Ya "uzak mesafeden bir eylem" *(bu, uzayda muazzam bir mesafeyle ayrılmış iki nesnenin bilinen hiçbir aracı olmadan anlık etkileşimidir)* veya ışıktan daha hızlı bir iletişim olmalıydı. Einstein ikincisini tamamen reddetti ve birincisi için "Fizik, uzaktaki ürkütücü eylemlerden arınmış, zaman ve uzayda bir gerçekliği temsil etmelidir" dedi. "Eğer iki sistem bir süre için birbirinden yalıtılmışsa, o zaman birincinin ölçümü ikincide gerçek bir değişiklik üretmez" diyen bir yerellik ilkesini tanıttı.

Einstein ve meslektaşları, kuantum teorisinin eksik olduğunu ve gizli değişkenlerin (iyi tanımlanmış, ama gerçekliğin henüz açığa çıkmamış klasik unsurların) var olması gerektiğini göstermiş olduklarına inanıyorlardı. Geleneksel kuantum mekaniğinin savunucuları ise, dolaşık parçacıkların tek bir sistemin parçası olduğunu ve parçacıkların ne kadar uzakta olduğunun bir önemi olmadığını, bir kez bağlandıklarında asla gerçekten ayrılamayacaklarını ileri sürdüler.

John Bell dikkatini bu temel konuya çevirdi. Bell'in Teorisine bir giriş bu makalede bulunabilir: <https://quantiki.org/wiki/bells-theorem>.

Makale, "En basit haliyle, Bell'in teoremi şöyle der: Yerel gizli değişkenlere ilişkin hiçbir fiziksel teori, kuantum mekaniğinin tüm tahminlerini asla yeniden üretemez. [Bell], parçacık özelliklerinin gözlem eyleminden bağımsız olarak belirli değerlere sahip olduğu ve fiziksel etkilerin sınırlı bir yayılma hızına sahip olduğu şeklindeki yerel gerçekçilik varsayımının, kuantum mekaniğinde bulunmayan belirli fenomen türleri için bir gereksinime yol açtığını gösterdi. Bu gereklilik 'Bell'in eşitsizliği' olarak adlandırılır. Benzer eşitsizlikler daha sonra farklı yazarlar tarafından topluca "Bell eşitsizlikleri" olarak türetilmiştir. Hepsi, yerel gerçekçilik hakkında aynı varsayımları yapıyor - kuantum seviyesindeki bir nesnenin, tüm ölçülebilir özelliklerini açıklayan iyi tanımlanmış bir duruma sahip olduğu ve uzaktaki nesnelerin ışık hızından daha hızlı bilgi alışverişinde bulunmadığı ! Bu iyi tanımlanmış özelliklere genellikle gizli değişkenler denir."

Bell'in teoremi, 1982'de Paris'te [Alain Aspect](#)'in ekibi tarafından test edildi ve doğrulandı. Bell'in teoremi, Einstein'ın gerçeklik görüşünü kesin bir şekilde reddediyordu, çünkü; Doğanın yerel olmayan yönleri vardır.

Sonuçlar şaşırtıcı. Dünya yerelliğe dayalı gibi görünse de, aslında ışıktan daha hızlı (dolayısıyla muhtemelen anlık) iletişime izin veren dolaylımsız, görünmeyen bir gerçekliğe dayanmaktadır. Herhangi bir güvenilir gerçeklik teorisi, Bell'in teoremini tatmin edebilmelidir.

Einstein'ın görüşlerinin bir destekçisi olan [David Bohm](#), evrenin aslında dev bir holograma benzer bir şey olduğunu öne sürdü. Gerçek bir hologram (kredi kartlarına yerleştirilen türden ziyade) yerel olmama özelliğine sahiptir: bir holografik filmin her parçası, tüm filmin sahip olduğu tüm bilgileri içerir. [Karl Pribram](#), insan hafızasının holografik ilkelere dayandığını öne sürdü. Aslında teorisi, holografik kurallara göre çalışan tüm insan beynini içerir. Bu teori, insanların büyük beyin hasarına maruz kaldıktan veya hatta beynin büyük bölümlerinin cerrahi olarak çıkarılmasından sonra bile neden büyük miktarda normal beyin işlevini geri kazanabildiklerini potansiyel olarak açıklıyordu.

Hologram teorisi son derece tartışmalıdır ve çoğu bilim adamı tarafından reddedilmiştir. [Rupert Sheldrake](#)'in Morfik Rezonans teorisi daha da tartışmalıdır. Sheldrake'e göre bilgi, "morfogenetik alanlar" aracılığıyla herhangi bir zaman ve mekan miktarı boyunca enerji kaybı olmaksızın anında iletilir.

Bazı insanlar takyon adı verilen parçacıkların var olduğunu düşünüyor. Bunlar süperluminal parçacıklardır: ışıktan daha hızlı hareket ederler. Bu tür parçacıklar Einstein'ın görelilik kuramıyla tutarlıdır (hiçbir parçacık ışık hızının altından ışık hızından daha hızlıya hızlandırılmaz, ancak takyonlar asla ışık hızından daha yavaş hareket edemediğinden, bu kural onlar için geçerli değildir) . Takyonlar varsa, zamanda geriye doğru yolculuk ederler. Takyonlar teorik olarak ilginç olsalar da, onların varlığına dair hiçbir kanıt bulunamadı.

Aydınlanma, Bell teoreminin gerekliliklerine uymakta hiçbir zorluk çekmez. Aydınlanma, zihin ve maddenin aynı şeyin iki yönü olduğunu öğretir. Bu tek töz hem boyutlu hem de boyutsuz uzayda var olur. Madde yönü boyutsal alanla sınırlıdır, zihin yönü ise boyutsuz alanla sınırlıdır. Boyutsuz uzay, bir kara deliğin merkezinde var olduğu söylenen "tekillik" veya Büyük Patlama ile ilişkilendirilen tekillik çizgisinde düşünülebilir.

Kara delik teorisinde, dönmeyen bir kara deliğin tekilliği, sonsuz yoğunluğa sahip boyutsuz bir noktadır (zaman ve uzayı o kadar çok bozar ki, ışık dahil hiçbir şey çekim alanından kaçamaz). Sıfır yarıçapa, sıfır hacme sahiptir ve fizik kanunları bu noktada tamamen yıkılır.

Aydınlanma'nın boyutsuz tekilliği de sıfır yarıçapa ve sıfır hacme sahiptir, ancak sonsuz yoğunlukla ilişkilendirilmek yerine, sonsuz zihinsel olaylarla ilişkilendirilir. Uzay ve zamanla (boyutsal evrenin bir parçası olan) hiçbir bağlantısı yoktur.

Evrendeki her şey, her yeri kaplayan tek bir malzemede zihinsel ve maddi yönlerin bir arada bulunmasıyla ve boyutsal bir evren ile boyutsuz bir evrenin bir arada bulunmasıyla açıklanabilir.

Aydınlanma, EPR paradoksuna doğrudan bir cevap sağlar. Dolanık parçacık çifti, boyutsal, maddi evrende ve ayrıca sıfır boyutlu zihinsel evrende birlikte başlar. Fiziksel evrende ayrılabilirlerken, boyutsuz zihinsel evrende ayrılamazlar. Fiziksel uzayda ne kadar uzakta seyahat ederlerse etsinler, zihinsel evren aracılığıyla kalıcı olarak birbirlerine bağlıdır. Böylece, biri üzerinde bir ölçüm yapılır yapılmaz, sonuç hemen zihinsel evrene yansır ve bu sonuç da yine zihinsel evrende eşleştirilmiş parçacığa anında yansır. Ama ölçümün sonuçları zihinsel evrende "bilindiği" anda, bunlar anında fiziksel evrene yansır. Bu nedenle, Bell teoreminin gerektirdiği davranış kapsamlı bir şekilde açıklanmaktadır.

Temel nokta, maddi ve zihinsel olanı birleştirerek, boyutları olan bir evreni boyutları olmayan bir evrenle birleştirerek, Descartes'ın düalist evreninin tüm sorunlarının çözüldüğü, kuantum mekaniğinin tüm paradokslarının çözüldüğü, aklın görünüşteki görünüşlerinin çözüldüğüdür. Her maddi nesne "düşünceli" olduğundan ve o ölçüde canlı olduğundan, zihin olmayan ve cansızdan yaşamı artık açıklamaya gerek yoktur. Anlık iletişim artık şaşırtıcı değildir. Tüm anlık bağlantılara, fiziksel varoluşun özünde yatan zihinsel tekillik aracılık eder.

Bilim yasaları ezici bir yoğunlukla fiziksel evrenle ilgilidir. EPR paradoksu ve Bell'in teoremi, zihin ve madde arasındaki arayüze ilişkin ilk bilimsel bakışı verir. Gelecekte, bu olağanüstü arayüzün yeni bir bilimi ortaya çıkacaktır. Uzak gelecekte, fizik (boyutlu evrenin bilimi) ve metafizik (boyutsuz evrenin bilimi) "bir" olarak görülecektir. (Aydınlanma, "metafizik" yerine "aşkın (transcendental) fizik" terimini tercih eder.)

Tanrı'nın tek bir aklında fizik ve aşkın-fizik zaten birdir. Zihin-madde, boyutlu-boyutsuz evrenin içerimleri olağanüstüdür. Kapı psişik güçlere ve genellikle "doğaüstü" olarak adlandırılan şeye açılır. Bu tür güçlere, zaman ve mekanın olmadığı ve her şeyin bir anlamda bağlantılı ve bir olduğu boyutsuz zihinsel tekillik aracılık eder.

Illuminati, maddenin boyutsal evrenine Hylo-cosmos (hyle = madde) ve boyutsuz zihin evrenine, mental tekilliğe Psycho-cosmos (psyche = zihin) adını verir. Yalnızca bu iki yönü olan bir gerçeklik, bilgimizin ve deneyimlerimizin doğasını açıklayabilir. Gerçeklik, zihinsel ve fiziksel, boyutlu ve boyutsuz olanın üst üste binmesidir.

Zaman, mekan ve nedensellik Hylocosmos'ta (MaddeEvrende) ortaya çıkar ve oradan Psychocosmos'a (RuhEvrene) yansır, ancak zaman, mekan ve nedensellik Psychocosmos'a içkin değildir. Zaman ve mekan, *principium individuationis*'i - **bireyleşme ilkesini** destekler. Bir bireysel şeyi diğerinden ayıran şey, zaman ve mekanda farklı konumlarda olmalarıdır. Başka bir şeyle tam olarak aynı zaman ve mekanda, aynı özelliklerde var olan hiçbir şey, o şeyden farklı olmayacaktır. Hylocosmos'ta her şey bireysel olarak var olduğu için, bu Psychocosmos'a yansır, ancak bireysel şeyler Psychocosmos'ta içkin değildir. (Kuantum fizikçileri haklı olarak, Heisenberg'in belirsizlik ilkesinin bir sonucu olarak, aynı türden iki kuantum parçacığının aynı uzayda bulunup bulunmadığını söylemenin imkansız olduğuna işaret edeceklerdir. Bu, Psychocosmos'un temel düzeyde Hylocosmos'u şekillendirdiğinin ve bireyleşme ilkesini bulanıklaştırdığının kanıtı olarak yorumlanabilir..)

Hinduizm ve Budizm gibi dinlerde, altta yatan evrensel birlik, bütünlük ve birliktelik (Unity) kavramlarının altında yatan şey, Psikokozmosta zaman, mekan ve bireyselleşme gibi içkin niteliklerin eksikliğidir. Bu dinler, Hylocosmos'u bir tür yanılısama veya şeylerin gerçek doğasını (Hinduizm'deki Maya'nın perdesi) yanlış anladığımız ve Psychocosmos'u gerçek gerçeklik olarak gördüğümüz bir yer olarak ele alır. Bu dinler egoyu, ayrılığı, farklılığı, bireyselleşmeyi evrensel birliğe giden yolda aşılması gerekenler olarak görürler. İnsan ıstırabının, her şeyin gerçekten birbirine bağlılığını algılayamamamızdan kaynaklandığını iddia ediyorlar. Bu dinlerde "Aydınlanma", Hylocosmos'tan kaçmak ve tamamen Psychocosmos'a girmek anlamına gelir.

Aydınlanma, Hinduizm ve Budizm ile ortak bazı unsurları olsa da, son tahlilde kökten farklıdır ve farklı hakikatleri öğretir. Her şeyden önce, Hylocosmos ve Psychocosmos ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır ve hiçbirini diğerinden daha "doğru" değildir. Sadece birbirleriyle ilişkili olarak var olurlar. Düşünce ve ahlaki eylem arenası olarak Psychocosmos - haklı olarak tüm dinlerin odak noktasıdır, ancak Hylocosmos olmadan yapamaz.

Hinduizm ve Budizm, nihayetinde benliğin ortadan kaldırılmasını ararken, Aydınlanma, benliğin en ilkel biçiminden kendisinin maksimum ifadesine, potansiyelinin tam olarak gerçekleştirilmesine - büyük "EGO" ile Öz'e geçişine odaklanır. . Kısacası, bireyi evrensel bir teklığe çekmeyi değil, bireyi mümkün olduğu kadar mükemmel, tanrısal yapmayı amaçlar. Psychocosmos, bireylerin kendi içlerinde sahip oldukları her şeye dönüşebilecekleri arenadır. Bireyselliğin söndürüldüğü yer değildir.

Hinduların ve Budistlerin tamamen gözden kaçırdıkları daha yüksek bir gerçek daha var. Bütünün, parçalarının toplamından daha büyük olduğu şeklindeki iyi bilinen kavramdan türemiş (holizm veya gestalt olarak bilinen bir kavram) bir düşüncedir. İnsan bedenleri birçok bireysel hücreden oluşur, ancak bütün - insanların kendileri, yalnızca hücre koleksiyonlarından çok daha fazlasıdır. Hiçbir parça içermeyen bir bütün, parçalarının toplamından daha büyük olan bir bütünden özünde daha aşağıdır. İkincisi, birincisinde eksik olan ekstra bir unsurun tamamını içerir. Bireyleşme, akla gelebilecek en büyük bütünün yaratılması için kritik öneme sahiptir. "Nirvana"da sönmek şöyle dursun, bireyselleşme maksimize edilmelidir, böylece optimize edilmiş bireysel şeylerden oluşan bütünün kendisi de optimize edilebilir. Hinduizm ve Budizm'de bireyin yok edilmesi Aydınlanma'nın lanetidir.

[Arthur Koestler](#), hem bir bütün hem de bir bütünün parçası olarak işlev gören, bir işlevde bağımsız ve diğerinde bağımlı olan bir varlığı tanımlamak için "holon" terimini (Yunanca bütün anlamına gelen "holos" kelimesinden) tanıttı. Koestler, holonların ikili doğasını açıklamak için "Janus ilkesine" atıfta bulundu. Holonlar hem bütün olmaya hem de bir bütüne ait olmaya çalışırlar. Bu, kadim Aydınlanma öğretilerine çok yakındır. Sadece bütün olan bireyler ilahi bir bütünün parçası olabilir. Her bireyin bir dizi enkarnasyondan sonraki yolculuğu, onun bütün olmasına ve dolayısıyla daha büyük bir bütünün parçası olmasına izin verecek dersleri öğrenmesine izin vermektir.

İlluminati, Çifte Holos'un mesajını öğretir - mükemmel, bütün bir topluluk içinde mükemmel, bütün bir birey. O dersi öğrenemeyenler ilahi bütünden reddedilirler. Onlar lanetlilerdir. **Cehennem, bütünün parçalarının toplamından daha az olduğu, eksik kalmaya mahkum olunan, lanetlenmişlerin bencillik, çıkarıcılık, işbirliği yapmayı reddetme, zulüm, kibir, açgözlülük ve bölünme içinde kilitlendiği yerdir.** Bu tasvir edilen Cehennemin Eski Dünya Düzeni ile yönetilen bu dünyamıza çok benzediğini anlamak için çok zeki olmaya gerek yok . Ama Bu cehennem, cennete giden ilk adıma dönüştürülebilir, ancak merdiveni tırmanmaya başlamadan önce Eski Dünya Düzeni yok edilmelidir.

Felsefi olarak özne ve nesne kavramları temel öneme sahiptir. Özne, bilen veya deneyimleyen, nesne ise bilinen veya deneyimlenendir. Hylocosmos'ta her şey nesne ve Psychocosmos'ta öznedir. Nesnesiz özne ya da öznesiz nesne diye bir şey yoktur. Her şeyin hem nesne hem özne olması varoluşun en dikkat çekici özelliklerinden biridir. Çoğu şey bundan yararlanmak için yeterince gelişmiş zihne sahip değil, ama insanlar buna sahip. Hylocosmos'ta bedenlerimizi fiziksel nesnelere olarak görebiliriz, ancak gerçeklikle birincil ilişki kurma yolumuz öznelardır.

Yine de insanlarda bile geniş bir gri alan vardır ve bu, genellikle "bilinçdışı" olarak bilinen şeyle ilgilidir. Aydınlatma, bu kavram için farklı bir terminoloji kullanır. Aydınlanma, tüm hayvanların duyarlı varlıklar olduğunu ve bu ölçüde bilinçli olduklarını iddia eder. İnsanlar, "özbilinç" olarak adlandırılan daha yüksek bilinç düzeyine, kendi varoluşları üzerine düşünme yeteneğine sahip olan dünyadaki tek hayvandır. Eğer bir insan benlik bilincini ortadan kaldırabilseydi, hayvanlarla aynı bilinç seviyesinde var olurdu. Freud'un bilinçsizlik olarak bahsettiği şey aslında insan olmayan hayvanların bilincidir.

Mesela, Uyurgezer yada dalgın bir insan, bilinçli değildir, ancak yine de (ezbere bir şekilde) karmaşık görevleri yerine getirebilir: İnsan özbilinci yerine hayvansal bilinci kullanır. Bu bilinç düzeyinde, insanlar öznelardan çok nesnelere gibidir. İnsanların düşündüklerinin aksine, faaliyetlerinin çoğu aslında bu seviyede gerçekleşir, Freud'un bilinçdışı teorisinin başarısı buradan gelir. Freud, yaptığımız şeylerin büyük bir kısmının öznel doğamızdan ziyade amacımızdan kaynaklandığını ortaya çıkardı. O zaman öznel doğamız, neden bu şekilde davrandığımızı rasyonalize etmek zorundadır. Bazı insanlar bu görevde diğerlerinden çok daha iyidir. Pek çok insan, yüksek işlevli hayvanlardan biraz daha fazlası olarak var olurken, Bazıları ise daha düşük işlevli tanrılar olarak başarılı bir şekilde faaliyet gösterme kapasitesine sahiptir. Siz Hangisi olmayı tercih ederdiniz ?

"Tiyatro" kelimesi, "görme yeri" anlamına gelen Yunanca [theatron](#) kelimesinden türemiştir. Hylocosmos, öznelerin oturup hem kendilerini hem de diğer nesnelere nesne olarak seyrettikleri bir zihin tiyatrosudur. Yine de **denekler** sahneye çıkıp performansı değiştirebilirler. Önceden yazılmış bir senaryo yada komut dosyası yoktur. (Sanki bir [orta oyunu](#) gibi [doğaçlama](#) ağırlıklı) Herkesin kaderini şekillendirme şansı vardır.

Paranormal

Doğaüstü olayları araştırmak için kullanılan örnek bir deney, [Rupert Sheldrake](#)'in, bir alıcının dört yakın arkadaştan hangisinin onları aradığını tahmin etmesini içeren "telefon telepatisi"dir. Deney, her aramayı hangi arkadaşın ne yapacağını seçmek için bir zar atılarak yaklaşık kırk kez gerçekleştirilir. Sheldrake, alıcının tipik olarak %42'lik bir başarı oranına ulaştığını, halbuki sadece şans ile %25'lik bir başarı oranının beklendiğini iddia etmişti. Ne yazık ki, örneklem boyutu anlamlı olamayacak kadar küçüktü ve deney, dört otomatik ses ve alıcıyı çok az tanıyan dört kişi dahil edilerek büyük ölçüde geliştirilebilirdi. Deneme sayısı kırktan yüze, hatta bine kadar uzatılabilirdi. Ancak o zaman gerçek bir olgunun var olup olmadığını görebilirdik.

Aydınlanma, (psişik güçlere sahip olduğunu iddia etmeyenler arasındaki) psişik bağlantıların gücü hakkında şu öngöründe bulunur:

- 1) Tek yumurta ikizleri (Monozigotik ikizler; tek bir döllenmiş yumurtadan iki ayrı embriyo gelir)
- 2) Çift yumurta ikizleri (Dizyotik ikizler; ayrı döllenmiş yumurtalardan ayrı embriyolar)
- 3) Ebeveynler ve çocukları
- 4) Kardeşler
- 5) Aşıklar
- 6) Arkadaşlar
- 7) Yakın iş arkadaşları
- 8) Yabancılar

Tek yumurta ikizleri aynı döllenmiş yumurtadan geldikleri ve bu nedenle bir zamanlar Psikokozmosta aynı kökene sahip oldukları için kalıcı olarak bağlantılıdır (kuantum dolaşıklığına dahil olan parçacıklar gibi). Bu bağlantı pratikte kullanıp kullanmamaları, psişik benliklerini ne ölçüde keşfetmeye çalıştıklarına bağlıdır. Aslında çoğu insan, en derindeki düşüncelerinin okunması korkusuyla güçlerini bloke etmeyi tercih ederdi. Çoğu zaman, yalnızca büyük bir travma veya ölüm meydana geldiğinde, bu psişik bağlantı tamamen görünür hale gelir.

Düşler ve Fiziksel Gerçeklik

Sonradan görme yetisini kaybetmiş insanlar "kör" rüyalar görmezler - sanki hala vizyonları varmış gibi rüya görürler. Ama hiç görmemiş biri, gördüğü bir rüyayı asla deneyimleyemez. Bu neyi kanıtıyor? Zihin, deneyimler sağlamak için fiziksele ihtiyaç duyar, ancak fiziksel dünyayla ilgili yeterli deneyimi bir kez yaşadıktan sonra artık ona ihtiyacı kalmaz. Psychocosmos'ta, Hylocosmos'ta görme yetisini kaybeden adam onu yeniden kazanır. Artık fiziksel olana bu kadar bağımlı olmadığına, zihinsel olanın nasıl belirli bir aşamaya gelebileceğinin ışıltısını görüyoruz. Uzuvarını kaybetmiş veya felçli olanlar, sanki hala uzuvları varmış veya felçten kurtulmuşlar gibi rüya görürler. Yaşlılar rüyalarında tekrar gençleşebilirler. Yaşayanlar ölüleri rüyalarında görebilir ve ölen akrabalar, arkadaşlar ve sevgililer hayatayken oldukları kadar canlı bir şekilde geri dönebilirler.

Çok gizemli ve incelenmesi zor olan rüyalar, kültürümüzde hafife alınır. Halbuki onlar O kadar güçlüler ki, insanların rüyalarını gerçekleştirmelerini engellemek, rüyaların fiziksel gerçekliğe yayılmasını durdurmak için uyuyanların rüya aşamasında felç olmaları gerekir. Bunun anlamı, gerçeklik ile rüya arasındaki sınır o kadar incedir ki, [rüya felci](#) ortadan kaldırılırsa, iki durumu zor ayırt edebiliriz. Rüya felci olmasaydı, rüyalarımızın fiziksel dünya üzerinde doğrudan bir etkisi olur; ve bu hayatımızı tehlikeye atabilirdi; Artık rüyalarda yaptığımız "saçma sapan" şeyler rüya değil gerçek olacaktı.

Lüsid (berrak) rüyada, rüyayı gören kişi rüya gördüğünün tamamen farkında olabilir ve rüyanın gelişme biçimini yönlendirebilir. Gerçek ile rüya arasındaki sınır bulanıklaşıyor. Çinli filozof Chuang-Tzu'nun rüyasında kelebek olduğunu gördükten sonra dediği gibi, *"Gerçekte ben kimim, rüyasında Chuang-Tzu olduğumu gören kelebek mi, yoksa rüyasında kelebek olduğumu gören Chuang-Tzu mu?"*

Eğer tüm insan ırkı yeterince güçlü bir rüyaya sahip olabilseydi - herkesin aynı rüyaya katıldığı kolektif bir rüyada - gerçeklikten ayırt edilebilir miydi? [The Matrix](#) filminde gösterilen simüle edilmiş dünya, tüm insan ırkına sunulan ortak bir rüyaydı ve başarılı bir şekilde "gerçekliğin" yerini aldı. İnsanlık bir noktada bir "Kitlese Zihin" geliştirebilseydi, aynı zamanda kolektif bir rüya geliştirip kendi Matrix'ini yaratabilir miydi? İnsanlık için bir tür ideal cenneti tasarlayabilir mi?

Pierre Teilhard de Chardin'in noosfer kavramı, bir insan kolektif bilinci anlamına gelir. Noosferin, tarihin nihai hedefi, bilincin doruk noktası olan "Omega Noktası"na doğru evrildiği görülecektir.

Beden Dışı Deneyimler

Beden dışı deneyimler, ölüme yakın deneyimler ve astral projeksiyon, anekdot kanıtlarla desteklenir, ancak bilimsel hiç bir desteği yoktur. Bir bilinç, böyle deneyimler yaşamak için kendisini bedenden nasıl ayırabilir? Fiziksel gözler yoksa, görmek nasıl mümkün olabilir? Oysa kör bir adam rüyalarında "görebilir". Ama nihayetinde vizyonu hafızasından geliyordur. Doğuştan kör olan insanların beden dışı bir deneyim yaşadıklarına veya ölüme yakın bir deneyim yaşadıklarına dair kayıtlı bir vaka yoktur. Aslında görebilseler bile ne gördüklerini bilemezlerdi. Görmek öğrenilen bir şeydir. Onlarca yıl görme yetisini kaybettikten sonra yeniden gören insanlar, görmeyi yeniden öğrenmek zorundadır.

Yine de, birinin fiziksel gözlerini kullanmadan gördüğünü gösteren tek bir beden dışı deneyim veya ölüme yakın deneyim vakası aktarılabilsen, o anda ruhların varlığına dair mümkün olan en güçlü kanıt olurdu. Artık dünyada, ölüme yakın bir deneyimin parçası olarak ameliyat masasının üzerinde "havada asılı duran" herkes tarafından görülebilmesi için ameliyathane ekipmanının üzerine kodlanmış mesajların yerleştirildiği ameliyathaneler var. Ama şu ana kadar, Ölüme yakın bir deneyim yaşadığını iddia eden hiç kimse tarafından hiçbir şifreli mesaj güvenilir bir şekilde bildirilmemiştir. Peki ya bu kanıt mevcutsa, ancak kamusal alanda ilan edilmemişse ? Ya gizli bir topluluk, kodlanmış bilgilerin başarılı bir şekilde geri getirildiği beden dışı deneyler yapmışsa?

Oluşum Tekilliği

İlluminizmin kalbinde yatan ve din, felsefe ve bilimi tek bir nefes kesici sentezde bir araya getiren eleştirel öğretiyi ortaya çıkardığımız vahiy zamanına nihayet geldik. Bazılarınız bunu şaşırtıcı, bazılarınız büyüleyici bulabilir ve bazılarınız için hayatınızı değiştirebilir. Bir an için bile bu işler çok kolaymış gibi davranmıyoruz. Neden olsun ki? Öyle olsaydı, insanlık umutsuz çemberlerde dolanmak yerine gerçeği zaten çok uzun zaman önce fark ederdi.

Tanrı'yı bulma yolculuğu aslında olabilecek en garip yerde, Tanrı'nın olmadığına dair mutlak inançla başlar. Din, ateistlerin her zaman savundukları gibi, kitleleri şaşkına çeviren ve en saçma ve inanılmaz şeylere inanmalarına neden olan afyon olabilir. Cennet, ruhlar, ölümden sonraki yaşam, Yüce bir Varlık hakkındaki tüm o konuşmalar, kendi ölümlerinden ve sonsuza dek yok olmalarının kaçınılmaz olduğunu kabul etmekten korkan milyarlarca insanın en basit nedenlerle katıldığı uçsuz bucaksız, ayrıntılı bir fantezi olan bir kaçak içkiden başka bir şey olmayabilir.

İlluminati'nin umutsuzluğa, nihilizme ve varoluşsal korkuya karşı panzehiri, daha önce hiç açıkça karşılaşmamış olacağınız bir panzehirdir ve yine de gerçek şu ki, felsefenin çoğunda, birçok farklı dinde ve bilimin merkezinde yer almaktadır. İnsan türünün en iyi beyinleri fantazi peşine düşmedi. "Tanrı'nın Aklını" bir an için gördüler ve yapbozu neredeyse tamamladılar. Sadece bir parçası eksikti, ama aslında hiç de eksik değildi. Aksine, başından beri gözümüzün önündeydi ama çoğu onu hiç "göremedi". Her nasılsa insanlığın kör noktasında yatıyor. Şimdiye kadar sadece mistikler ve ezoterikçiler, başından beri gözümüzün önünde dikilen şeyin ne olduğunu anladılar.

Bilhassa bilim, önümüzde apaçık duran bu fenomene doğrudan baktı ve bilim adamlarının kendi denklemleri onlara dikkat etmeleri için bağırsa da, bilimsel zihin için en ufak bir anlam ifade eden hiçbir şey görmedi. Bilim, mutlak bir kavrayışsızlık içinde başını sallamış, kendi en büyük teorilerinin talep ettiği nihai sonuçları kabul etmeyi reddetmiş ve gerçeğin asla bulunamayacağı alanların peşine boşuna sapmıştır. Bilim, tercihen tek bir kısa, basit denklemde, tüm bilimi açıklayan her şeyin **Büyük Birleşik Teorisi** olan "BBT"yi bulmak istiyor. Pratikte herşey gözlerinin önündeydi... "görmek" için tek gereken ise daha yüksek bir bilgiye sahip olmaktı...

Görünüşe göre bu, insanlık için her zaman en zor görev olmuştur.

Yeterli Sebep Evreni

Herşeyden önce en temel soru, herhangi bir şeyin neden var olması gerektiğidir. Dindarlar, Tanrı'nın her zaman var olduğunu ve her zaman var olacağını iddia ederler. O'nu her şeyi gören, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten, her şeye sahip olan, her şeye kadir olan, her şeyi başışlayan, her şeye merhamet eden olarak tanımlarlar. O, İlk Hareket Eden, İlk Neden, varoluş zincirinin orijinal halkasıdır. Tüm açıklamalar eninde sonunda Tanrı'ya döner. Yani, her temel sorunun cevabı kısaca "Tanrı" dır. Tanrı/Allah dilerse olur. Ama bu tatmin edici bir açıklama mı? Kötülüğün varlığı sorunu, ana akım dinin hiçbir zaman güvenilir bir şekilde yanıtlayamadığı bir sorundur. Tanrı mükemmel ise, herşeye kadir ise, her yerdeyse, dünya neden bu kadar kusurlu, neden bu kadar çok insan günah işliyor ve/veya Tanrı'ya inanmıyor, sözüm ona bizi neden sınıyor? neden o bizden bu kadar uzak görünüyor, neden iletişimsiz? ... neden direkt bağlantı kuramıyor... sürekli "aracılar", yada sözde "şifreler" yolluyor ?

Ateistler ise, "Tanrı'nın hiçbir şeyin anlamlı bir açıklaması olmadığını beyan ederler. Ne de olsa, her şeye basitçe "X" yanıtı verilebilir. Gökyüzü neden mavi? Çünkü "X" onu böyle yaratmıştır. Yaşam nasıl ortaya çıktı? "X" yarattı. Neden bir şey oluyor? Çünkü "X" öyle istiyor. "X" yerine favori tanrınızın ismini koyabilirsiniz ! Ama Bu, bilimsel ve felsefi araştırmanın antitezidir. İnsan zihninin gelişiminin tüm büyük dönemlerinde, ilerlemeye yer açmak için "Tanrı" göz ardı edilmiştir; zira herşeyi Tanrıya havale etseydik tembel olurduk ve mağara devrinden hiç çıkamazdık. Ama nedense Çağdaş dünyada Müslümanlar her şeyi açıklamak için hala Allah'a yalvarırlar. Neredeyse bir Müslümanın ağızından çıkan her cümle "inşa'Allah", "maşAllah" ve "vAllahi" ifadesini içerir. İslam artık bilime ve felsefeye sırt çevirmiş, dini fanatizme çekilmiş ilkel, geri bir dindir. Herşeyi Allah'a havale ettiği için ortaçağ kafasından çıkamıyordur. İki yüzlü bir şekilde, modern teknolojinin işlerine gelen kısmını hevesle kullanırlarken, mantık dışı ve tarihi geçmiş geleneklerine sıkı sıkıya bağlı olmayı marifet sanıyorlar (*halbuki bu gelenekler onlara, şimdi hayran oldukları teknolojilerden hiç birini sağlamamıştır*). Bir maymun bile tablet yada [araba kullanmasını](#) öğrenebildiği düşünülduğünde, vasat bir müslümanın böyle bir yaşam biçimi tercih etmesi gerçekten de çok gülünç durmakta.

Herkes meşru olarak Tanrı'nın kendisinin nasıl var olduğunu ve O'nun bu yüce niteliklerini nasıl kazandığını sorabilir. Tanrı'nın nedeni neydi? Bir nedeni yoksa, bu nasıl olabilir? Nedensel zorunluluk zincirinin dışında herhangi bir şey nasıl var olabilir? Tanrı dünyayı yaratmadan önce sonsuz zamanda ne yaptı? Tanrı bizi neden yarattı, bizden ne istiyor? Neden bizden ne yapmamızı beklediğini açıkça ve direkt olarak belirtmiyor (herşey yoruma kalıyor)? Sonlu varlıkların, herhangi bir ölümlü tarafından işlenen herhangi bir sonlu suçla mümkün olabilecek en orantısız bir şekilde sonsuz bir ceza alacağı bir cehennem yeri yaratmak zalim ve kalpsizce değil mi? Bu nasıl adil olabilir? Sevginin, başışlayıcılığın, adaletin ve merhametin Yüce Varlığı cehennemi nasıl yaratabilir?

Tanrıyla ilgili düşünen hiçbir insanı tatmin etmeyen sayısız çelişki ve gizem vardır. Çünkü Tanrıyı "Tanrı" açıklamıyordur, onu açıklamaya çalışanlar "aciz" ve "beceriksiz" kullarıdır !

Aslında Hiçbir evreni anlama süreci "Tanrı"dan hareketle başlayamaz, çünkü o zaman evrenden çok Tanrı'nın kendisi, yaratılışını açıklamak için açıklanması gereken Yüce Sır olur. Tanrı, evrenin tüm sorularının yanıtıysa, o zaman Tanrı'nın yanıtı nedir? Bundan Daha ileri değiliz. Açıklamayı bir aşama geriye ittik, hiçbir şey elde etmedik ve hiçbir şeyi yanıtlamadık. Bir cevap yanılması yarattık ama gerçek bir cevap yok. Öyleyse, Tanrı şimdilik göz ardı edilmelidir.

Orijinal soruya dönersek, neden herhangi bir şey var? Tanrı yüzünden değil, başka bir nedenle var ! İngiliz yazar [T.H. White](#), **The Once and Future King**'de (Kral Arthur hakkında) şunları söyledi: "*Yasak olmayan her şey zorunludur.*"

Hiçlik, her şeyin yokluğu, olayların asla gerçekleşmediği bir içeriksizlik durumu, evrenin mantıksal "sıfır noktası enerjisi"dir. Akla gelebilecek en basit haldir. Hiçbir şey gerektirmez. Onu yaratmak için herhangi bir çaba sarf edilmesi gerekmez. Enerji içermediği için mümkün olan en düşük enerji halidir. Enerji seviyesi sonsuza dek sıfırdır. Hiçbir şey hiçlikten daha istikrarlı olamaz çünkü hiçbir şey onu istikrarsızlaştırılmaz. Başına bir şey gelebilecek hiçbir şey yoktur. "En az dirençli yol" burada başlar ve biter. Mantıken böyle bir durum mümkün olsaydı, o zaman kesinlikle olurdu, çünkü bu mümkün olan en basit sistemdir, hiçbir çaba, hiçbir şey, hiçbir şey gerektirmez.

Büyük İlluminist Leibniz, **Yeterli Sebep İlkesini** ortaya koydu: "*... bunun neden böyle olduğuna ve başka türlü olmadığına dair yeterli bir neden olmadan, hiçbir gerçek veya var olan gerçeği, hiçbir doğru iddiayı bulamayız...*"

Bir şeyden ziyade hiçbir şeyin olmaması için ilk bakışta yeterli bir neden vardır - hiçbir şey hiçlikten daha basit, daha istikrarlı olamaz ve daha az çalışma gerektiremez. Ve eğer mükemmel bir hiçlik varsa, o zaman asla "bir şey" olamaz, çünkü hiçlikten bir şey nasıl doğabilir? Ortaya çıkacak hiçbir şey yok.

Öyleyse varoluşun ebedi hiçlik ve sonsuz boşluk olmamasının tek bir nedeni vardır - bu durum yasaktır. Yani, Bu tamamen imkansızdır. Eğer mümkün olsaydı, kesinlikle var olurdu ve bildiğimiz anlamda bir evren olmazdı.

Bunu İmkansız kılan Tanrı değildir. Hiçliğin kendisinin özellikleridir. Immanuel Kant, Tanrı'nın varlığının ontolojik "kanıtına" yönelik eleştirisinde, varlığın bir yüklem olmadığını, yani nesnelerin sahip olabileceği veya yoksun kalabileceği bir özellik olmadığını ileri sürdü. Birinin tek boynuzlu atların var olduğunu söyleyebilmesi için, gerçek dünyada bir tek boynuzlu at örneğini gösterebilmesi gerekir. Yapamıyorsa boş konuşuyor demektir. **Sadece bir şeyin var olduğunu söylemek (yada hayal etmek), ona gerçek dünyada var olma özelliğini vermez.** Varlığını kanıtlamalısınız. Kant'ın ince argümanının bir açıklaması burada bulunabilir: https://en.wikipedia.org/wiki/Ontological_argument

Peki, "hiçbir şey yoktur" ifadesi nasıl ispatlanabilir? Tanım gereği imkansız çünkü biz varız, dünya var, evren var. Hiçlik kavramı ile gerçek dünya arasında hiçbir benzerlik yoktur. Tamamen varsayımsal bir kavramdır. Ateistler, tam olarak aynı şeyin Tanrı için de geçerli olduğunu iddia edeceklerdir: Herhangi biri Tanrı'yı işaret edip onun bir *tek boynuzlu attan* daha gerçek olduğunu kanıtlayabilir mi? Ancak bazı insanlar bunların sadece kelime oyunları olduğunu iddia edebilir, o yüzden hiçlik hakkında daha derinlemesine düşünmeye çalışalım.

Hiçliğin Boyutları olur mu, örn. uzunluk, genişlik ve yükseklik? Yani hayali bir varlık hiçlik içinde ileri geri gidebilir mi? Eğer öyleyse, hiçlik hiçlik değildir: en azından fiziksel boyutları vardır. Muazzam bir fiziksel uzaydır -kesinlikle boştur- ama yine de uzayın temel özelliklerine sahip, mutlak hiçliğin özellikleri olmayan (hiçbir özelliği olmayan) bir uzaydır. Teorik olarak, "boyutsal hiçliği" sonsuz sayıda küçük kübik hücrelere bölebiliriz, her biri genişlik, yükseklik ve uzunluk bakımından bir birim uzunluğundadır (hangi ölçüm ölçeğini seçersek seçelim).

Bu tür bir boyutsal hiçlik işe yaramazsa, peki ya fiziksel boyutlar olmadan hiçlik (yani, hayali bir varlığın içinden geçemeyeceği şekilde)?

Şimdi Aydınlanma'nın merkezi öğretisine, tüm varoluşun kendisinden kaynaklandığı tek fikre geliyoruz. Başlangıçta son derece soyut, ancak yakında onu çok daha somut hale getireceğiz: evrendeki en gizemli nesnelere atıfta bulunarak ona "[kara delik](#)" diyoruz !

Aydınlanma, en soyut haliyle, "boyutsal hiçliğin" varsayımsal temel birimlere bölünebileceği gibi, "boyutsuz hiçliğin" de bölünebileceğini belirtir. Bu durumda, temel birimler fizikselden ziyade zihinseldir ve hayali varlık gerçekten de bu hiçlik içinde seyahat edebilir, ancak fiziksel olarak değil zihinsel olarak.

Konuyu ne kadar incellerseniz inceleyin, hiçbir zaman mutlak hiçlik hali tanımlayamazsınız. Bu sadece imkansız bir durumdur. Kavram tutarsız olacaktır.

Tersine, dünyadaki herhangi bir şeyi işaret ederek "bir şeyin" varlığını kolayca kanıtlayabiliriz. Mutlak kuşkuculuğu benimsesek ve çevremizde gördüğümüz her şeyin gerçek varlığından kuşku duysak bile, yine de Descartes'ın, düşünmenin gerçekleştiğinden kuşku duyamayacağımız ünlü sözüyle baş başa kalırız: "**Düşünüyorum öyleyse varım.**" En azından düşünce vardır ve bu, hiç kimsenin muhtemelen karşı çıkamayacağı, varoluşun reddedilemez temel gerçeğidir.

"Neden hiçbir şey olmayacağına bir şey var?" sorusunun cevabı, hiçlik halinin imkansız olmasıdır. Tanımlanamaz bile. Boyutsuz varoluş bahsedildiğinde, "bir şey" boyutsuz ve boyutlu varoluşun tüm yelpazesini kapsadığından, hiçlik olasılığına bile yer kalmaz. Boşluk yoktur; hiçliğe yer yoktur.

Evrenin tartışmasız içerdiği ve her zaman içerdiği şey, düşüncelerin, düşünmenin önkoşullarıdır. Trilyon kere trilyon Çağlar önce evrende tek bir canlı bile yoktu, bu ilkel evrenin kesinlikle içerdiği şey, varlığımızın da kanıtladığı gibi, gelecekte bir noktada akıllı düşünmeyi gerçeğe dönüştürme potansiyeliydi.

Descartes, evreni meşhur bir şekilde birbiriyle bağdaşmayan iki maddeye ayırmıştır - madde (*res extensa: uzamlı, boyutları olan ve bölünebilen madde*); ve zihin (*res cogitans: düşünen töz, boyutları yoktur ve bu nedenle fiziksel olarak bölünemez*). Gerçekliğin bu dualistik tanımı, o ya da bu şekilde, o zamandan beri insan düşüncesine egemen olmuştur. Ortaya koyduğu aşılmaz sorun, eğer tamamen ayrı şeylerse, madde ve zihnin nasıl etkileşime girebileceğidir. Bu nedenle bilim, zihinsel evrenin varlığını reddetmiş ve "zihnin" fiziksel dünyanın gizemli bir yan ürünü olduğunu iddia ederek tamamen materyalist kalmıştır. Ancak hiçbir bilim adamı, bilincin atomlardan nasıl ortaya çıktığını açıklamaya yaklaşmamış.

[Descartes](#)'ın gerçekliğin doğası hakkındaki önerisi için biraz farklı bir terminoloji kullanıyoruz. Onun uzamlı töz dediği şeye biz "boyutsal töz", onun düşünen töz dediği şeye de "boyutsuz töz" diyoruz. Daha sonra Leibniz'in Yeterli Sebep İlkesi'ne başvuruyoruz. Boyutlu tözün boyutsuz töze göre ayrıcalıklı olması için yeterli bir neden var mı? yani, bilim adamları ve materyalistler için boyutsuz tözün olasılığını ortadan kaldırmanın meşru olmasının açık bir nedeni var mı? Görünüşte, emin olabileceğimiz tek şey, çoğu insanın materyalist olmadığını düşündüğü düşüncedir. Tersine, idealist düşünürlerin boyutsal tözü bir kenara bırakıp maddi dünyanın varlığını reddetmeleri için bariz bir neden var mı? Görünüşte, herkes maddi dünyanın varlığını verili kabul eder. Bu kesinlikle inkar edilemez görünüyor.

Umutsuz bir durumla baş başa kalıyoruz. Nasıl ilerleyeceğiz ? Diyalektik mantığın belirleyici bir rol oynadığı yer burasıdır. Diyalektik yaklaşım, boyutlu tözü tez, boyutsuz tözü antitez olarak ele alır, sonra bunları daha yüksek bir sentezde birleştirir.

- 1) Tez - boyutlu töz.
- 2) Antitez-boyutsuz töz.
- 3) Sentez - boyutlu/boyutsuz töz ...

Descartes'ın iki ayrı, bağdaşmaz tözünü, iki diyalektik yönü olan tek bir tözle değiştiriyoruz: boyutlu ve boyutsuz. Buna teknik olarak **diyalektik monizm** denir. Descartes'ın iki farklı maddenin nasıl etkileşeceğine ilişkin sorunu böylelikle aşmıştır, çünkü artık yalnızca bir töz vardır, ancak iki yönü vardır: sürekli diyalektik olarak etkileşime giren fiziksel ve zihinsel, boyutlu ve boyutsuz.

Şimdiye kadar bilim, varoluşun tek bir yönünün incelenmesi olmuştur: boyutsal, fiziksel, maddi yön. Diğer yön olan boyutsuz, zihinsel, maddi olmayan yön, dinin ve metafiziğin münhasır alanı olarak kaldı.

Bilim ve din arasındaki ayrım, her iki tarafın da varoluşun yalnızca bir yönüne bakıp diğerini görmezden gelmesinden kaynaklanmaktadır. İlluminizm (Aydınlanma), ikisini uzlaştırmakla ilgilidir.

İlluminati, varoluşun zihinsel yönüne Psychocosmos ve fiziksel yönüne Hylocosmos olarak atıfta bulunur. İki ayrı evren olmadığının - yalnızca kökten farklı iki yönü olan tek bir evren olduğu vurgulanmalıdır. Noosfer kavramıyla ünlü Cizvit Pierre Teilhard de Chardin, iki tür enerjiden bahsetmiştir. Bir türü "teğet" olarak adlandırdı ve bilim adamları tarafından incelendiği şekliyle fiziksel evrenin enerjisine eşdeğerdir. Teilhard de Chardin bundan "şeylerin olmadığı" enerji olarak söz etti. Diğer enerji "radyal" olarak adlandırıldı ve ruhsal veya psişik enerjiye eşdeğerdir. Bu, "şeylerin içindeki" enerjidir.

İlluminati de benzer bir ayrım yapıyor. Fiziksel enerji, varoluşun boyutsal yönünün enerjisidir ("dış" yön), Psişik enerji ("ruhun"/zihnin) varoluşun boyutsuz yönünün ("iç" yön) enerjisidir. Tek bir temel "arche", tek bir temel enerji olduğu için, fiziksel ve psişik enerjiler aynı şeyin farklı yönleridir. Enerji boyut kazandığında fizikseldir ve boyut kaybettiğinde psişiktir. Evrenin bir iç yönü vardır - bir "iç" (boyutsuz olan) ve bir dış yönü - bir "dış" (boyutsal olan). Bilim, etkilerini bilimin her yerinde ve özellikle de psikolojide göstermesine rağmen, geleneksel bilimsel çalışmaya uygun olmadığı için "içeriyi" (yani boyutsuz olanı, metafiziği) görmezden gelir.

Varoluşun boyutsal yönü, uzay ve zamanın boyutlarıyla ilişkilidir. Boyutsuz “yön”, boyutları olmadığı için uzay ve zamanın dışındadır. Bu, varoluşun kilit yönüdür: uzay ve zamanın dışındaki bir yön, sürekli olarak diyalektik olarak uzay ve zamanın içindeki bir yön ile etkileşime girer. Evrendeki tüm garip ve harika fenomenler, bu nihai ikiliğin ürünleridir.

Bu kulağa çılgınca mı geliyor? O zaman kara deliklerin sağladığı kanıtları düşünün.

R = 0 Evreni

[Kara delikler](#), yerçekiminin o kadar güçlü olduğu ve ışığın kendisinin bile yerçekiminden kaçamayacağı nesnelere. Onlar evrendeki en gizemli nesnelere ve gerçekliğin doğasının anahtarını ellerinde tutarlar. Evrenin temel bileşimini anlamamızın kapısını açarlar.

Varsayımsal varlıkları ilk olarak [Einstein](#)'ın ünlü genel görelilik kuramında tahmin edildi, ancak Einstein onların evrende gerçek nesnelere haline gelmelerinin imkansız olduğuna inanıyordu. Bunun nedeni, fiziğin baş edemeyeceği, kavrayamayacağı bir özellik sergilemeleridir.

Einstein'ın denklemleri, kara deliğin kütesinin kara delikten "r" uzaklığına bölünmesini içeren bir terim içerir. Soru, $r=0$ olduğunda ne olur? Sıfıra bölmek sonsuz (yani "tanımsız") sonucunu verir. Fizikçiler için sonsuzun (mutlak hiçlik gibi) gerçek dünyada görünmesi imkansızdır, bu nedenle $r=0$ 'ı fiziğin bozulduğu (yani metafizik) nokta olarak kabul ederler. Bir kara deliğin merkezi olan $r=0$ 'da yerçekimi sonsuzdur ve zamanın kendisi durur: Kara deliğin tüm kütesi, uzay kavramının artık hiçbir anlam ifade etmediği sonsuz küçük bir "nokta" içinde bulunur. Nokta kesinlikle hiç yer kaplamaz. Bu nokta uzay ve zamanın dışında olduğu için boyutsuzdur. Fiziksel evren bu noktada tarif edilemez bir alacakaranlık durumuna çöker. Sonsuz yoğunluğa ve sonsuz çekime sahip bu görünüşte imkansız nesne, "[tekillik](#)" olarak bilinir. Bununla ilgili veya bundan ne çıkacağı hakkında hiçbir tahminde bulunulamaz. Tekillikte, fizikçilerin doğa anlayışı tamamen başarısız olur. Bu nedenle, muazzam başarısına rağmen, Einstein'ın genel görelilik kuramının formülasyonunda ölümcül bir kusur olduğuna inanıyorlar.

Hiçbir fizikçinin aklına bile gelmemiş olan tek şey şudur ki: aslında Herhangi bir kusur yoktur. Fiziğin $r = 0$ 'da parçalanıyor gibi görünmesinin nedeni, $r = 0$ 'ın fiziksel evrende olmaması gibi son derece basit bir nedendir. Orası zihinsel evrendir, zihin evrenidir.

Materyalizme körü körüne ve irrasyonel bir şekilde bağlı olan fizikçiler, kendi denklemlerini hiçbir zaman mantıksal sonuçlarına götürmediler. Denklemlerinin gerçekte $r = 0$ sınırında işaret ettiği şey, varoluşun farklı bir yönüdür - fizikselden çok zihinsel, boyutsaldan çok boyutsuz, uzay ve zamanın dışında. Bununla yüzleşmek yerine, fizikçiler boşuna yeni bir teori aramayı tercih ederler. Ama gidecek başka yerleri yok. Her zaman tamamen aynı sorunla karşı karşıya kalacaklar: boyutlar, uzay ve zamandan oluşan evren, uzay ve zamanın dışında, boyutları olmayan başka bir evrenle bir arada var oluyor. Bu iki yönden her hangi biri göz ardı edilirse gerçek asla anlaşılabilir.

Daha önce de belirtildiği gibi, "iki evrenden" bahsetmek uygundur, ancak teknik olarak yanlıştır. Varoluşun gerçek doğası, tek bir süreklilikte bir arada var olan iki veçheye sahip olmasıdır. $r = 0$ (boyutsuz, zihinsel) evren ve $r > 0$ (boyutsal, fiziksel) evren, $r \geq 0$ (r sıfırdan büyük veya sıfıra eşittir) tek bir evrenin parçasıdır.

Her şey için bir denklem istiyorsanız, meşru olarak $r \geq 0$ 'ı seçebilirsiniz çünkü bu, gerçekliğin gerçek ikili doğasını özetler; fiziksel ve zihinsel.

Her galaksinin merkezinde bir kara delik vardır. Galaksi merkezimizde güneşimizden dört milyon kat daha büyük bir kütle var. Bu tür kara deliklere süper kütleli kara delik denir. Galaksi oluşumu ve dolayısıyla yaşamın kendisi için gereklidirler.

Kara delikler evrenin evrimini şekillendirir. Evrenin her yerinde varlar, milyonlarcası ve meydana geldikleri her yerde Einstein'ın denklemleri (fizikçiler açısından) felaket bir şekilde bozuluyor.

Kara delikler, mevcut bilimsel anlayışın ötesinde uzayda bulunan gerçek nesnelere. Einstein'ın ötesinde yeni bir teori gerekiyor, ki Zaten var - İlluminati'ninki. Bu, $r = 0$ evrenininkidir, nesnelere "iç"idir, içsel yönüdür, denklemleri doğrudan ona işaret etse de bilimin göz ardı etmeyi seçtiği boyutsuz gerçekliktir.

Einstein'ın [Genel Görelilik kuramı](#), tüm zamanların en başarılı iki bilimsel kuramından biridir, diğeri [Kuantum Mekaniğidir](#). Genel Görelilik, yerçekiminin gezegenlerin, yıldızların ve galaksilerin (çok büyük ve çok hızlı olan evren) hareketlerini nasıl belirlediğine dair şaşırtıcı derecede doğru bir açıklama sağlar, ancak tüm gezegenleri, yıldızları ve galaksileri inşa eden çok küçüklerin (atomlar ve atom altı parçacıklar) evrenini tanımlayamaz. Burada, yerçekiminin bu hiper küçük, hiper hafif varlıklar üzerindeki etkileri ihmal edilebilir düzeydedir.

Fizikçiler, bu iki şaşırtıcı derecede başarılı teoriyi, en küçük ölçekten en büyüğe, en düşük hızdan en hızlıya kadar her şeyi açıklayan tek bir birleşik teoride birleştirmenin hayalini kuruyor. Şu anda, gerçekliğin tam bir açıklaması olarak her bir teori eksiktir, ancak bir kombinasyon tamlik sunabilir.

İki teori tek bir yerde kafa kafaya buluşuyor: **kara delikler**. Bir kara delik, muazzam miktarda kütle ve yerçekimi ile ilişkili makroskopik bir varlıktır, ancak kara deliğin merkezindeki tekillik tam olarak kuantum dünyasının hiper-mikroskopik ölçeğindedir.

Gizemli tekillikte bir kara deliğin içinde neler olup bittiğini tam olarak açıklamak için kuantum mekaniği esastır.

Kuantum dünyasına gelince, bunlar tipik olarak yapılan açıklama türleridir:

- a) Gözlemleyerek eylemini gördüğünüz şeyi değiştirir.
- b) Bir şeyin tam olarak nerede olduğunu belirtmek imkansızdır; yalnızca nerede olabileceğini belirtebilirsiniz.
- c) Mümkün olan her şey, ne kadar olasılık dışı olursa olsun, her zaman olur ve ölçülebilir olaylara yol açar. Buna en iyi örnek, bir kutuya bir parçacığı yerleştirip kutuyu kilitleerseniz, parçacığı daha sonra kutunun dışında bulma şansınızın küçüktür ama sınırlı olduğu kuantum tünelleme olgusuyla, yani görünüşe göre katı bir cisimden "tünel" açarak dışarı çıkabilir. Parçacıkların elektron olması durumunda, imkansız gibi görünen yerlerde meydana gelen elektriksel olayları bulabilirsiniz.
- d) Parçacıklar tam anlamıyla aynı anda birçok farklı yerde olabilir. Dünyaya ilişkin tüm sağduyu görüşümüz, kuantum düzeyinde yok olur. Nesnelere nasıl davrandığına dair en değerli fikirlerimizin tümü tanınmayacak kadar değişir.

Kuantum mekaniği rutin olarak fizikteki en iyi fikir olarak tanımlanır. Şimdiye kadar herhangi bir teori tarafından yapılmış en başarılı tahminleri sağladı. Her şey nihayetinde kuantum parçacıklarından oluşur ve kuantum mekaniği, gerçekliğin gerçek doğasını açıklamaya her şeyden daha yakındır. Ama her şeyi bir arada tutan evrensel güç olan yerçekimini içermez. Yerçekimi olmasaydı yıldızlar patlar ve gezegenler parçalanırdı. Yerçekimi evrensel kozmik bağlayıcı kuvvettir. Genel Göreliliğe göre uzay ve zamanın büyük cisimler tarafından bükülmesinden kaynaklanır. Yerçekiminin kuantum ölçeğindeki parçacıklar üzerindeki etkisi genellikle ihmal edilebilir düzeydedir, ancak kara delikler söz konusu olduğunda, kuantum ölçeğindeki parçacıklar (tekillikler) ve akla gelebilecek en muazzam kütleçekimsel etkiler söz konusu olur. Bir kara deliğin merkezinde bulunan tekillik hem son derece küçük hem de astronomik olarak büyüktür. Dolayısıyla kara delikler, genel görelilik ve kuantum mekaniğini birleştirmek için evreni anlamamızın anahtarıdır.

Fizikçiler artık yerçekimi etkilerini tanıtarak kuantum mekaniğini genişletmek istiyor. Bu yeni teoriye "kuantum yerçekimi" denir. Gerçekte, Einstein'ın genel göreliliğinin kuantum versiyonu veya kuantum mekaniğinin yerçekimsel bir tedavisidir. Sorun şu ki, iki teori birbiriyle bağdaşmaz. Basitçe birbirleriyle konuşmuyorlar. Kara-delikler sıfıra bölmenin neden olduğu bir sonsuzluk oluştururken, kuantum yerçekiminde sonsuz sayıda sonsuzluk üretilir, yani problem sonsuz derecede kötüleşir.

Kara deliklerle karşılaştırılabilecek tek varlık, [Big Bang](#)'in kendisini doğuran tekilliktir. Fakat Burada da bilimsel anlayış çöküyor. Büyük Patlama, gözlemlenebilir fiziksel, boyutsal zaman ve uzay evreninin tamamının yaklaşık 14 milyar yıl önce mucizevi bir şekilde ortaya çıktığı hiçlikte boyutsuz bir nokta olarak tasavvur edilir. "Hiçten" ne kadar maddenin ortaya çıktığı hakkında bir fikir edinmek için, Güneş'in Dünya'dan bir milyon kat daha büyük kütleyle sahip olduğunu düşünün. Galaksimizde güneşimiz gibi bir milyon milyon yıldız var. Gözlemlenebilir evrende bizimki gibi milyonlarca galaksi var. Tüm bu malzeme, çok sayıda kara delik, ["karanlık madde"](#) ve ["karanlık enerji"](#) ile birlikte, güya tamamen hiçlikten geldi. Hepsi, tüm zamanların en büyük patlamasını doğuran boyutsuz bir nokta olan ilkel tekillikten fıskırdı. Bize söylenene göre bu, uzay ve zamanı yaratan olaydı ve bazı fizikçiler, uzay ve zamanın var olmadığı Big Bang öncesi hakkında spekülasyon yapmanın saçma olduğunu iddia ediyorlar.

Dolayısıyla hepimiz tüm tekilliklerin anasının torunlarıyız. Hepimiz boyutsuz bir noktadan çıktık. Biz hiçliğin çocuklarıyız, hiçliğin ürünleri. Ya da bilim öyle diyor ! Bilim, bir tekilliğin tam doğasını anlayarak kara deliğin gizemlerini çözebiliyorsa, o zaman evrenin nasıl başladığı ve hepimizin nereden geldiği sorusuna da cevap verebilmelidir. Ve belki de diğer "büyük" soru cevaplanabilir - evren var olmadan önce ne vardı?

Bilimde aşılması zor bir sorun olduğunu kanıtlamış iki sayı vardır, varlığın sınırlarını belirleyen iki sayı: sıfır (0) ve sonsuzluk (∞). Sonsuz sınırsız bir sayıdır, sıfır ise hiçbir şeyi saymayan bir anti-sayıdır (örneğin üç elmayı işaret edebiliriz ama sıfır elmayı gösteremeyiz). Sıfır ve sonsuzluk matematiğin en belirsiz konularından ikisidir ve gizemli doğaları nedeniyle her ikisi de 1, 2, 3, 4.... gibi sıradan sayılardan çok daha sonra ortaya çıktı. 19. yüzyılın sonlarında bu **sonsuzluk** saygın bir çalışma konusu haline geldi. Dahası, sıfır basitçe sonsuzun tersidir ve bunun tersi de geçerlidir: 1 bölü sonsuza ($1/\infty$) = 0 ve 1 bölü sıfır sonsuz'dur ($1/0=\infty$). Bilim, sıfır ve sonsuzluğu tamamen kavrayana kadar asla tamamlanamayacaktır.

Bilim, yalnızca Descartes'ın "genişletilmiş" maddesinin var olduğu, yani nesnelere "gerçek" olabilmeleri için boyutları olması gerektiği teorisi. Aydınlanma, boyutları olmayan "şeylerin" boyutları olan şeyler kadar gerçek olduğu öğretisidir. Matematiksel olarak ifade etmek gerekirse, $r = 0$, $r > 0$ kadar gerçektir. Bilimin $r = 0$ 'ı dışlamak için meşru bir temeli yoktur ve gerçekten de $r=0$, bilimin tam kalbinde, Big Bang'in kendisi olan, Genesis (Oluş) Tekilliğinin tam merkezinde görünür.

- Bilim, Büyük Patlama'nın hiçlikten (imkansız ve var olmayan bir durumda) ortaya çıktığını söylerken,
- Aydınlanma, boyutların fiziksel evreninin ($r>0$) "hiçbir yerden ve hiçten" değil, zihinsel, boyutsuz evrenden ($r = 0$) ortaya çıktığını öğretir.

Bir şey yoktan ortaya çıkmamıştır, sadece bir şeyin farklı bir yönünden gelmiştir: zihinden madde, boyut olmayandan boyutlar doğmuştur. Aynı şekilde, boyutlu madde boyutsuz zihne dönüştürülebilir ve bu, $r = 0$ olan bir kara delik tekilliğinde gerçekleşen süreçtir. Hangi paradigma daha mantıklı ve tutarlıdır? Hangisi bir şeyin hiçlikten kendiliğinden ortaya çıkmasını gerektirmez?

Bilim adamları kendilerine hiçbir zaman en temel soruyu sormadılar: neden boyutlu varlıklar ($r>0$) boyutsuz varlıklara ($r = 0$) göre ayrıcalıklı olsun? Boyutsuz varlıkları dışlamak ve tamamen boyutsal varlıklara dayalı olmak için varoluşun yeterli nedeni nedir? Böyle bir sebep yok. Bilim adamlarının $r = 0$ evrenini görmezden gelmesine neden olan kör, akıl dışı önyargıdır. Onlar da dinciler gibi, "Grup düşüncesi"nden, yani statükodan muzdaripler.

Varoluşun $r = 0$ boyutsuz yönünün, $r > 0$ boyutlu yönü kadar gerçek olduğunu öne sürmeye cüret eden herhangi bir bilim adamı, meslektaşları tarafından alay konusu olacaktır. Kurumsallaşmış düşüncenin korkunç tehlikesi budur. Korkuyu besler; egemen paradigmaya uymadıkça, en radikal fikirlerin üzerinde düşünülmesini engeller. Bu hem din hemde bilim için geçerlidir.

Yine de hiçbir bilim adamı, boyutsuz varoluşun boyutsal varoluş kadar gerçek olmadığına ve gerçekten de Big Bang tekilliğinin, herhangi bir kara deliğin merkezindeki tekillik gibi boyutsuz bir varlık olduğuna dair herhangi bir meşru bilimsel veya felsefi sebep sunamaz. Bilim adamları neden kendi en değerli teorilerinin sunduğu gerçeklerle yüzleşmiyorlar? Boyutsuz varlıklar var olabilir, varlar ve var olmalıdırlar.

Bir keresinde biri bize şu soruyu sorulmuştu: "Oluş Tanrısı ile ilgili olarak: Bu süreç, [sürekli bir hareket makinesi](#) gibi görünmekten (ve fizik yasalarını ihlal etmekten) nasıl kaçınıyor? Başka bir deyişle, bu büyük evrim sürecini besleyen nedir? Evren, Bir dış enerji kaynağı olmadan sadece kendi başına evrimleşemez ("potansiyel enerjiyle sarılmamışsa ve şimdi bu enerji çözülüyorsa, örneğin bir içe dönüş/evrim süreci"). Ancak bu, evrenin başlangıçta nasıl sarıldığı (yani dahil edildiği) sorusunu akla getirir, çünkü bu aynı zamanda enerji de alacaktır. Ve bildiğiniz gibi, enerjinin boşluktan geldiğini söylemek aldattıcıdır çünkü kuantum fiziği bile enerjinin bir boşluktan ortaya çıkmasına izin verirken, yine de kısa bir süre sonra bu enerjiyi geri ödemek zorundadır - **hiç bir şey bedava değildir!**"

Bizim Cevabımız: Evren sürekli hareket eden bir makinedir. Böyle bir kavram hiçbir fizik kanununu ihlal etmez. Evren bir sürekli hareket makinesi olmasaydı, çoktan durmuş, yani hiçbir işe yaramayan [ısl ölüm](#)e ulaşmış olurdu ya da açıkça o yöne doğru ilerliyor olurdu (*öyle olduğuna dair şimdilik hiçbir belirti yok*). Böyle bir kavram aslında kuantum teorisiyle tamamen bağdaşmaz. Kuantum teorisinin asıl amacı, "vakum"un, sözde Büyük Patlama gibi olayları meydana getirme yeteneğine sahip, sonu gelmeyen bir kuantum köpüğü olduğudur. Bu nedenle, evrenin faydalı enerjinin mevcut olmadığı bir duruma ulaşabileceğini söylemek saçmadır. Mevcut termodinamik yasalarımız açısından sürekli bir hareket makinesi imkansızdır, ancak gerçek bir **Büyük Birleşik Teori** oluşturmak için termodinamiğin kuantum teorisi ile tam olarak tutarlı hale getirilmesinin genel görelilik teorisi kadar gerekli olduğu, ve bu durumda fizik yasalarının değişebileceği iddia edilebilir.

Bilim teorilerinin çoğu eksiktir, ve çalışmalar halen devam ediyordur. Onları dokunulmaz olarak görmemelisiniz. Newton'un yer çekim teorisinin çürütüleceğini kimse düşünmedi, ama öyleydi, yine de gündelik hayatta büyük oranda hala işe yaradıkları için Newton hesaplamalarını kullanıyoruz. Termodinamiğin yasalarının, Newton'un son derece başarılı ve zaptedilemez gibi görünen yasalarından daha az sorgulanabilir olmasını neden beklersiniz?

Başarı, mutlak gerçeğin kanıtı değildir.

[Devri-daim makinelerin](#) neden imkansız görüldüğünün temeli olan "entropi", bilim tarafından tam olarak açıklanmaya yakın olmayan son derece karmaşık bir kavramdır.

"Evren, bir dış enerji kaynağı olmadan kendi kendine gelişemez ("potansiyel enerjiyle sarılmamışsa ve şimdi bu enerji çözülüyorsa, örneğin bir içe dönüş/evrim süreci")."

Evrenin dışında hiçbir enerji kaynağı olamaz (ve olsaydı, o varlığın enerji kaynağının ne olduğunu açıklamanız gerekirdi ve bu saçmalık noktasına kadar devam ederdi). Eğer evren her şeyse (ki öyledir), onun dışında bir şey nasıl olabilir? [Heisenberg'in Belirsizlik İlkesi](#) (ve mantıksal olarak ondan çıkan kuantum tünelleme), yararlı enerjiyi sürekli olarak geri dönüştürmek ve entropiye meydan okumak için geleneksel fizik içinde bir mekanizma anlamına gelir.

"Ancak bu, evrenin başlangıçta nasıl sarıldığı (yani dahil edildiği) sorusunu akla getirir, çünkü bu aynı zamanda enerji de alacaktır. Ve bildiğiniz gibi, enerjinin boşluktan geldiğini söylemek aldatıcıdır çünkü kuantum fiziği bile enerjinin bir boşluktan ortaya çıkmasına izin verirken, yine de kısa bir süre sonra bu enerjiyi geri ödemek zorundadır - hiç bir şey bedava değildir !"

[Şişme teorisini](#) yaratan adam [Alan Guth](#), "Şişme kozmolojisi bağlamında, evrenin nihai bedava öğle yemeği olduğunu söylemek doğru olur !" demişti.

Enerji, geri ödendiği sürece "ödünç alınabilir", ancak pozitif enerjiyi iptal eden "negatif enerji" kavramı gerçekten de **bedava enerji** gibi bir şeyin mümkün olduğu anlamına gelebilir, yani toplam enerji sifıra eşittir ama evren yine de vardır. "Hiçbir şey" çok karmaşık bir konudur. Evrenin toplam elektrik yükü sıfırdır, ancak bu, elektrik yüklerinin var olmadığı anlamına gelmez. Madde ve anti-madde çiftleri sürekli olarak yaratılır ve yok edilir. Ayrıca, zamanın tersine çevrilmesi kavramını "Planck zamanı" düzeyinde çağırarak mümkündür. Anti-madde, zamanda geriye giden negatif enerjiye sahip madde ve zamanda ileriye giden pozitif enerjiye sahip maddeyi iptal eden madde olarak görülebilir.

...*"Ve bildiğiniz gibi, enerjinin boşluktan geldiğini söylemek aldatıcıdır çünkü kuantum fiziği bile enerjinin bir boşluktan ortaya çıkmasına izin verirken, yine de kısa bir süre sonra bu enerjiyi geri ödemek zorundadır - hiç bir şey bedava değildir !"* ... dediniz

O halde Big Bang evreninin bir kuantum dalgalanmasından doğduğu fikrini reddediyor musunuz? Aslında fizikçilerin çoğu, yerçekimi enerjisinin negatif olarak tanımlandığı ve evrenin Einsteinci kütle enerjisini tam olarak dengelediği sıfır enerjili bir evrende yaşadığımızı söylüyor. Öyleyse, evrenin enerjisi sıfırsa, hangi enerjinin geri ödenmesi gerekir?

Her şey matematik ve fizikte.

Bilim, evrenin doğasına ilişkin şimdilik tutarlı bir açıklama sağlamaktan çok uzaktır. Bilimin her şeyi açıkladığını ve yanılmaz olduğunu düşünme tuzağına düşmeyin. Bilim adamlarının çoğu araştırmacıdır - bilimin pratik kullanımlarıyla ilgilenirler - ancak birçoğu bilimin evrenin temel doğası hakkında ne söylediği hakkında hiçbir fikirleri olmadığını kabul edecektir.

Birçok bilim adamı arasında çok popüler olan çoklu evren kavramını düşünün. Ne zaman bir kuantum "kararı" istense, evren olası her sonuca uyum sağlamak için bölünür. Tüm bu paralel evrenlerin enerjisinin nereden geldiğini açıklamak ister misiniz? Tüm bu paralel evrenlerin hangi fiziksel uzaya sığıldığını açıklamak ister misiniz? [İkiz yarık deneylerinde](#) gözlemlenen girişim modellerini üretmek için paralel evrenlerin birbirleriyle nasıl etkileşime girdiğini açıklamak ister misiniz?

Bilimin, evrenin doğası hakkındaki temel soruları açıklamak için kat etmesi gereken halen çok uzun bir yolu var. İddialarınıza daha şüpheci bakmayı öğrenmelisiniz.

Bu cevaba birkaç nokta daha eklemekte fayda var. [Frank Tipler](#) *The Physics of Immortality* (Ölümsüzlüğün Fiziği) adlı kitabında şöyle demiştir: *"Termodinamiğin İkinci Yasasına göre, entropi denen bir nicelik, bir sistemdeki düzensizliğin ölçüsü olan fiziksel bir niceliktir - her zaman artar veya aynı kalır. Hiçbir zaman azalmaz. Dolayısıyla, eğer Evrende üretilebilecek entropi miktarı sınırlıysa, gelecekte daha fazla değişimin mümkün olmadığı bir zaman gelmelidir. Evrenin herhangi iki parçası arasında bir sıcaklık farkı olsaydı, entropiyi daha da arttırmak mümkün olurdu, yani maksimum entropinin bu son durumu, evrensel sabit sıcaklık durumu olurdu. Böyle bir durumda tüm evrendeki tüm enerji ısı formundadır; varoluştaki artık 'mevcut' değildir veya serbest enerjisi yoktur. Bu nedenle, tüm yaşam sona ermeli ve gelecekte hiçbir zaman yeniden ortaya çıkmamalıdır. Bu nedenle, bu tek biçimli sıcaklık, sabit entropi, serbest enerjinin olmadığı son duruma **Isıl Ölüm** denir."*

Aslında, $r = 0$ evreninin varlığından dolayı Isıl Ölümü imkansızdır. Evrendeki enerji, fiziksel (boyutsal) enerjiden psişik (boyutsuz) enerjiye ve tekrar geri dönüştürülebilir (hemde herhangi bir enerji kaybı olmadan). Boyutsal enerji ve boyutsuz enerji aynı şeyin iki yönüdür. Bu diyalektik süreç asla duramaz. Evren her zaman gelişmeye devam edecek ve her zaman kullanılabilir sonsuz faydalı enerjiye sahip olacaktır.

Big Bang tekilliğini düşünün. Evrenin bir zamanlar mutlak boyutsuz (zihinsel) enerji durumunda olduğunu iddia etmek, mevcut tüm bilimsel bilgilerle tamamen tutarlıdır. Herhangi bir boyutsal (fiziksel) enerji yoktu. Tüm boyutsal varoluş, boyutsuz bir tekillikten fıskırdı: Hiçbir Big Bang'ci bilim adamı buna karşı çıkamaz. Bu "gerçeğin" kendisi, boyutsal evren hangi entropik duruma ulaşırsa ulaşınsın, bir tekilliğin yararlı işler yapabilecek bir biçimde yeni boyutsal enerjiyi yaymasının her zaman mümkün olacağını ortaya koymaktadır. Kara delikler zıt süreci ortaya çıkarır: kara delik tekilliğinde boyutsal enerji boyutsuz enerjiye dönüştürülür. Yani, zaten anlaşılacağı üzere, evren gerçekten de bir sürekli hareket makinesidir.

Fizikçi [Paul Davies](#), "[Heisenberg'in belirsizlik ilkesi] kabaca, tüm fiziksel niceliklerin doğası gereği biraz belirsiz olduğunu ve hızlı spontan dalgalanmalara maruz kalabileceğini belirtir. Örneğin enerji, tekrar hızla kayb olduğu sürece, boşlukta birdenbire hiçbir yerden ortaya çıkabilir. Yani, bir atom altı parçacık birdenbire enerjiyi kısaca "ödünç alarak" bir tuzaktan sıçrayabilir - alfa radyoaktivite fenomeninin altında yatan bir süreç. Heisenberg ilkesi, enerji kredisinde geri ödeme için bir kuraldır: kredi ne kadar kısa olursa, sunulan enerji o kadar fazla olur."

Şu İfadelere bakın: 1) "...enerji, tekrar hızla kayb olduğu sürece, boşlukta birdenbire hiçbir yerden ortaya çıkabilir." Ve 2) "Birdenbire enerjiyi "ödünç alarak"...

Bu kulağa bilim gibi mi geliyor yoksa mumbo jumbo ve hokus pokus gibi mi? Bizim gerçeklik versiyonumuzda,

1) "...boyutsuz enerji, boyutsal enerjiye dönüştürülebilir ve tekrar geri dönebilir ve bu süreç, hiper-mikroskopik ölçekte kısa sürelerde veya çok daha uzun zaman ölçeklerinde meydana gelebilir. makroskobik ölçekte ise (Big Bang ve kara delik tekilliklerinde olduğu gibi); hiçbir şeyin boş uzayda yoktan var olması söz konusu değil." Ve,

2) "Boyutsal enerji gerektiren süreçler, hiper-mikroskopik ölçekte sonsuz bir boyutsuz enerji rezervuarına dokunabilir ve onu kısa bir süre kullanabilir; hiçbir şeyin mucizevi bir şekilde birdenbire ödünç alınması söz konusu değildir..."

Sizce hangi versiyon kulağa daha makul geliyor, hangisi gerçek bilime daha çok benziyor?

Heisenberg'in ünlü belirsizlik ilişkileri, $r > 0$ evreni (uzay ve zaman içinde) ile $r = 0$ evreni (uzay ve zaman dışında) arasındaki etkileşimin matematiksel bir açıklamasıdır. Bunların "birdenbire" (bu ne anlama geliyorsa), "yoktan", "gelecekte", "geçmişten", "hiçlikten" ortaya çıkan parçacıklar ve enerjiyle hiçbir ilgisi yoktur; ya da bilim adamlarının uygulanabilir bir kavramsal modele sahip olmadıkları fenomenleri açıklamak için hayali bir şekilde söyledikleri başka herhangi bir şeyle de ilgisi yoktur. Ortada "ürkütücü" bir şey yok. Varoluşsal bir süreklilikte var olan sadece boyutsal ve boyutsuz enerji vardır.

Matematikte, mükemmel bir nokta sıfır boyutludur (yani boyutsuzdur). Yüksekliği, genişliği veya uzunluğu yoktur; düz bir çizginin bir boyutu (uzunluğu) vardır; bir karenin iki boyutu (uzunluk ve genişlik) ve bir küpün üç boyutu (uzunluk, genişlik ve yükseklik) vardır. Dünyamız, uzamsal olarak üç boyutlu uzayan nesnelere oluşur ve bu, bilim adamlarını tüm gerçekliğin boyutsal olduğu sonucuna varmaya yöneltmiştir. Ama her şeyin başladığı yeri unuttular: boyutları olmayan "nokta" !

"Nokta", her şeyin kökenindedir. Tüm boyutlu nesnelere, son olarak, boyutsal bir noktaya indirgenebilir. Bu, İlluminizm'in temel bir ilkesidir. [Riemann küresi](#) adı verilen olağanüstü bir matematiksel nesneyi düşünün !

Bu bir [stereografik](#) izdüşüm örneğidir, bir küreyi bir düzleme yansıtan geometrik bir haritalamadır, yani bir küreyi 3 boyutlu uzayda 2 boyutlu bir düzlem olarak resmetmenin bir yoludur. Tek bir istisna dışında küre üzerindeki her nokta düzleme yansıtılabilir. İstisna, en üst nokta olan projeksiyon noktasının kendisidir. Küre üzerindeki izdüşüm noktasına yakın noktalar, küreden son derece uzaktaki düzlemlerle eşleşir, bu nedenle izdüşüm noktası düzlemin "sonsuzdaki noktası" olarak adlandırılır.

Benzer bir şekilde, bir 3B-uzayı, yine bir projeksiyon noktası olan, 3B-uzayın sonsuzdaki noktası olan bir hiperküreye (4B uzayda bir küre) eşlenebilir.

Bunun amacı, herhangi bir yönde sıfırdan sonsuza kadar tüm 3B uzayın tek bir noktaya - projeksiyon noktasına, 3B uzayın sonsuzdaki noktasına - haritalanabileceğini göstermektir. Bu Yaratılış Noktası, nihai başlangıç noktasıdır. Uzay ve zamanda yer alan boyutsal evrenin tamamına, uzay ve zamanın dışında boyutsuz bir noktadan erişilebilir.

Uzayda ve zamanda olmayan herhangi bir noktanın herhangi bir yerde bulunduğu söylenemez çünkü bu ona uzayda tanımlanmış bir konum verir ki bu bir çelişki olur. Dolayısıyla uzay ve zamanın dışındaki bir nokta, bir anlamda her yerde ve hiçbir yerdedir.

İlluminist [Empedokles](#)'in dediği gibi, "*Tanrı, merkezi her yerde olan ve çevresi hiçbir yerde olmayan bir çemberdir.*"... bkz. [Monad](#) !

Genesis (Oluş) Noktasını bir portal olarak hayal edin. Ondan ortaya çıkan herhangi bir şey, boyutsal uzaydaki her nokta onunla eşlendiğinden, kelimenin tam anlamıyla boyutsal uzayda herhangi bir yerde görünebilir.

Yaratılış Noktası, uzay ve zamanın dışındaki bu olağanüstü nokta,
Mutlak Tanrı Kaynağı'nın mutlak yetki alanıdır.

" $r = 0$ " evrenine basitçe değindik, ancak onun devrim niteliğindeki içerimlerini ve mutlak materyalizme dayalı egemen bilimsel paradigmayı tamamen akılcı, bilimsel ve felsefi bir şekilde nasıl devirdiğini göstermeyi başardığımızı umuyoruz.

Bir sonraki bölüm, kuantum mekaniği, genel görelilik, din ve felsefe referanslarıyla konuyu çok daha derinlemesine inceleyecek. Bunun oldukça karmaşık bir malzeme olduğunu takdir ediyoruz. Umarım, hepsini "anlayamazsanız" bile, yine de tüm ayrıntıları olmasa da büyük resmi görmeye yetecek kadar alırsınız.

Bu aşamada, eğer geleneksel bilimin $r > 0$ evreni, yani boyutlu evreni (yani uzay ve zaman arenası) gerçekliğin tek gerçek ve ayrıcalıklı doğası olsaydı, o evrende ölümsüz bir ruh, cennet yada tanrı için hiçbir yer olmadığından ateizm'in mümkün olan tek yanıt olduğunu gösterirdik.

Ama tüm bunlar tek bir nedenle var olabilir: uzay ve zamanda yer almayan $r=0$ evreni !

İbrahimcilerin sizi inandırmak istediği gibi, Tanrı'nın ve ruhların ikamet ettiği ürkütücü bir "başka boyut" yoktur. Yalnızca $r \geq 0$ evreni vardır ve tek bir süreklilikte iki veçheye bölünmüştür: zihinsel/boyutsuz ($r = 0$) ve fiziksel/boyutsal ($r > 0$). İşte bu kadar !

İlluminati'nin "kozmozolojisi" budur. Bu kadar kesin, bilimsel olarak uyumlu bir kozmoloji sağlayan başka bir "din" bulamazsınız. Ayrıntılı bir kozmoloji sağlamayan herhangi bir dinin yanlış olduğunu ve kaçak içkiden (yani adi bir uyuşturucudan) başka bir şeye dayanmadığını söylüyoruz. Papa'nın, Hahambaşı'nın veya bir şeyhülislam yada Şeyh'in mantıklı bir kozmoloji sunduğuna şahit olamazsınız. Saçma sapan hayale dayalı inanç ve [hüsnükuruntular](#) (wishful thinking) kimseyi kurtaramaz. Sadece bilgi ve akıl işe yarar.

- 1) Bilim = boyutsal ($r > 0$) evrenin bilgisi.
- 2) Gnostisizm = boyutsuz ($r = 0$) evren bilgisi.
- 3) Gnosis ($r \geq 0$) evreninin mutlak bilgisi.

Işığa giden yola katılın! Sürekli diyalektik olarak kendini yenileyen kadim bir din olan Aydınlanma'nın ışığına adım atın. Bu **Yeni Dünya Düzeni** için yeni bir dindir !

Göksel İnsan

Evren bir insan mı? Fiziksel bir bedeni (evrenin $r > 0$ boyutlu yönü) ve bir zihni (evrenin $r = 0$ boyutsuz yönü) var mı? Bedeni ve zihni olan bir insan "mikrokozmos" ise, bedeni ve zihni tam anlamıyla evrensel ölçekte olan "göksel insan", "makrokozmos" mudur?

"Birliğin idrakine göre aşağıda olan yukarıdaki gibidir ve yukarıdaki de aşağıdaki gibidir."
Zümrüt Tablet'in kadim bilgeliği budur.

Veya belki de $r > 0$ fiziksel evren kozmik bir beyin olarak tasavvur edilebilir: aylar ve gezegenler bireysel beyin hücreleridir, güneş sistemleri beyin hücrelerinin kümeleridir ve galaksiler beynin ana yapılarıdır. Asteroitler, göktaşları ve her türlü yıldızlararası enkaz, ölmekte olan ve ölü beyin hücrelerinin kalıntılarıdır. Yıldız ışığı, kozmik radyasyon ve Büyük Patlama'nın arka plan radyasyonu: Bunlar, kozmik beyinde çatırdayarak onu kozmik bir plazma topu gibi aydınlatan elektrik sinyalleridir. Kara deliklere gelince, her galaksi merkezindeki süper kütleli bir kara delik tarafından düzenlenir ve kontrol edilir. Çöken güneşlerden doğan diğer milyonlarca kara delik, evrene dağılmış durumda. Boyutu ne olursa olsun her kara deliğin merkezinde $r = 0$ tekilliği vardır.

Bu tekillikler, boyutsal varoluşun içinde değildir; uzayda ve zamanda ikamet etmezler. Fiziksel evrende, $r > 0$ evrenini $r = 0$ evrenine bağlayan, beyin ile zihin arasında bağlantı kuran deliklerdir. Karadelikler kadar çok tekillik olduğu düşüncesine aldanmak kolaydır, ancak daha yüksek bir kavrayış düzeyi tüm bu farklı tekilliklerin aslında bir ve aynı olduğunu ortaya çıkarır: sadece bir Mutlak Tekillik, varoluşun sadece bir $r = 0$ yönü vardır, uzay ve zamanın dışında, herhangi bir uzamsal ve zamansal özellikten yoksun, ebedi bir "Birlik". O, "her yerde ve hiçbir yerde"dir. Kara delik tekillikleri, fiziksel kozmik beyni kontrol eden tek Evrensel Zihne açılan kapılar veya $r = 0$ portalları olarak düşünülebilir ($r = 0$, $r > 0$ 'ı yönlendirir, tıpkı zihnimizin bedenlerimizi yönetmesi gibi). Gezegenimiz, Evrensel Akıl tarafından yönlendirilen kozmik beyinde bir düğümdür. Yaşamın Dünya'da gelişmesi tesadüf müydü, yoksa Evrensel Üstün Akıl tarafından tasarlanmış (yada tetiklenmiş) bir olay mıydı? Bkz. [Gnostik Yaratılış ?](#)

Evrenin bir Yüksek Benliği ve bir Alt Benliği olduğunu hayal edin. Bizim gibi o da uzun ve meşakkatli bir yolculukta irfanı arıyor. Ama şunu göz önünde bulundurun. Uzun zaman önce, evren irfana ulaşmayı başardıysa, Yüksek Benliğine ve muktedir olduğu en yüksek kendini gerçekleştirilmeye ulaştıysa, Varoluşun muhtemelen ifade edebileceği nihai Yüksek Benliğe ulaştıysa - Tanrının en uygun tanımı bu kozmik "apotheosis" bu olmaz mıydı? Evrenin ulaşmayı arzulanabileceği daha yüksek bir nokta, daha ileri bir aşama olamazdı. Bu, varoluşun zirvesi, Mutlak Doruk noktası, diyalektik son noktası, tüm evrimsel çabanın mantıksal sonucu olacaktır.

Ama belki de bu nihai doruk hala gelecekte yatıyordur. Belki de bizler, evrensel mükemmelliği gerçeğe dönüştürecek diyalektik ilerlemenin hayati bir parçasıyız. Belki de Tanrı'yı biz yaratıyoruz. Ve belki de şu anda evrenin Alt Benliğinin - Demiurge'nin esareti içindeyiz.

Biz insanlık - Tanrı'nın suretinde yaratıldığımız söyleniyor. O makro kozmos ve biz mikro kozmosuz. Ama belki de şu anda aynada gördüğümüz [Demiurge](#)'nin yansımasıdır. Yine de o bile zamanı geldiğinde diyalektik olarak aşılacaktır. (*Demiurge'yi, Tanrıyı taklit etmeye hatta onu aşmaya çalışan sahte yada "ilkel" tanrı arketipi olarak düşünebiliriz.*)

Yıldızlara baktığımızda, Tanrı'nın parıldayan bedenine mi yoksa beynine mi bakıyoruz? $r = 0$ evren Kutsal Ruh (Heilige Geist), Logos (Söz), Tanrı'nın Akı mı? Ve $r > 0$ evren, Corpus Dei - Tanrı'nın bedeni mi?

Her bir insan, zihnimiz, Tanrı'nın bireysel "beyin hücreleri" olabilir. Tanrı, evrendeki tüm akıllı varlıkların zihinlerini kucaklayan Süper Akıl, Üstün Akıl, Mutlak Bilinç olacaktır.

Her bireyin zekasını birleştirebilseydi, her insan akıllı kolektif İnsan Zihni'ne katkıda bulunsaydı, insan ırkının neler başarabileceğini hayal edin. Neredeyse milyonlarca zihni kucaklayan böyle bir Zekaya herhangi bir sorun meydana okuyabilir miydi? İnterneti bir bilinç olarak hayal edin. Emrinde ne kadar bilgi olduğunu anlamaya başlayabilir misiniz?

Yasak olmayan her şey zorunludur. Evrenin gizli potansiyelinin nihai gerçekleşmesini gerçekleştirmesi mümkünse, o zaman bunu yapacaktır. Ve eğer bu yüce evrimsel son nokta bizim Tanrı dediğimiz şeyse, o zaman Tanrı sadece yasak değil, aynı zamanda zorunludur. Evren, muktedir olduğu maksimum mükemmelliğe ulaşabilir, ulaşmak zorundadır ve ulaşacaktır ve bu doruk/omega noktası Tanrı'dır. Başka hiçbir isim yeterli olmayacaktır.

Tıpkı milyarlarca yıl önce dünyadaki ilkel bir kimyasal çorbanın, bir gün Leonardo da Vinci, Einstein, Nietzsche, Pisagor, Hypatia, Hegel, Curie, Leibniz, Simon Magus ve insanlık tarihinin diğer tüm aydınlarını - ve dahasını - üretme potansiyelini içerdiği gibi. Ve belki de çok daha ileri gitme potansiyeli, yani kozmosun yıldız tozu, parıldayan kıvılcımları içinde, dünyanın başardıklarının evrensel ölçekte eşdeğerini yaratma potansiyeli barındırıyordu. İnsanlığın bu dünyadaki evrimsel yolculuğu, mantıksal sonucuna kozmik ölçekte alındığında, İlahi Vasfa doğru bir evrimsel yolculuktur. Hiçbir şey daha kesin değil. Bizler Tanrı oluyoruz !

İdealizm - Aklın Evreni

İdealizm, "dış dünyanın" zihnin yaratımı olduğu, yani boyutsal evrenin ($r > 0$) bir yanılsama olduğu şeklindeki felsefi konudur. İdealist düşünürlere göre maddi dünya akıldan bağımsız olarak var olamaz. Filozof [Piskopos Berkeley](#) bu görüşün en uç savunucusudur. Maddi dünya olarak algıladığımız şeyin yalnızca Tanrı'nın Aklında bir fikir olarak var olduğunu savundu. İnsan zihinlerimiz, Tanrı'nın hayal gücünün sürdürdüğü bu muhteşem yanılsamaya kilitlenmiştir. Tanrı illüzyonu durdursaydı, maddi dünya anında yok olurdu. Bu görüş, "Tanrı'nın - Brahman'ın - insan zihinlerinin aydınlanmaya ulaşarak ve Brahman ile bir hale gelerek üstesinden gelmeye çalıştığı Maya - yanıltıcı bir dünya yarattığı Hinduizm'i hatırlatır.

Immanuel Kant'ın "aşkın (transandantal) idealizmi", insan zihninin dış dünyaya uzay ve zaman, neden ve sonuç empoze etmek üzere yapılandırıldığı, yani bu şeylerin dış dünyanın gerçek özellikleri olmadığı görüşüdür. Zihnimiz, şeylerin dünyasıyla - numen - hiçbir ilişkisi olmayan bir görünüşler dünyası - fenomenler - yaratır. Kendi zihnimizden kaçamadığımız için, numenal dünyanın gerçek bilgisini asla elde edemeyiz. Sanki asla çıkaramayacağımız zaman-uzay/neden-sonuç gözlüğü takmışız gibi. Ne olursa olsun, eşyanın gerçek doğasıyla hiçbir ilgisi olmasa da zaman ve uzayı, sebep ve sonucu hep göreceğiz. Biz sadece zihin tarafından üretilen fenomenlerin bilgisine sahip olabiliriz, numenlerin bilgisine asla sahip olamayız.

Numenal dünya, uzay ve zamanın dışındadır, yani $r = 0$ 'a benzer, ancak Kant için numenal dünya tamamen bilinemezken, Aydınlanmacı (illuminatici) için $r = 0$ tamamen bilinebilir. Aslında o, saf aklın alanı olduğu için bilinebilecek olanın özüdür.

Schopenhauer, Kant'ın teorisini ileriye doğru radikal bir adım attı. Uzay ve zamanın ayrı şeylerin görünümünü yarattığı, ancak uzay ve zamanın olmadığı numenal evrende hiçbir şeyin ayrı olmadığı sonucuna vardı. Kant, farklı bir numenin her bir bireysel fenomene karşılık geldiğini ve onu desteklediğini düşünürken, Schopenhauer "İrade" adını verdiği yalnızca bir numen olabileceğini fark etti: önlenemez, ebedi var olma, hayatta kalma çabası. Tek bir evrensel İrade vardır, ancak görünüşler dünyasında, fenomenler dünyasının sayısız şeyinde kendini gösterir. Ağaçlar, su, böcekler, kayalar, yıldızlar, hava, insanlar hepsi tek, temel, evrensel var olma İradesinin farklı ifadeleridir. Her insan bu İradenin cisimleşmiş halidir. Bedenlerimiz nesnelleşmiş İrade'dir. Schopenhauer, "Bedenim ve iradem birdir" dedi.

Dolayısıyla, Schopenhauer'a göre, zaman, mekan ve nedenselliğin dışsal, "nesnel", fiziksel bir dünyası ve zaman, mekan ve nedenselliğin dışında, iradenin içsel, öznel, "zihinsel" bir dünyası vardır. Görünüşlerin dış dünyası yanıltıcıdır ve İrade'nin iç dünyası, her şeyin birleştiği varoluşun gerçek doğasıdır. **Varoluş, en ham haliyle, saf İrade'dir.**

Berkeley, Kant, Schopenhauer, Hinduizm ve Budizm , (Tanrı yada Doğa'nın iradesi dışında) neden dünya, (genellikle aşkın bir birlik olarak tasavvur edilen) numenal gerçeğin üzerinde yatan, yanıltıcı bir görünüm düzeyinin bu oldukça olağanüstü ikili doğasına sahip olduğunu açıklayamaz.

İdealizm, $r > 0$ fiziksel evrenin gerçekliğini reddeder ve onu zihindeki bir yanılsama düzeyine teslim eder. Ancak idealizm, bu fevkalade ayrıntılı yanılsamanın hangi amaca hizmet ettiğini açıklamaz. Örneğin, uzayın derinliklerinde henüz son birkaç on yılda keşfettiğimiz geniş galaksiler varsa, bunları hiçbir rol oynamadıkları (çünkü onların varlığı hakkında hiçbir şey bilmediğimiz) "önceki" illüzyonumuza eklemek hangi işlevi yerine getirir? $r > 0$ evreninin gerçek olduğu ve bilimin bize onun hakkında anlamlı ve meşru bilgiler verdiği sonucuna varmak çok daha basit görünüyor. Böylece büyük bir yanılsamanın önceden bizden gizlenmiş yeni unsurlarını değil, gerçekten yeni şeyleri keşfederiz.

Bilimsel materyalizme inananlar ise idealistlerin tam aksini savunarak evrenin $r = 0$ olduğu gerçeğini reddederler.

İdealizm ve materyalizm, her ikisi de hedefi kaçıran iki uç görüştür. Gerçek şu ki, $r = 0$ (idealizm) ve $r > 0$ (materyalizm) gerçek gerçeğin iki yönüdür: $r \geq 0$ zihinsel ve fiziksel evren, kozmik sentez !

Materyalistler boyutsuz varlığı inkar etmekte, idealistler boyutsal varlığı bir yanılsama olarak görmekte yanılıyorlar. İlluminizm, iki büyük felsefi geleneğin uzlaşmasıdır. Boyutlu ve boyutsuz varoluşun her ikisi de gerçektir; bir yanılsama da değildir. Diyalektik olarak birlikte çalışırlar ve her biri diğerini etkiler;

- $r > 0$ psikosomatiktir, yani "beden", "zihin"den etkilenir ve
- $r = 0$ evren somapsişiktir, yani "akıl", "beden"den etkilenir.

Bilimin şimdiye kadar nüfuz edemediği derin gizemler, bilimin boyutsuz evreni ihmal etmesinden kaynaklanmaktadır. Aynı şekilde (idealizme dayalı) birçok din ve felsefenin içine düştüğü saçmalıklar, boyutsal evrenin ihmal edilmesinden kaynaklanmaktadır.

Bir yanda boyut ve boyutsuzluğun, zaman, mekan, nedensellik ve bireyleşme (çoğulluk) ilkesinin; diğer yanda zamansızlık, mekansızlık, özgür irade ve birbirine bağlılık (birlik) ilkesinin bir arada var olmasından daha basit ne olabilir? $r \geq 0$ evreninde bilimin, felsefenin ve dinin tüm sorunları ortadan kalkar.

Asırlık **özgür irade** sorununu ele alalım. Her şeyin görünüşte amansız bilimsel neden-sonuç yasalarıyla kontrol edildiği $r > 0$ evreninde özgür iradeye yer yoktur. Her şey kaçınılmaz olarak önceki bilimsel neden tarafından belirlenir. Ancak evrenin, bilimsel zaman, mekan ve nedenselliğin dışında kalan $r = 0$ yönü devreye girdiğinde, özgür iradeyi engelleyen nedensellik zinciri kırılır. Bu nedenle, en katı materyalistlerin iddia ettiği gibi, özgür irade deneyimimiz sadece bir yanılsama değildir.

Zaman ve uzayın "ölümlü" $r > 0$ alanındaki ölüm kesin sondur, ancak zaman ve uzayın geçerli olmadığı $r = 0$ evreninde hiçbir şey gerçekten yok olamaz. Her şey bir bakıma ölümsüzdür.

İnsan beyni (organı), $r = 0$ insan zihninin $r > 0$ tezahürüdür, böylece beynin zihinle ilişkisinin gizemini çözmektedir. Ama eğer insan beyni/zihni, evrenin $r = 0$ yönüne açılan bir portal ise (makroskopik portallar olan karadelik tekilliklerine kıyasla "mikroskopik" bir portal), o zaman aynı zamanda Mutlak Zihne, Evrenin Zihnine, yani Tanrıya açılan bir portaldır.

Her insan zihninin farkında olmadan en büyük "akla" bağılı olduğunu hayal edin. Çoğumuz asla böyle bir bağlantı düşünmeyiz; sadece mistikler ve ezoterik sanatlarda usta olanlar ilahi olana giden bu kanalı nasıl kullanacaklarını biliyorlardır. Ancak, ara sıra, bazılarımız istemeden normalde gizli olan şeyleri görüyoruzdur.

Uyuduğumuzda, fiziksel $r > 0$ duyularımızı (büyük ölçüde) kapatırız ve sonra rüya görürüz. Zaman ve mekan çılgınca bozulur; ölü görünebilir; aşkın vizyonlara sahip olabiliriz. Zihinlerimiz $r=0$ evreninde "serbestçe yüzer" olsaydı, tam da bunu beklerdik. (Ç.N.; *Bir iddiaya göre çoğu kişinin rüyalarını hatırlayamama sebebi "r=0" zihinsel evreninde gördüğümüz bu aşırı "soyut" vizyonlardır. Çünkü insan zihni açısından somut olanı akılda tutmak soyut kavramlara kıyasla daha kolay gelir. Zaten o nedenle bebeklik anılarımız yoktur yada çok zayıftır; zira ilk doğduğumuzda herşey bize yabancı, soyut ve kavraması zor görünür ve geçmiş deneyimlerimiz olmadığı için yeni gördüğümüz şeyleri kafamıza yerleştiremeyiz. Ama bebelikten itibaren tecrübe kazandıkça hafızamız da yavaş yavaş güçlenmeye başlar. İnsan zihni kendisine (yani geçmiş deneyimlerine) göre anlamlı şeyleri daha kolay hatırlama eğilimindedir, ve şu anki zihinsel seviyemize göre "r=0" zihinsel boyutu bizler için oldukça egzotik ve soyut olduğundan, o boyutta gördüklerimizi hatırlamakta zorluk çekeriz.... Elbette bu bir iddiadır ve İnsan belleğinin işleyişi konusunda çalışmalar hala sürmektedir*)

Biri bize şunları yazdı: "... İşte başıma gelenler. Bunu genellikle 'Tanrı Deneyimim' olarak adlandırırım... Uyumaya gittim ve ondan önceki veya sonraki her şeyden çok daha gerçek bir rüya gördüm. Kendimi bedensiz, isimsiz, belirli bir yerde ve kimliksiz buldum. Bir anda her yerdeydim. Görmek istediğim bir şey varsa, tek yapmam gereken onu düşünmekti. Nereye gitmek istersem oradaydım. Sanki her şey olmuştum. Her şeyi ve her şeyi hissedebiliyordum. Rüzgar dallarının arasından geçtiğinde bir ağacın nasıl hissettiğini biliyordum (gıdıklıyor). Rüzgarın ağaç tarafından parçalanmasının nasıl hissettirdiğini biliyordum. Farenin hislerini kedinin çenesinde, kedinin hissini ise farenin bedeninde hissettim. Bir kadın olarak sevişmenin nasıl bir şey olduğunu hissettim. Yaşayan her şeyin hayatının destansı mücadelelerini yaşayabilirdim ve hayatları bittiğinde onların hikayesini yaşadım ve onların hikayesi benim hikayemin bir parçasıydı. Ve her ne olduysa, sorun yoktu. Bunaltıcı olması gerekirken, bir şekilde tüm bu verilerin üstesinden gelebilirdim."

"Uzun bir süre bu şekilde gittim (zamanı akıyor gibiydi, onun dışındaydım) ve sonra bir şey oldu. Tabiri caizse, daha konsantre veya odaklanmış olduğumu hissettim. Kendimi "yerde" buldum, bazı varlıkların üstü gri yuvarlak bir topuzla kapatılmış bir tür elektrik kablo demetine benzeyen bir şeyle bana geldikleri bir yerdeydim. Bu şey bir şekilde üzerime kondu. Daha sonra omurilik ve beyin olduğunu anladım. Her nasılsa bu cihaza uyacak bir şekil geliştirdim ve sonra bir tür "çantanın" içine süründürüldüm (bu deriymiş, sonra anladım). Bu noktada, büyük resim perspektifimi kaybetmeye başladım; sınırlı oldum. Belirli özelliklerim, belirli bir kişiliğim, belirli yeteneklerim vardı. Bir "birey" olmuştum. Bu birey olduğumda yapmam gereken bir şey olduğu hissine kapıldım ama ne olduğunu bilmiyordum."

"Bu noktada uyandım ve tanıdık tavanımı gördüm, aşağı baktım ve vücudumun yatağımdaki battaniyeyi şişirdiğini gördüm. Tamamen şaşırılmış hissettim. Kim olduğumu hatırlamam bir iki dakika sürdü ve sonra yeniden ben olduğum için büyük bir hayal kırıklığı duygusuyla ve kendi sınırlı bakış açım geri döndüğüm için bir kayıp ve üzüntü duygusuyla uğraşmak zorunda kaldım."

Bu, $r = 0$ ve $r > 0$ varoluşu arasındaki, bağlantı ve bireyselleşme arasındaki farkın şaşırtıcı derecede iyi bir açıklamasıdır. Bu "sadece" bir rüya mıydı, yoksa kişi bilmeden ve kısaca irfana ulaşmış gerçeği olduğu gibi mi gördü? Tanrı'nın Zihnini mi gördü ? Çok kısa bir an için kendisi Tanrı mı oldu? Acaba, aydınlanmışları bekleyen kendinden geçmiş bir kaderi mi tarif etti?

Fiziksel olan zihinsel olanı etkileyebilir ama onu belirleyemez. Bununla birlikte, zihinsel kesinlikle fiziksel olanı belirleyebilir. Daha önce bahsettiğimiz bu deneyi yapın: kendi kendinize sağ kolunuzu kaldıracağınızı düşünün ama sonra bunu gerçekten yapmayın. Birkaç dakika bekleyin ve sonra gerçekten yapın. Sadece düşünceyi düşünmek, kolunuzu kaldırmanız için yeterli değildir; olmasını istemek zorundasın. Kolunuzu kaldırırken dikkatlice izleyin, gerçekten izleyin ve fiziksel bir nesnenin, başka hiçbir neden olmadan hareket etmesini istemenizin ne kadar mucizevi olduğunu düşünün. Fiziksel dünyanın bir yönünü yalnızca düşünerek kontrol ediyorsunuz. Akıl, maddenin davranışını kontrol ediyor. Schopenhauer daha aşırı bir görüş benimser: Kolunuzu kaldırmaya istekli olmak fiziksel eyleme neden olmaz, daha çok fiziksel eylem başka bir fiziksel eyleme neden olur - ama "istemek" bu eylemin "iç"idir, içsel deneyimdir. İradeyi birincil ve zekayı ikincil kılar - böylece sebep yerine kasıtlı dürtülerle hareket eden yaratıklar haline geliriz.

$r = 0$ alanı birincil gerçeklik olarak kabul edilebilir, çünkü hiçbir zaman ortadan kaybolabileceği herhangi bir koşul yoktur, oysa $r > 0$ alanının $r = 0$ 'a kadar küçüldüğünü, yani boyutların boyutsal varoluştan çıkarılıp boyutsuz varoluştan başka bir şey kalmadığını hayal etmek mümkündür.

$r > 0$ alanı, $r = 0$ alanından (Big Bang gibi bir olayda) bir yayılım olarak ortaya çıkabilir, ancak $r = 0$ alanı, asla $r > 0$ alanından bir yayılma olarak ortaya çıkamaz çünkü $r = 0$ bölgesinin olmaması imkansızdır. Boyutsal varoluştan boyutları çıkarmak mümkündür, ancak boyutsuz varoluştan boyutları çıkarmak mümkün değildir, çünkü en başta boyutlar yoktu.

Varlığın Doğası

Yokluktan varlık, varlıktan yokluk olmaz. Tanım gereği yokluk yoktur. Herkesin yapıldığı "malzeme" her zaman var olmuştur ve her zaman var olacaktır. Doğmadan önce yok değildik; daha ziyade bizi oluşturan "malzeme" henüz bir araya getirilmemişti. Öldükten sonra bizi oluşturan madde yok olmuyor; bunun yerine dağılır ve yeni varlıklara doğru yolunu bulur. Gelecek henüz mevcut değil, ancak onun içinde tüm tohumlar zaten mevcut. Gelecek, yoktan var olmaz, var olandan evrilir; bu, şimdiki zamanın bir evrimi, bir tahminidir.

Yeni varoluş zaten var olandan doğar. On saniye sonra sahip olacağın düşünceler henüz var değiller ama yoktan var olmayacaklar. Zaten orada olandan doğacaklar.

"Eski" varoluştan, hiç bitmeyen bir akışla yeni varoluş gelir. Gerçekten yeni hiçbir şey, yani emsali olmadan, hiçbir "ata" asla var olmaz. Varoluş sürekli oluşur. Yeni varoluş her zaman değiştirilmiş bir biçimdir, zaten var olanın bir evrim, bir dönüşümüdür.

[Termodinamiğin Birinci Yasası](#) - enerji ne yaratılabilir ne de yok edilebilir - varoluşun en derin yasalarından biridir. Çok az insan onun tam önemini anlıyor. Bu, hiçbir zaman yeni bir enerjinin yaratılamayacağı ve mevcut hiçbir enerjinin asla yok olamayacağı anlamına gelir. Enerji bir kez var olduktan sonra sonsuza kadar var olur ve enerji yaratılamayacağına göre, şu anda var olan tüm enerji her zaman var olmuş olmalıdır. Hiçbir zaman yeni bir enerji gelmeyecek ve hiçbirini asla ayrılmayacak. Başka bir deyişle, evrenin enerjisi şimdi bir trilyon yıl öncekiyle aynı ve bundan bir trilyon yıl sonra olacak olanla aynı ve seçmek istediğimiz herhangi bir zamanda olacağı ile aynı ! Enerji sadece dönüştürülebilir, asla yoktan ortaya çıkmaz veya yok edilemez

En azından, bu bir yorum. Termodinamiğin Birinci Yasa'sına göre evrenin enerji içeriğini anlamamızın aslında iki yolu vardır. Ya enerji her zaman SIFIR'dır, yani (parçacıklardan gelen) "pozitif" enerjiyi tam olarak dengelemek için her zaman tam olarak yeterli (yerçekiminden) "negatif" enerji vardır ve bu da toplam evrensel "sıfır" enerjiyle sonuçlanır... veya evrendeki enerji miktarı her zaman SONSUZ'dur. Bilim, hangi seçeneğin doğru olduğunu hiçbir zaman kesin olarak kanıtlayamadı. Evrenin toplam enerjisinin başka herhangi bir değerde olması saçmadır, çünkü evrenin enerji içeriğinin keyfi bir miktar olması için hiçbir zaman yeterli bir neden olmayacaktır. (Sonuçta, belirli bir miktar neden diğer herhangi bir belirli miktardan daha olası olsun ki?).

Bir kez daha varoluşun "sınırları" ile karşı karşıyayız: sıfır ve sonsuzluk. Bilim adamları "sıfır" enerji seçeneğini tercih etme eğilimindedir çünkü onlar için sıfırdan bir şey elde etmenin nasıl mümkün olduğunu açıklamanın tek yolu bu; yani aksi takdirde Birinci Yasanın apaçık ihlali ile Big Bang evreninin "birdenbire" ortaya çıkmasını açıklamak imkansız olacaktı (ve bu aynı şekilde Tanrı'nın evreni yoktan yaratması için de geçerli olacaktır). Ama o zaman, bu "bedava enerji" varoluş modelinde, hepsi tamamen aynı şekilde ortaya çıkan sonsuz sayıda sıfır enerjili Büyük Patlama evrenlerini ve hiçbir zaman net bir enerji harcaması olmadığı için her geçen anda başka bir sonsuz evrenler kümesinin üretilmesini engelleyecek hiçbir şey olmazdı. ...

...Böylece Paralel evrenlerden oluşan sürekli genişleyen sıfır enerjili bir Çoklu Evren yaratılacaktı. Her nasılsa, hepsi bir arada var olacak, her biri diğerleriyle "çarpmasın" diye kendi benzersiz zamansal ve uzamsal boyutlarına sahip olacaktı. Bu şema ile, her zaman aynı anda sonsuz miktarda "negatif" yerçekimi enerjisinin yaratılması şartıyla, sıfırdan sonsuz miktarda "pozitif" enerji yaratılabilirdi.

Sıfır enerji evreni genellikle [Termodinamiğin İkinci Yasası](#) tarafından tahmin edilen sözde "ısı ölümü" ile veya sonunda Büyük Patlama'yı tersine çeviren ve sıfır enerjinin sonsuz geri dönüşümüyle evrenin sürekli bir hareket makinesi olma olasılığına izin veren bir "Büyük Çöküş" ile sona erer. Bu kulağa inandırıcı geliyor mu? Buna rağmen, bilim adamları sonsuz enerji kaynakları üzerinde tökezlemeye devam ediyorlar ve aslında onları iptal etmek için sonsuz nicelikler içeren bir denklemin her bir tarafını sonsuza bölerek onları "yeniden normalleştirme" zorunda kalıyorlar. Yeniden normalleştirme, doğru yanıtlar veriyor gibi görünse de, çoğu zaman meşru bir matematiksel temele sahip olmadığı söylenmiştir. [Richard Feynman](#) bunun hakkında, *"Böyle bir hokus pokusa başvurmak zorunda kalmamız, kuantum elektrodinamiği teorisinin matematiksel olarak kendi içinde tutarlı olduğunu kanıtlamamızı engelledi ... yeniden normalleştirme, benim dalgalı süreç dediğim şeydir!"*

Bilim adamları şu anda evrenin sıfır enerjisi ile sonsuz enerjisi arasındaki sorunu çözmek için yeterli veriye sahip değiller. Sıfır enerji seçeneğini tercih etmelerine rağmen, bu seçenek mantıksal olarak tutarsız görünmektedir. Onu dengeleyecek ve toplamda sıfırı koruyacak bir tür negatif enerji (karanlık madde/enerji ?) olduğu sürece, mikroskobik ve makroskopik ölçekte, her zaman kesinlikle her yerde kendiliğinden ortaya çıkan yeni pozitif enerjiyi ne durdurabilir? Kendi kendini yoktan var ediyormuş gibi görünen sıfır enerji etkinliğinin bu kaynayan, fokurdayan kazanında yaşam gerçekten mümkün olabilir miydi? "Bedavadan" oluşan Big Bang'in tam bu anda avucumun içinde olmasını engelleyen nedir? Hiç enerji harcanmazsa, bunu ne önler? Kesinlikle *enerjinin korunumu yasası* yoktur. Sıfır enerji seçeneği, bir sihirbaz numarası kadar hiçbir şeye benzemez. Evrenin varlığını açıklamak için en güvenilir çözüm olarak kabul edilmesi olağanüstü. Dahası, boşluğun sonsuz enerjisi sorunu var.

Alternatif bir senaryo olan $r \geq 0$ çerçevesindeki "sonsuz" enerji seçeneğinde, sonsuz miktarda boyutsuz enerji vardır ve bu sonsuz büyüklükteki bir evrende sonsuz miktarda boyutsal enerjiye dönüştürülebilir ve tekrar geri dönüştürülebilir. Enerji sürekli olarak mantıklı ve kontrollü bir şekilde geri dönüştürülür. Evren sürekli hareket eden bir makinedir. Asla duramaz ! Bu, standart bilimsel görüşten çok daha olası görünmüyor mu?

Peki, ne olacak? Varlığın hiçten ortaya çıktığı, hiçbir enerjiden kaynaklanmadığını kelimenin tam anlamıyla ilan edebileceğimiz sıfır enerjili "bedava" bir evren! ("Bir şey" hiçten gelir çünkü hiç bir şey pozitif bir "şeyin" tam olarak negatif bir "şey" tarafından nötrlenmesi gibi görünmüyor. Ama burada çok büyük bir potansiyel sorun var. Peki ya boş uzayın enerjisi - vakum? Bu genellikle sonsuz olarak hesaplanır!) Ya da mutlak hiçliğin imkansız olduğu ve hiçlikten bir şeyin asla var olamayacağı ölümsüz, sonsuz enerji, sonsuz büyüklükteki evren?

İlki doğruysa, biz hiçliğin çocuklarıyız ve kozmos da hiçliğin tuhaf bir düzeninden ibaret. Bizler yaşayan "hiçlikleriz. Bu nihai nihilizmdir - hiçbir şeye inançtır !

Eğer ikincisi doğruysa, bizler sonsuzluğun çocuklarıyız ve sonsuzun sonsuzca geri dönüştürülebilir sonlu ifadeleriyiz. Sonsuz uzun süre dayanacağız - yani ölümsüzüz - ve nihai anlam, maksimum potansiyelin maksimum gerçekleşmesine giden ilahi yolculukta olduğumuz gerçeğinden kaynaklanmaktadır, yani salt olasılıktan Tanrı'dan daha azı olamayacağımız bir yere gidiyoruzdur !

Varoluş durağan olamaz. Varoluşun bir özelliği harekettir, boyutsuz varoluşun kendisini boyutsal varlığa dönüştürmesidir. Ve bu döngü ebediyen sürer ! Bu akış asla duramaz. Hareket zorunluysa, hareket eden bir şey olmalı; dolayısıyla hiçbir şey yerine bir şey vardır. Bu "bir şey" enerjidir. Varoluş budur: sürekli olarak boyutsuz ve boyutlu arasında değişen enerji ve formlardır.

Heraclitus, varoluşun sonsuz "ateş" olduğunu söyledi. Bu, mecazi olarak, enerjinin kesintisiz hareketinin mükemmel bir tanımıdır. Yani varoluş ebedi değişimdir !

"Değişim dışında kalıcı hiçbir şey yoktur." - Herakleitos

Kozmos: "düzen, iyi düzen, düzenli düzenleme" anlamına gelir. Eğer kozmos -ki açıkça öyledir- düzenli bir varoluş biçimiye, o zaman çevremizde gördüğümüz kozmosu bir tohum olarak içinde barındırmak için ham varoluşun hangi özelliklere sahip olması gerekir?

Matematik - kozmosa gömülü mantık ve akılla yakından bağlantılı olan kalıplar, düzen ve organizasyonla ilgilenen disiplin. Eğer böyle olmasaydı, evrende hiçbir düzen olmayacaktı - sadece hiçbir akıllı yaşamın ortaya çıkamayacağı anlaşılmasız bir rastlantısallık olacaktı !

Büyük Aydınlanmacı Pisagor, matematiğin evren için ne kadar önemli olduğunu yansıtarak "Her şey sayıdır" dedi.

Evren bir mantıktır, mantıksız değil. Rasyoneldir, irrasyonel değil. Kendileri de kozmosun temel mantığının ürünleri olan mantıksal varlıklar tarafından kavranabilir. Evrenin gerçek, otantik bilgisi mümkündür. İnanç (her tür hüsnü kuruntu ve boş hayal), gerçek bilginin mümkün olduğunu reddetmek ve bir umutsuz vahamet meclisidir. İnanç aptallar içindir. İnanca dayalı tüm dinler saflar içindir. Mantıksal gereklilik evrene rehberlik eder.

İlluminati temel bir düşünce//akıl/ruh/ birimine "[monad](#)" (Yunanca "birim", "yalnız", "tek" anlamına gelir) ve bazen de "existon" veya "[psychon](#)" olarak atıfta bulunur. Monad, boyutsuz varoluşun en temel "parçacığı" dır. O, psişik enerjinin bir parçacığıdır ve fiziksel, boyutsal enerji kuantumları üretebilir. Bu tür kuantumları yayabilir ve ayrıca onları yeniden emebilir.

Ama böyle bir nicelik boyutsal evrende nerede görünürdü? "Burada" mı, "şurada" mı yoksa "orada" mı olmalı? Peki nerede? Herhangi bir yer. Hiçbir yerin başka bir yere göre ayrıcalığı yoktur. Bir yerin diğerinden daha iyi olması veya tercih edilmesi için yeterli sebep yoktur. Bu nedenle, her yöne sonsuzca uzanan boyutsal bir evreni ima eden herhangi bir olası konumda bir boyutsal enerji kuantumu ortaya çıkabilir.

Enerji, varoluşun temel maddesi, [arkhe](#), ilk ilkedir. Enerjinin iki yönü vardır: boyutsuz ve boyutlu. Boyutsuz enerji, boyutsal fiziksel enerjinin üretilebileceği birincil biçimdir - Büyük Patlama'da olan buydu. Boyutsal enerji, boyutsallığını kaybedebilir ve orijinal boyutsuz biçimine geri dönebilir - örneğin, bir kara deliğin tekilliğinde olan budur.

Psşik enerji fiziksel enerjiye (boyutsuz enerji boyutsal enerjiye) dönüştürülebilir ve bunun tersi de geçerlidir.

Enerji sonsuz harekettir. Enerji zihinsel ve fiziksel. Zihinsel yön, "yaşam" dediğimiz şeyin temelidir ve bilince dönüşebilir. Fiziksel yönü bilimsel ve cansızdır.

Fiziksel evrende fiziksel enerjinin eylemlerinin bir sonucu olarak meydana gelen olaylar, enerjinin zihinsel yönüne damgasını vurur ve bunun tersi de geçerlidir, yani iki yön, birbirini sürekli olarak güçlendiren karşılıklı, sinerjik bir geri bildirim sürecinin parçasıdır. Zihinsel ve fiziksel yönler arasındaki bu geri bildirimden gelişen düzen ve organizasyonun "dili" matematiktir. Evrenin fiziksel yönünde, boyutsal enerjinin matematiksel davranışı (sadece matematiksel olarak anlaşılabilen) "fizik kanunları" olarak kendini gösterirken, evrenin zihinsel boyutunda, boyutsuz enerjinin matematiksel davranışı şu şekilde kendini gösterir: "düşünce yasaları" - mantık ve akıl (matematiksel olarak ele alınabilir).

Ancak evrenin zihinsel yönü tamamen rasyonel değildir (insanların davranışlarına bakın). Belki de hepsinden daha önemli olan başka bir bileşen daha vardır: duygu ! Duygunun "taşıyıcı dalgası" müziktir: "işitilebilir matematik". Müziği özünü matematiksel olarak tanıyan ilk kişi büyük Aydınlanmacı [Pisagordu](#). Bir başka büyük Aydınlanmacı olan [Leibniz](#), "*Müzik, insan ruhunun saydığı farkında olmadan saymaktan aldığı hazdır*" demiştir.

Müziğin duygusal gücünden dolayı, her birimizin hayatımıza ait bir film müziği vardır. Filmlerin ve TV'nin müzikle dolu olmasının, rock ve pop yıldızlarının bu kadar sevilmesinin ve reklamların duygularımızı manipüle etmek için müziği kullanmada bu kadar uzman olmasının nedeni budur.

Müzik, bilimin her şeyin Büyük Birleşik Teorisini yaratmak için şu anki favori yaklaşımı olan "sicim" teorisini aydınlatmak için en uygun benzetme olarak kabul edilir. Sicim teorisinin kurucularından fizikçi [Michio Kaku](#), şu paralellikleri kurar:

Müzikal Analoji	Sicim Karşılığı
Müzikal notasyon	Matematik
Keman Telleri	Süper sicimler
Notalar	Atom altı parçacıklar
Harmoni Kanunları	Fizik
Melodiler	Kimya
Kainat	Sicim senfonisi
Üstün Akıl, Tanrı'nın Aklı	Hiper Uzayda yankılanan müzik
Besteci	???

Ama doğal olarak, bir materyalist olarak Kaku duygudan hiç bahsetmez. Sicim teorisinin duygu hakkında söyleyecek hiçbir şeyi yoktur.

Duyguyla ayrılmaz bir şekilde ilişkili olan zevk (haz) ve acıdır; ve bunlar artık matematiksel mantık yasalarına değil, zevk ve acının ayrı mantığına dayanan yeni bir rasyonalite biçimine yol açabilir. Zeki varlıklarda zevki en üst düzeye çıkarmak ve acıyı en aza indirmek için ezici bir eğilim vardır. Zevk arayışı ve acıdan kaçınma kendi içinde amaç haline gelir. "Akıl" artık amansız makine benzeri mantığın ilgisiz, tarafsız bir açılımı değil, zevk-acı denkleminde en uygun sonucu elde etmek için konuşlandırılacak bir araçtır. "Hissedene" ve buna göre tepki verene kadar hiçbir makine insan benzeri olarak kabul edilemez.

Ayrıca Not; O nedenle Duyguların bağımlılık yapıcı bir özelliği vardır. Üstelik duyguların bedenimizin kimyasallarıyla tetiklendiği de göz önüne alınırsa, bunu bir tür madde bağımlılığı gibi düşünmek de mümkündür. Sıradan madde bağımlılığında, uyuşturucu madde dışarıdan alınarak beden kimyası tahrik edilir ve yapay bir "haz" duyulur. Duygu bağımlılığında ise, çevreden maruz kaldığımız müzik, aşk, müsabakalar, ideoloji ve din...vb gibi dışsal uyuşturucu "etken"ler de beden kimyasını tahrik ederek doğalmış gibi görünen yapay bir "haz/tatmin" duygusu yaratabilir.

Dolayısıyla, hem boyutlu hem de boyutsuz enerjinin dili matematiğe dayanır ve zevk ve acı bile matematiksel kökenlidir. (Zevki uyumlu notalar olarak, ve acıyı keskin, uyumsuz notalar olarak düşünün). Çoğu zaman birbiriyle çeliştiği söylenen akıl ve arzu, biri düşünce mantığına, diğeri duygu mantığına dayanan farklı akılcılık türlerinin uygulamalarıdır.

Jung, kişilik çalışmalarında Düşünmeyi Hissetmekle karşılaştırdı. Bazılarımız bir problemin üstesinden gelmek için bir yol **düşünürken**, bazılarımız kendi çözüm yolunu **hisseder**.

Bunun amacı, -insan varoluşunun tüm karnavalı da dahil olmak üzere- çok çeşitli fenomenlerin fizik (bilimsel matematik), düşünme (mantıksal matematik) ve duygu (müziğin matematiği) şeklinde matematik tarafından birbirine yapııştırılmış boyutsuz ve boyutsal enerjinin davranışıyla ilgili son derece küçük bir çekirdek yasalar kümesine kadar izlenebileceğini göstermektir. Schopenhauer, müziği İrade'nin bir kopyası olarak görüyordu, dolayısıyla bizim üzerimizdeki olağanüstü gücü ve bizi duygusal ve genellikle fiziksel olarak (onunla dans ederek) harekete geçirmesinin nedeni de buradan geliyordu.

John Conway'in "[Hayat Oyunu](#)"na bakın !

- Küçük, basit bir kurallar dizisinden karmaşık davranışların nasıl ortaya çıkabileceğini gösterir. Diyalektik ilerlemeyle birleşen matematik yasalarından neyin ortaya çıkacağını hayal edin.

Varoluş Oluşmaktır (becoming), Olmak (being) Değil. İçsel doğası, hareketi ve aynı zamanda bir düzenleyici ilkeyi, biçimsiz olana biçim dayatan bir ilkeyi içermesidir. Hareket ve düzen diyalektiğin temelidir çünkü daha önceki ve daha az düzenli durumlardan yeni, daha yüksek düzen durumları inşa edilebilir.

Evren diyalektiktir. Evren sonsuz oluşur. Mantıken başka türlü olamaz. Her zaman var olmuştur ve her zaman var olacaktır. Evrenin altında yatan mantık sonsuza dek aynıdır. Ancak evrenin fiziksel olarak temel mantıktan evrimleşme şekli sabit değildir. Olabilecek her şey (mantıksal olarak imkansız olmayan) sonsuz bir mantıksal evrende kesinlikle gerçekleşecektir. Temel mantık tarafından yasaklanmayan her şey zorunludur. Bu, evrenin doğasına ilişkin herhangi bir tartışmanın başlangıç noktasıdır.

Soru şudur: Ebedi mantıksal evrenin temel mantığı, mantıksal bir zirveyi, yani temeldeki mantığın maksimum ifadesini ima ediyor mu? Mantık kendinin farkına varabilir mi? Birkaç basit kuralla dayanan bir mantık, "Tanrı" gibi şaşırtıcı derecede karmaşık bir şeye götürebilir mi?

Optimal evren, en küçük temel ilkeler ve özellikler kümesinden en çeşitli fenomenleri yaratabilen evrendir. Gerçekleşmenin en yüksek zirvesini yaratabilen de odur.

Varoluş Tanrı'yı doğurur. Başka seçeneği yok. Tanrı zorunludur, evrenin gizli potansiyelinin maksimum ifadesi, nihai oluş !

"Evren tam olarak oluşmamış bir durumda var edildi, ancak kendisini biçimlenmemiş maddeden gerçekten harika bir yapı ve yaşam formları dizisine dönüştürmek için yetenekliydi." -- Aziz Augustine

Varoluş, varoluşun temel parçacıklarının temel özelliklerinin acımasız, sürekli açılımıdır: **monadlar**, boyutsuz psişik enerjiden oluşan ve içinden boyutsal enerji kuantalarının yayılabileceği zihin birimleridir. Fiziksel evrenden ve diğer monadlardan gelen bilgiler, her bir **monada** kodlanabilir. (Not; *Monad'ın özü birdir, ama kainatın temel kozmik birimi yada temel yapı taşı olduğundan ve $r=0$ uzay-zaman dışı boyutsuzluğunda var olduğundan aynı zamanda boyutlu alemlerde tezahürü (yada izdüşümü) "çoktur". O nedenle aynı anda "bir" ve "çok" olabilir. ve O nedenle bazı açıklamalarda "Monad", bazen de "Monadlar" diye geçebilir !*)

Yeterli Sebep İlkesi, sadece tek bir monad olması için yeterli sebep olmadığını söyler. Bir taneye sahip olur olmaz, ilkiyle aynı temel özelliklere sahip sonsuz bir sayının olmaması için hiçbir mantıklı neden yoktur. (*Aynı anda "bir" ve "çok=sonsuz" !*)

Dolayısıyla bu, varoluşun temel modelidir: boyutsuz varoluşta sonsuz sayıda monad (*sonsuz miktarda psişik enerji anlamına gelir*), bunların her biri bir veya daha fazla boyutsal, fiziksel enerji niceliği yaratabilir, böylece sonsuz büyüklükteki boyutlu bir evrenin sonsuz sayıda fiziksel enerji niceliğiyle doldurulmasına izin verir.

Sonsuz sayıda monad (birim) her zaman var olmuştur ve her zaman var olacaktır. "O"nları (*sonsuz oldukları için tekil yada çoğul demenin anlamı yok*) hiçbir şey yaratmadı ve hiçbir şey "O"nları yok edemez: "O"nlar varoluşun temel birimleridir. Nedensizdirler: Bir nedenleri olamaz çünkü "O"nlara neden olacak hiçbir şey yoktur. "O"nlar oluş zincirinin ilk halkasıdır. Hiçbir şey yerine bir şey olmasının nedeni "O"nlardır. "O"nlar varoluşun temel, değiştirilemez gerçekleridir. Bunlar diyalektiktir ve diyalektiğin amacı, evreni maksimum potansiyel durumundan maksimum gerçekleştirme durumuna getirmektir. Evrenin içsel, temel mantığı "olmayı" sürdürmektir ve sonunda bu süreç, evrenin muhtemelen ulaşabileceği en yüksek oluş noktasına ulaşacaktır. Başka bir deyişle, evren kaçınılmaz olarak Tanrı'yı yaratacaktır. Evrenin üstü kapalı bir [teleolojisi](#) (amacı) vardır. Bilmese de amacı Tanrıyı doğurmaktır. Başarılı olana kadar durmadan, yorulmadan, körü körüne adım adım ilerlemeye çalışacaktır.

İşte gerçek ! Tanrı evreni yaratmaz. Tam tersi doğrudur. Evren Tanrı'yı yaratır ! Evrimin Tanrısı !

Bu belki de tüm ifadelerin en derinidir ve İlluminizm'i diğer tüm dinlerden bu kadar farklı kılan da budur. Tanrı İlk Neden ve İlk Hareket ettirici değildir. Bunun yerine, tüm evrenin hareket ettiği Son Etki ve Son Hareket olarak kabul edilebilir. Herhangi bir ateist bile, Aydınlanma Tanrısı'na katılabilir çünkü bu Tanrı evrimin bir parçasıdır: O, evrimin ulaşmaya çalıştığı şeydir, mantıksal son (omega) noktasıdır.

Ancak Evrimin Tanrısı bir kez var olduğunda, tıpkı insanların artık Dünya üzerindeki evrimin gidişatını düzenli olarak değiştirmesi gibi, evrimi kontrol eder. Bugün milyarlarca insan yaşıyor ve insanlık tarımı, bilimi, tıbbı, uygarlığı... vb. anlayacak ve kullanacak kadar zeki olmasaydı kesinlikle çoktan ölmüş olacaktı. İnsanlar giderek evrimin efendisi haline geliyor ve (sıradan hayvanlar gibi) onun çaresiz hizmetkarları ve kurbanları olmaktan kesinlikle vazgeçtiler. Tanrı, evrim zincirinin sonu ve tanımlaması gereken yeni bir varoluş zincirinin başlangıcıdır. Evrimin zirvesi olan Tanrı, böylece evrimi aşar (transcendence). O aşkınlığın ta kendisidir.

Tanrı, evrimin dışına çıktığı anda, yaratılışın efendisidir. Evren onu yarattı, ama şimdi süreci tersine çevirebilir ve evreni yeniden yaratabilir. "İlahi İntihar" dediğimiz şeyin özü budur: Tanrı, yeni evreni kendisinden yaratır. (*Aynen [Anka kuşunun](#) kendi küllerinden sürekli yeniden doğması gibi !*)

Tanrı, hem evrenin yaratılışı hem de yaratıcısı olmak gibi paradoksal bir konumda olabilir (tıpkı evrimin yarattıkları olan insanların, genetik mühendisliği yoluyla gelecekteki evrimsel sürecin yaratıcısı olabilmeleri gibi) ve bu nedenle, evreni sonsuza dek döngüde tutacak bir mekanizmaya sahibiz.

- İlk aşama; Tanrı'yı yaratma sürecidir. Başarılı olduktan sonra,
- ikinci aşamada, kendisini hammadde olarak kullanarak yaratmaya yeniden başlama ve/veya yaratılışa yön verme süreci Tanrı tarafından yönetilir.
- Ve böylece ilk aşamaya geri dönüyoruz ve evren yine maksimum gerçekleşmesine - Tanrı'ya - ulaşmaya çalışıyor. Ve bu döngü hep devam ediyor. Sonsuza kadar !

Tamlık İlkesi, olabilecek her şeyin olacağını belirtir. Sonsuza dek mümkün olan hiçbir olasılık gerçekleşmeden kalmayacaktır. Doğa olabildiğince eksiksiz ve mükemmel hale gelecektir. Bu sadece arzu edilen bir şey değil, sonsuz bir sistemde kaçınılmazdır. Diğer tüm durumlardan üstün olan tek bir varoluş durumu - Omega (nihai son) Noktası - varsa, o zaman eninde sonunda ve kaçınılmaz olarak ona ulaşılabilecektir.

"Başlangıçtan" itibaren, olabilecek her şey zaten evrende zımni olarak mevcuttur. Tanrı mümkünse, o zaman her zaman mümkündür ve potansiyelinin gerçeğe dönüşmesini bekliyordu.

Tüm ateistlerin kendilerine sorması gereken soru şudur: Evrim bir son, bir zirve anlamına mı gelir? Evrim hiç maksimize edildi mi, yoksa rastgele nafiler çizerek dönüp duruyor mu, asla daha iyiye gitmiyor mu?

Eğer insanlar (dünyanın önceki efendileri) dinozorlardan çok daha üstünse, eğer tüm formlar önceki formlarından daha fazla evrimleşmişse, evrimin genel olarak gerilemek yerine daha "iyiye" ilerlediği açık değil midir? O zaman, süreç "en iyi"ye ulaşabilir mi?

İnsan ırkını tek bir kişi olarak hayal edin, yani insanlığın tüm yetenekleri ve zekası tek bir kişilikte bir araya gelsin. Bu, herhangi bir insandan çok daha üstün olmaz mıydı? Herhangi bir sorun, tüm insanlığın kolektif, odaklanmış zekasına direnebilir mi? Tarihteki birkaç dahi bile, evren anlayışımızda nefes kesici sıçramalar yaptıysa, tüm dahilerin zekasının tek bir yüce zekada birleştiğini hayal edin. Bu, Tanrı dediğimiz şeyin bazı özelliklerine sahip olabilecek bir varlık olmaz mıydı? Bu, basit bir şekilde, bireysel insan varlıklarının bilinçlerinin insanlığın kolektif bilincine dönüşmesine izin verilerek başarılabilir.

Ancak insanların evrensel evrimin zirvesi olması muhtemel midir? Kendimizden çok daha zeki bir çok varlığı hayal edemez miyiz? Sonra hepsinin tüm zekalarını birleştirdiğini hayal edin. Aslında, evrende var olan tüm süper-zekaları birleştirdiğinizi hayal edin. $r = 0$ alanı, evrendeki tüm "zihnin" tek bir "yerde/noktada" var olduğu yerdir. Eğer $r = 0$ alanına bağlı tüm akıllar birleşirse "Mutlak Zihni" oluştururlar ve bu da Tanrı'dan başkası olmaz. Her birimiz Mutlak Zihnin bir "hücre"yiz. Zihnimizi genişletebilirsek, Mutlak Zihne ulaşabilir ve Tanrı'nın Zihni'ne uyum sağlayabiliriz. Mutlak Zihni kullanabilirsek, biz kendimiz Tanrı olabiliriz. Bu Boş bir iddia değil, $r=0$ alanının sağladığı mantıksal fırsattır. Ancak Mutlak Zihni kullanmak için sınırlı insan zihnimizi sonsuz bir şekilde genişletmemiz gerekir.

- 1) Tez - Fiziksel, Boyutsal Evren ($r > 0$): "VARLIK"
- 2) Antitez - Fiziksel Olmayan (Zihinsel), Boyutsuz Evren ($r = 0$): "HIÇLIK"
- 3) Sentez - Diyalektik Evren ($r \geq 0$): "OLUŞMAK"

Kişisel Farkındalığın Mantıksal Evreni

İnsan beynini etkileşimli bir TV setine (antenine) benzer bir şey olarak hayal edin: $r = 0$ boyutsuz alanından bir sinyal alınabilen $r > 0$ boyutlu donanımı sağlar ve aynı zamanda duyusal bilgiyi $r = 0$ alanına geri iletir. $r = 0$ ve $r > 0$ alanları arasında gidip gelen sinyaller, sürekli bir geri besleme döngüsü oluşturur. Bilinçli bir insan, bu geri bildirim döngüsünün bir sonucudur. Principium individuationis'i -bireyleşme ilkesini- destekleyenin boyutsal dünya olduğu yeterince vurgulanamaz. Zira, $r = 0$ alanındaki her şey temel olarak birbirine bağlıdır. Kalıcı olarak diğer her şeyle iç içe olsaydınız nasıl bireysel bir kimlik geliştirebilirdiniz ki? Eşsiz bir kişisel farkındalık elde etmek istiyorsanız, diğer şeylerden ayrılmanız gerekir. $r > 0$ alanı, bireyselleşme mekanizmasını sağlar. Ayrı bir kimliğe sahip olmak esastır.

[Alan Turing](#), bilincin gelişimini anlamak için başka bir bileşen ekledi, ve Bir nükleer fisyon yığınıyla bir paralellik çizdi. Kritik bir boyuta ulaşılmadıkça ve ardından nefes kesici bir zincirleme reaksiyon meydana gelmedikçe çok az şey olur. Yeryüzündeki tüm insan olmayan hayvanlar, öz bilince yol açan bir zihinsel aktivite patlaması için gereken kritik eşiğin altındadır. Sadece biz insanlar o kadar çok nöral bağlantıya sahip beyinler geliştirdik ki, bilincin zincirleme reaksiyonu kaçınılmaz oldu.

[Douglas R. Hofstadter](#) ünlü kitabı [Gödel, Escher and Bach: An Eternal Golden Braid](#)'de şu şekilde tanımladığı *Strange Loops (Tuhaf Döngü)*'den bahseder: *"Tuhaft Döngü fenomeni, seviyeler arasında yukarı (veya aşağı) hareket ederek her zaman meydana gelir. Hiyerarşik bir sistemde, beklenmedik bir şekilde kendimizi başladığımız yerde buluyoruz."*

Ve *"Tuhaft Döngüler kavramında örtük olan sonsuzluktur, çünkü bir döngü sonsuz bir süreci sonlu bir şekilde temsil etmenin bir yolu değil de nedir?"* diye eklemiştir.

O, Bilincin garip bir döngüden geldiğini savundu. Bu görüş için söylenecek çok şey var. $r = 0$ alanı ile $r > 0$ alanındaki benzersiz bir fiziksel varlık ("kritik kütle" beynine sahip) arasında sonsuz bir geri besleme döngüsü, böyle garip bir döngü oluşturur.

Hofstadter, *"Kısacası, bir 'ben' - en azından benim görüşüme göre - bir tür girdap yoluyla meydana gelir; beyindeki kalıplar beynin dünyayı yansıtmasını yansıtır ve sonunda kendilerini yansıtır; bunun üzerine 'Ben' girdabı gerçek, nedensel bir varlık haline gelir."*

Bunu, *"Zihindeki kalıplar, beynin dünyayı yansıtmasını yansıtır ve sonunda kendilerini yansıtır"*, ve yahut *"Bir ben vardır, benden içerir"* şeklinde de söyleyebilirdik. Başka bir deyişle, fiziksel bir beynin soyut bir zihne sağladığı duyusal bilgi, zihnin bu duyusal veriler üzerinde düşünmesine ve ardından, son olarak, bu konuda düşündüğü gerçeği üzerinde düşünmesine izin verir, ve bu aşamada bilincine varır. Kendi kendinin bilincindedir, dolayısıyla kendinin bilincindedir ve gereken garip/tuhaf döngüyü tamamlamıştır. Ayrıca, Hegel'in yaptığı gibi, bu süreci gerçekten tamamlamak için başka bir benzer bilincin gerekli olduğunu, yani bir bilincin Zihin Kuramına, başka bir zihnin kendisinden farklı düşüncelere sahip olduğu bilgisine sahip olmasına, ve bilincinin başka bir benzer varlığından farklı olduğunu yansıtabilmesi gerektiğini de iddia edeceğiz.

Hofstadter, argümanında [Gödel](#)'in ünlü [Eksiklik Teoremini](#) kapsamlı bir şekilde kullanır. Gödel Teoreminin özünde yer alan kendine gönderme yapan ifadelerin şaşkırtıcı derecede derin olduğuna şüphe yok:

Bir Giritli, "*Bütün Giritliler yalancıdır*" dedi. Bu doğru mu, yanlış mı yoksa karar verilemez mi?

- "*Bu açıklama yanlıştır.*" Bu doğru mu, yanlış mı yoksa karar verilemez mi?
- "*Bu ifade kanıtlanamaz.*" Bu doğru mu, yanlış mı yoksa karar verilemez mi?

Bir makine nasıl karar verirdi? Sürekli bir döngüye girer miydi? [Gödel'in Eksiklik Teoremi](#), doğru olan ancak kanıtlanamayan aksiyomatik sistemlerin ifadeleriyle ilgilidir, yani kanıtlanabilirlik, gerçekten daha zayıf bir kavramdır.

Sıklıkla ortaya çıkan soru, bir makinenin [aksiyomatik](#) kanıtlama araçları yoksa, doğru bir ifadeyi doğru olarak tanıyıp tanıyamayacağıdır. Yalnızca kendine gönderme yapan ifadelerin paradokslarını ve inceliklerini anlayabilen, kendinin farkında olan varlıklar bunu yapabilir görünmektedir. Bu nedenle, aynısını yapmadan önce, bir makinenin aksiyomatik programlamasını aşması için kendinin farkına varması gerekir.

Başka bir deyişle, mantığın kendisi kendinin farkında olabilir mi? Kendi sınırlarını tanıyabilir mi? Diyalektik mantık, bunu başarmanın en iyi yoludur çünkü tüm amacı çelişkileri aşmak ve onları her şeyi kapsayan bir bütünün parçası olarak görmektir. Parçaların sınırlarını görebilen bütündür. "[Gestalt](#)" düşüncesinin temel ilkesi, *bütünün, parçaların toplamından daha büyük olduğudur*. Tüm olası gerçekleri görebilmek için bir şeyin tüm sınırlı aksiyomatik sistemleri aşması gerekir.

Tanrı nihai **Gestalt** mı, nihai **Gödel Varlığı** mı?

Kuantum Tuhafliğı

Kuantum Mekaniiđi uzmanlarının, kuantum dñnyasıyla ilişkili sayısız garip fenomeni açıklamak için inandırıcı bir kavramsal modeli yok. Örneğin, bir kuantum parçacığının aynı anda iki veya daha fazla yerde olması nasıl mümkün olabilir? Bir dñřünce deneyi, kuantum mekaniğinin ünlü iki yarık deneyindeki iki yarığı, sıfır genişlikte sonsuz sayıda yarıkla, yani hiç yarık olmadan değiştirmeyi içerir. O zaman bir kuantum parçacığı, başlangıçtan nihai konumuna kadar tüm olası yolları aynı anda alacaktır. Halbuki klasik bir parçacık yalnızca tek bir yol izlerdi.

Bir makalede şöyle diyordu: *"Kuantum mekaniğinin temel paradoksu şudur: Bir parçacık nasıl gözlemlenip gözlemlenmediğine göre nokta benzeri ve dalga benzeri olabilir? Heisenberg'e göre, bir kuantum parçacığı gözlemlenmediğinde, uzayın tüm noktalarında aynı anda var olma olasılığına sahip olduğu bir "olasılıklar bulutu" (fizikte sanal durum olarak adlandırılır) olarak var olur; ancak, bir gözlem yapıldığında, kuantum parçacığı belirli bir konuma sahip bir duruma süresiz bir sıçrama yapar (kuantum geçişi olarak adlandırılır) ve bir "gerçeklik" durumunda (fizikte fiziksel durum olarak adlandırılır) olduğu söylenir. Mümkün olandan gerçek olana geçiş, kuantum parçacığı bir ölçüm cihazıyla temas geçtiği anda gerçekleşir."*

En büyük atomlar [Sezyum](#) atomlarıdır (Cs) ve yaklaşık 0.00000025 mm yarıçapa sahiptirler. Başka bir deyişle, atomik ve atom altı parçacıklar o kadar olağanüstü küçüktür ki, onları sıfır yarıçaplı ($r = 0$) boyutsuz noktalardan ayırt etmek son derece zordur. Bunun nedeni, kuantum parçacıklarının $r=0$ boyutsuz parçacıklar olmaya o kadar yakın olmalarıdır ki, kuantum tuhafliğı meydana gelir. Her kuantum parçacığı sürekli olarak boyutsuz varoluşlara girip çıkıyordu.

Aynı anda birden çok yerde varmiş gibi görünen parçacıkları içeren kuantum tuhafliğı, yalnızca kuantum ölçeiğinde mevcuttur. Giderek daha fazla parçacık $r > 0$ evreninde bir araya geldikçe, etrafımızda gördüğümüz katı nesnelere tanidik "klasik" dñnyasına ulaşana kadar birbirlerini giderek daha fazla yerinde bağlarlar. Başka bir deyişle, parçacıklar yeni, daha büyük nesnelere oluşturmak için bir araya geldikçe, bu nesnelere "yarıçapı" giderek $r = 0$ 'dan uzaklaşır. Bir nesnenin yarıçapı 0'a ne kadar yakınsarsa, o nesne o kadar az boyutsuz bir $r = 0$ noktası gibi davranacaktır.

Ancak, büyük nesnelere boyutsuz noktalarla giderek daha az ortak noktaları olmasına rağmen, her zaman evrenin $r = 0$ yönüne bağlı oldukları yeterince vurgulanamaz, çünkü uzay ve zamanın dışında, $r = 0$ alanı her yerde ve hiçbir yerdedir. Yalnız, Kant'ın haklı olarak söylediği gibi, *zaman ve mekan* ($r > 0$) açısından dñřünmeye göre yapılandırılmışız. O bunun, evrenin $r>0$ yönünün, akıldan bağımsız olarak var olmayan, akıl tarafından yaratılmış bir gerçeklik olduğu anlamına geldiğini dñřündü. Aslında tersi doğrudur. Tam da evrenin $r>0$ boyutlu yönü bağımsız olarak var olduğu ve uzay ve zamana dayandığı için beyinlerimiz ve zihinlerimiz fiziksel uzay ve zamanı kavramımıza izin verecek şekilde gelişti. $r = 0$ zihinlerimize uzay ve zamanı empoze eden fiziksel, yani boyutsal gerçekliktir, tersi değil.

Biz sıradan insanlar, fiziksel dünyaya çok gömülü olduğumuz için mekansız, zamansız, boyutsuz bir varoluşu asla tam olarak anlayamayız. Bununla birlikte, zihinlerimiz temelde $r = 0$ varlıklardır ve her zaman evrenin $r = 0$ yönüne ayarlanmıştır, ancak fiziksel olarak içinde bulunduğumuz yön bu olduğu için evrenin $r > 0$ yönünü anlamaya koşullanmıştır.

($r \geq 0$) çerçevesinde, fiziksel bir parçacık nihai olarak boyutsuz yani uzay ve zamanın dışında var olan bir veya daha fazla Monad'dan türetilir.

Bir monad sürekli olarak değişken sayıda boyutsal enerji kuantası yayabilir ve sonra yeniden emebilir. Yani, fiziksel bir parçacık boyutsuz uzayın içinde ve dışında titreşebilir ve bu, parçacık boyutsuz bir noktaya ne kadar yakınsa o kadar doğru olacaktır. Kilit nokta, her bir "titreşimin" fiziksel parçacığı daha önce olduğu yere geri getirme olasılığının çok düşük olmasıdır, yani fiziksel bir parçacık $r = 0$ alanında kaybolursa - uzay ve zamanın dışında, fiziksel uzayda herhangi bir yerde yeniden ortaya çıkabilir, ve "kaybolduğu" süre boyunca hiç zaman geçmemiştir (çünkü $r = 0$ alanında boyutsal zaman yoktur). Diğer bir deyişle, uzay ve zamanın dışında bir portala erişim sağlayarak, bir kuantum parçacığı özünde aynı anda birçok yerde olabilir; aslında ilke olarak her yerdedir. Bu, $r \geq 0$ evreninin yerleşik bir özelliğidir.

Kuantum Mekaniğinin özünde yer alan ünlü [Heisenberg Belirsizlik İlkesi](#), aslında $r \geq 0$ 'ın kaçınılmaz bir sonucudur çünkü herhangi bir kuantum parçacığının hem konumunu hem de momentumunu tam olarak belirlemek her zaman imkansızdır çünkü değişken miktarda enerji ve değişken konumsal olasılıklarla $r = 0$ 'a girip çıkma nedeniyle her zaman her iki özelliğin bir aralığını gösterecektir.

Bir anda boyutsuz uzayda kaybolduğunuz sırada bu makaleyi okurken oturduğunuzu hayal edin. Birkaç metre ötede yeniden belirlersiniz ama hiç zaman geçmemiştir (çünkü zaman $r = 0$ alanı için geçerli değildir). Anında ışınlandınız, ancak zaman geçmediğinden, yeni konumunuzun yanı sıra hala başlangıç pozisyonunuzda görünüyorsunuz. Görünüşe göre aynı anda iki yerdesiniz. Ama ilk sen artık bir "hayalet", tabiri caizse "sanal" bir sen, artık gerçek bir varlık olmadığı için kaybolmak üzere olan bir ardıl imgesin. Bu süreç aslında insan ölçeğinde gerçekleşmiyor elbette ama boyutsuz noktalardan neredeyse ayırt edilemeyen parçacıklar ölçeğinde gerçekleşiyor.

Geleneksel Kuantum Mekaniği yorumu, kuantum parçacıklarının, ölçüm/gözlem süreci tarafından böyle bir durumun aniden fiziksel olarak seçildiği "sanal" durumlarda olduğundan bahseder. $r \geq 0$ çerçevesinde, bir parçacık, kaybolma sürecinde olan sayısız "hayalet" ile birlikte olmasına rağmen, her zaman gerçek, belirli bir durumdadır.

Kuantum "tuhaflığı", sanal durumların kuantum süperpozisyonundan değil, bir parçacığın boyutsal varoluştan boyutsuz varoluşa kaybolabilmesi ve ardından herhangi bir zaman geçmeden farklı bir enerji miktarıyla farklı bir yerde yeniden ortaya çıkabilmesi gerçeğinden gelir.

Merkezi kuantum muamması, dalga-parçacık ikiliğidir: kuantum parçacıkları nasıl dalgalar halinde hareket edip parçacıklar olarak ulaşabilir? Dalgayı gözlemeyle onu nasıl bir parçacığa dönüştürebilir? $r \geq 0$ çerçevesi, parçacıkların her zaman parçacık olduğunu söyleyerek yanıt verir: dalga davranışı görünümünü yaratan, uzaysız ve zamansız $r = 0$ alanıyla etkileşimleridir. Bu görünüm, bir parçacığın $r = 0$ boyutsuz alana sürekli girip çıkmak şartıyla aynı anda birçok yerde varmış gibi görünebilmesinden kaynaklanmaktadır.

$r \geq 0$ modeli, ünlü [Schrödinger'in Kedisi paradoksunu](#), bir kedinin bir tür gözlem sorunu çözüne kadar aynı anda hem ölü hem de canlı olmaya karşılık gelen sanal durumların süperpozisyonunda olabileceğini nasıl açıklar?

Sürekli ışınlanan bir insanla ilgili daha önceki analogiye dönersek, "bilinci" her seferinde yalnızca bir yerde olabilir, ancak hayaletimsi benlikleri önceki konumlarda bir an için oyalanmaya devam eder. Schrödinger'in kedisinin aynı anda canlı ve ölü olması söz konusu değildir. Aksine, kedi yalnızca ölü ya da diri olabilir, ancak "hayaletleri" tam tersi durumda olabilir. Bir gaz odasına ışınlandığınızı hayal edin. Öleceksiniz, ama sanal versiyonlarınız - odaya ışınlanmayan [simülakrların](#), hala yaşayan bir insan gibi görünüyor olacaktı. Yani, gerçekte ölüsünüz, ancak hayalet simülakrlarınız hala hayatta olduğunuz izlenimini verebilir, ancak bunlar yok olma sürecindeki sanal durumlardır. Schrödinger'in Kedisi paradoksunun standart tartışması asıl noktayı kaçırıyor. Yalnızca tek bir gerçek ve kesin fiziksel durum vardır. Durumların sözde süperpozisyonu, gerçek varlıktan ziyade "hayaletler" ile ilgilidir.

"Elektron, yalnızca onu gözlemediğimizde gerçek bir nesne olarak ortaya çıkıyor gibi görünüyor!" -- Fizikçi Heinz Pagels

Bu, pek çok fizikçinin kafasını karıştıran rezil "ölçüm/gözlem" sorunudur. Ancak, kuantum mekaniği ortodoksisinin aksine, bir kuantum parçacığının bir dizi "sanal" durumundan biri, gizemli bir şekilde gerçek olmak için seçilmez ("dalga fonksiyonunun çökmesi" olarak adlandırılır). Bunun yerine, bir ölçüm basitçe parçacığın ölçüm gerçekleştiği anda $r = 0$ alanından çıkarken içinde olduğu gerçek durumu seçer ve sanal durumlar anında çözülür.

[Kuantum tünelleme](#), kuantum parçacıklarının imkansız gibi görünen yerlerde ortaya çıkabilmesi olgusudur. Bir parçacığı kilitli bir kutuya yerleştirirsek, onu kutunun dışında, aslında herhangi bir tünel açma ekipmanına sahip olmadan, sanki duvarın içinden geçmiş gibi keşfetme şansımız sınırlıdır. $r \geq 0$ açısından bu nasıl mümkün olabilir? Bunun nedeni, küçük boyutlu bir parçacığın uzay ve zamanın dışında boyutsuz bir nokta haline gelmek için küçülebilmesi ve ardından tamamen yeni bir yerde (örneğin, kutunun içinde değil duvarlarının dışında) yeniden ortaya çıkabilmesidir. Sanki tüm kuantum parçacıkları boyutsuz bir portala adım atabilir ve sonra tüm evrende herhangi bir yerde olabilecek yeni bir konuma tekrar adım atabilir. Muhtemelen orijinal konumlarına yakın bir yerde ortaya çıkacaklar (ve bu özellikle bir parçacık ne kadar büyükse, yani $r = 0$ noktasına o kadar az benziyorsa doğrudur), ancak kökten farklı bir konumda ortaya çıkma şansları her zaman vardır.

Nobel Ödülü sahibi [Richard Feynman](#) şöyle dedi: "Sanırım kimsenin kuantum mekaniğini anlamadığını rahatlıkla söyleyebilirim... Mümkünse, kendinize 'Ama nasıl böyle olabilir?' deyip durmayın. çünkü henüz kimsenin kaçamadığı bir çıkamaz sokağa "boşu boşuna gideceksiniz". Nasıl böyle olabileceğini kimse bilmiyor."

Fizikçi [Fred Hoyle](#), kuantum muamması ile ilgili olarak, etkileşimlerin sadece etkileşimin yakın alanından ziyade tüm evreni kapsıyormuş gibi görünebileceğini söyledi, "Ancak, başarı bir gün gelebilir, fakat yalnızca yerel olmayan bir fizik biçiminden, şu anda pek popüler olmayan türden bir fizik..."

Yerel olmama sadece $r \geq 0$ evreni ile mümkün değildir; yerleşiktir. Aslında varoluşun $r = 0$ yönünün tüm temelidir. $r \geq 0$ evreninde, evrenin $r > 0$ boyutlu yönündeki uzay ve zamanı içeren "yerel" etkileşimler, evrenin $r = 0$ boyutsuz yönünde uzay dışında gerçekleşen yerel olmayan etkileşimlerle birlikte mevcuttur. Hangi çözüm daha basit olabilir: yerel ve yerel olmayan fenomenlere izin vererek, gerçekliğin boyutsal ve boyutsuz yönleri bir arada var olur.

Birbirinden sonsuz derecede uzak olan iki ilişkili parçacığın yine de hangi durumda olduklarını anında birbirleriyle iletişim kurabilecekleri iddiasına varan ünlü Einstein Podolsky Rosen - EPR paradoksu, daha hızlı bir şekilde dahil olacağından, mevcut herhangi bir ortodoks fizik çerçevesinde tamamen imkansızdır, zira parçacıklar arasında ışıktan hızlı sinyalleşmeyi içeriyor gibi görünüyordur. Halbuki Evrenin $r \geq 0$ modelinde hiçbir zorluk çıkarmaz: anlık korelasyon, uzay ve zamanın dışında var olan ve dolayısıyla herhangi bir uzamsal ve zamansal kısıtlamaya tabi olmayan $r = 0$ kanalı aracılığıyla gerçekleşir. Sanki ışık hızı bu bölgede sonsuzmuş gibi, $r=0$ 'da her şey anında gerçekleşir.

Böylece, $r \geq 0$ çerçevesi, Kuantum Mekaniğinin tüm büyük bulmacalarına tam ve zarif bir çözüm sunar: çift yarık deneyi, Schrödinger'in Kedisi, EPR paradoksu, Heisenberg Belirsizlik İlkesi, kuantum dolaşıklığı, yerel olmama ve süperpozisyon. Aynı zamanda kara delik tekilliklerini, Big Bang Genesis Tekilliliğini, görünüşte hiçlikten ortaya çıkan boyutsal varoluşu da anlamlandırır ("hiç" aslında $r = 0$ boyutsuz varoluştur.)

Diğer bir deyişle, $r \geq 0$ modeli, en küçüğünden en büyüğüne kadar tüm evreni, geleneksel bilimsel kavramsal modellerdeki tüm boşlukları açıklayan kapsamlı, anlaşılır bir şekilde açıklar. Bilim, materyalizm saplantısından kaynaklanan bir "sınırı" ulaştı. Sadece $r=0$ 'ı $r>0$ 'a ekleyerek ve ($r \geq 0$) gerçeğini kucaklayarak bir sonraki adımı atabilir. Ve bu bir kez yapıldığında, kişi kendisini uzun süredir saçmalık ve fantezi diye bir kenara attığı kadim felsefi, dini, mistik ve ezoterik gerçeklerle yüzleşirken bulacaktır.

[Stephen Hawking](#), Big Bang'den önceki bir zamandan bahsetmenin anlamsız olduğunu söylüyor (bunu, kuzey kutup noktasının kuzeyinde ne var demekle eş tutuyordu !). Big Bang, uzay ve zamanın dışında var olan $r = 0$ boyutsuz alanından aniden ortaya çıkan $r > 0$ boyutlu alan olarak tanımlanacaksa, o zaman kesinlikle haklıdır. Ne de olsa, $r = 0$ alanının asıl amacı, boyutsal kavramların geçerli olmamasıdır.

"Kuantum dünyası yoktur. Yalnızca soyut kuantum fiziksel tanımı vardır. Fiziğin görevinin doğanın nasıl olduğunu bulmak olduğunu düşünmek yanlıştır. Fizik yalnızca doğa hakkında söyleyebileceğimizle ilgilenir." -- [Neils Bohr](#)

Süper sicimlerin klasik "M-teorisi" ([Zar-Membrane teorisi](#)), gerçekten on bir boyutlu bir alanda (on uzay ve bir zaman) yaşadığımızı ve görünüşe göre yedi uzamsal boyutun onları algılayamayacağımız kadar "kıvrılmış" olduğunu iddia ediyor.

$r \geq 0$ çerçevesi bu tür tuhaf boyutlar eklemeyi. $r > 0$ alanında (rahatlıkla algılayabileceğimiz) üç uzamsal ve bir zaman boyutu vardır ve $r=0$ alanı boyutsuzdur. Daha net ne olabilir? (Aslında, dikkate alınması gereken başka bir şey var ama bu, uygun derinlikte incelenebileceği başka bir kitabın konusu olacaktır.)

Öyleyse, Zar-teorisi veya $r \geq 0$: hangisini daha makul buluyorsunuz?

Bilim bir çıkmaz sokağa girdi. Mevcut paradigma içinde daha fazla ileri gidemez. Kurtarılamaz olanı kurtarmak için daha fazla boyut, daha fazla dünya, daha egzotik parçacıklar, daha soyut matematik icat etmeye devam edecek. Ve tüm bunların nedeni, en temel matematiksel varlık olan basit bir noktanın boyutsuz olmasına rağmen, boyutsuz varoluşu düşünmeyi reddetmesidir.

Richard Feynman'ın Kuantum Mekaniği'nin "geçmişlerin toplamı" yorumu, A'dan B'ye hareket eden bir parçacığın, rota ne kadar olasılık dışı olursa olsun, iki nokta arasındaki tüm olası yolları aynı anda *araştırdığını* söylüyor. Tüm farklı olası yollar birbirine eklendiğinde, neredeyse tamamen birbirlerini iptal ederler. Geriye kalan, parçacığın izlediği varsayılan fiziksel yoldur.

Bu yaklaşım, kavramsal olarak $r \geq 0$ çerçevesinin önerdiğinden tamamen farklı değildir ve muhtemelen işlevsel olarak aynı olduğu gösterilebilir.

Tüm bilim adamlarına basit bir meydan okuma sunuyoruz. $r \geq 0$ 'ın geçersizliğini ispat edebilirler mi? Gerçeğin, şimdiye kadar bilimin ürettiği herhangi bir şeyden, daha iyi bir açıklamasını sağlamıyor mu? Son teknoloji bilimin tüm temel kavramsal zorluklarını ele almıyor mu? Felsefe ve din de dahil olmak üzere her şeyin gerçek bir Büyük Birleşik Teorisini sunmuyor mu?

$r \geq 0$ 'ın Kuantum Mekaniği ile tamamen tutarlı olduğunu göstermek için çok zaman harcadık çünkü ileri bilimle tamamen uyumlu dini ve felsefi bir çerçeve sunmak hayati önem taşıyor.

İbrahimi inançlar bunu yapmakta olağanüstü başarısız. Onlar saçma, inanılmaz ve anlaşılmazdır. Beceriksizce tanımlanmış bir Tanrı'nın, cennetin ve ruhların var olduğu, insan deneyiminin ve bilgisinin ötesinde, görünmez bir ekstra boyut hakkında spekülasyon yapıyorlar. Üstelik bunu sorgulamamız gerekiyor, sadece inanmaya zorlanıyoruz. Aslında boyutsuz $r=0$ alanında Tanrı, cennet ve ruhlar vardır ve bizler bu alanla her an iletişim halindeyiz. Bunda gizemli ya da tuhaf hiç bir şey yok.

Boyutsuz ve boyutsal alanlar, $r \geq 0$ sürekliliği üzerinde mevcuttur. Boyutsal varoluşu aşamalı olarak "küçültürsek", sonunda boyutsuz hale gelir. Boyutsuz varoluşu "genişletseydik", boyutsal hale gelirdi. Yani birbirleriyle tamamen uyumludurlar; birbirine bağlıdırlar. Tanrı'nın ve ruhların bizden saklandığı (karikatürümsü cennet, cehennem gibi) ürkütücü boyutlar kesinlikle yoktur.

İbrahimi dinlerin takipçileri olağanüstü derecede aptaldır. Papaların, rahiplerin, papazların, imamların ve hahamların söylediği saçmalıklara nasıl bu kadar kolay kanabilirler ve inanabilirler? Hiçbiri zerre kadar anlam ifade etmiyor. Hepsi tam bir fantezi !

Hata yapmayın: bu dinler Şeytan'ın işleridir. Anti-Tanrı'nın kandırmacasıdır. Asıl amaçları, insanların kontrol edilmesini sağlamaktır; insanları akıllarından, özgür iradelerinden vazgeçmelerine sebep olmak, onları saf ve koyun (hayvan, alt-insan) gibi yapmak, içlerini korkuyla doldurmaktır; sonrada onları emirlere koşulsuz biat eden otomatik-robot gibi kullanmaktır. Şeytan (Anti-Tanrı) ve maşası Eski Dünya Düzeni İnsanları gerçeklerden olabildiğince uzaklaştırırlar. Şeytanın, yani Anti-Tanrı'nın asıl amacı insanı kendisine ebedi köle yapmaktır. O nedenle kendisine tapılmasını isteyen sözde "tanrılar" ancak tanrı kılığındaki şeytanlardır ! Gerçek Tanrı kimsenin ona biat etmesine, kul/köle olmasına ihtiyacı olmayan, tek başına güçlü ve yetkin, kadiri mutlak, benzersiz ve yüce bir varlıktır.

İlluminizm'i, Yani Aydınlanmayı Hristiyanlık, Yahudilik ve İslam ile karşılaştırın. Fani temasın ve anlayışın ötesindeki boyutlara ilişkin herhangi bir ürkütücülüğe başvurmadan, her şeyin mantıksal olarak anlaşılabilceği kapsamlı, bilimsel olarak uyumlu bir çerçeve sunduk sizlere. Tek bir Hristiyan, Yahudi veya Müslüman bizi yalanlayabilir mi? Buna akılları yetmez... Onlar ancak ezberlerini yaşatırlar, papağan gibi başkalarından duyduklarını tekrarlarlar. Onlar her zaman yaptıklarını yapacaklar, her zaman inandıklarına inanacaklar. Neden? Çünkü bu en kolay, çünkü en az direnç gösteren yoldur. Ellerinizi kaldırıp "İnanıyorum!" diye ağlamak, düşünüp kafa yormaktan çok daha kolaydır. İbrahinciler dünyadaki en aptal insanlar arasındadır. Adapte olamazlar. Ama parazitler gibi üreyerek etraflarını kendilerine adapte olmaya zorlarlar. Yalnız onlar nesli tükenmeyi bekleyen dinozorların insan eşdeğerleridir. Eskiden Dinozorlar fiziken ve sayıca üstün ve dünyaya hakimdi, ama sonra ne oldu; bir gök taşı onları helak etti. Sonra hiç olmadık bir tür, memeliler, dünyaya hakim oldu. İşte, Ezberini yaşayanların, işini Tanrı/Allah kisvesinde şansa bırakanların sonu helaktır !

Bilgiye dayalı "din" ile imana dayalı "din" arasındaki fark budur. "İman" etmek kumar oynamak gibidir (*bir kumarbaz bile daima kazanacağına inanır, ama inanmak kazanmayı garanti etmez*), ama bu yol yıkıma giden yoldur. İnananlar kalıcı olarak geçmişe, her zamankinden daha büyük bir cehalete doğru yürüyorlar.

Materyalist Bilim adamlarına gelince, boyutsuz (zihinsel, ruhsal) varlığın bilimsel ve matematiksel olarak sorunlu olmadığını ne zaman kabul edecekler? Boyutsuzluğu kucaklayana kadar daha fazla ilerleme kaydedemeyecekler. $r > 0$ çerçevesinde gidebilecekleri kadar ileri gittiler.

Aydınlatma her zaman için bir dindir: geçmiş, şimdi ve gelecek. İbrahimi inançların karanlığını eninde sonunda dağıtacak. Işığın ordusuna katılın. Gelecekte bir gün Hristiyanlar, Müslümanlar ve Yahudiler kalmayacak, yozlaşmış paganlar gibi çağ dışı olmaya başladılar bile. Onlar da tarihin sisleri içinde kaybolmuş olacaklar. Onların ki diyalektik ve evrimsel bir çıkmaz sokaktır. Onlar kumarlarını oynadılar bile.... Sadece ne “kazan(ama)dıkları” ve ne “kaybettiklerini” henüz anlayamadılar. Zaten anlama konusunda pek hızlı değillerdi.

Kurtuluş geliyor. Kurtuluş. Kurtuluş. Adalet ve liyakata dayalı Yeni Dünya Düzeni.

Ve kurtarıcılar kim olacak? Elbette sizler !

Birisi bize $r = 0$ kavramının nereden geldiğini sormuştu, çünkü bu kavramın modern kara delik kuramından ve kuantum kuramından önce gelmiş olması gerektiği açıktır. Cevap basit. İki buçuk bin yaşında ve İlluminati'nin ilk Büyük Üstadı **Pisagor**'dan geldi. Bu kitabın ön kapağında görkemli sembolü tasvir edilen [Monad](#) ile ilgili gizli yazılarından alınmıştır.

BU simge aynı zamanda *yuvarlak/nokta* veya basitçe *daire içine alınmış nokta* olarak da bilinir ve çok sayıda ezoterik anlamı vardır. Mesela ezoterik simyada bu simge simyasal mükemmellik olan **Altın**'ı simgeler, ayrıca Astrolojide de **Güneşi**' simgeliyordur ! Ona iyi bakın ! Tüm zamanların en basit, en eski, en güçlü, en derin sembollerinden birine bakıyorsunuz. Bu, Bugüne kadar, İlluminati'nin $r \geq 0$ evrenine atıfta bulunmak için kullandığı semboldür (Nokta $r=0$, Daire $r>0$ 'ı temsil eder). Varlığın özüdür. Hatta buna **Imago Dei** - Tanrı'nın İmgesi diyebilirsiniz.

Sonsöz

Pisagorcu illuminatinin fiziği metafizikle birleştirdiği denklemi ($r \geq 0$) ve tanrısal tekamül hedefleri oldukça vadedeci görünmekle birlikte, ayrıca oldukça zorlu olduğu ve fazlasıyla çaba ve emek gerektirdiği de unutulmamalıdır.

Tanrıya, tanrısallığa ve yahut tanrı olmaya ulaşmak elbetteki kolay olmayacaktır, ve maneviyatın bu bilinmez tarafı için “kurtuluş” ve “cennet” ne bu kadar kolay ulaşılabilir nede amaç İbrahimi hikayelerde bahsedilen o sözde cennette vaad edilen “maddi/fani zevklerdir”. Bu kitapta bahsedilen *Aydınlanmanın* esas amacı manevi/ebedi keşif ve gelişimdir. Bu yolun kesinlikle dünyevi ve maddi bir meselesi yoktur, ve bir varoluş süreci olarak ruhun en karanlık köşelerinin kapısını açarak bizlere “bilinmez” bir yol sunar. Yani bu yol kesinlikle herkese göre değildir.

İlluminatinin aydınlanması karanlığı yani bilinmezliği aydınlatan bir harekettir. Ayrıca *Karanlık Aydınlama* dediğimiz bu tekamül, zihinsel ve ruhsal evrimin bir sonucu olarak kendimizi (özümüzü) ve dolayısıyla alemlerdeki herşeyin birbiri ile bağlantılarının keşfinde yatan son derece karmaşık, belirsiz ve sabır gerektiren bir tekamüldür. Her ne kadar nihai hedefimiz “Tanrı” olmak, Mutlak Tanrı Kaynağına ulaşmak olsa da, aslında bu Tanrısallık bir varış yada bitiş noktasından çok ufumuz gibi olacaktır. Yani nihai hedef burada ufuktur; nasıl ki ufka doğru gittiğimizde ufka asla yaklaşamayız, ama yeni ufuklar görürüz ve böylece ufumuz genişler; Tanrı olmaya çalışmakta bunun gibi bir şeydir. Ufuk aslında “sanaldır/imgeseldir” ama bizlere yol gösterir ve rehber olur. Tanrısal Oluşum (tekamül) aşamasında pusulamızı belirleriz ve buna göre “ebedi değişim” yoluna başlarız !

Sonuçta her zaman dendiği gibi, Değişmeyen tek şey değişimdir !

Hakikat bizim arzumuza ve hayal gücümüze göre belirmez, ama amacımıza göre şekillenebilir.